ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା

ଅଭୀପ୍ସା

ABHIPSA

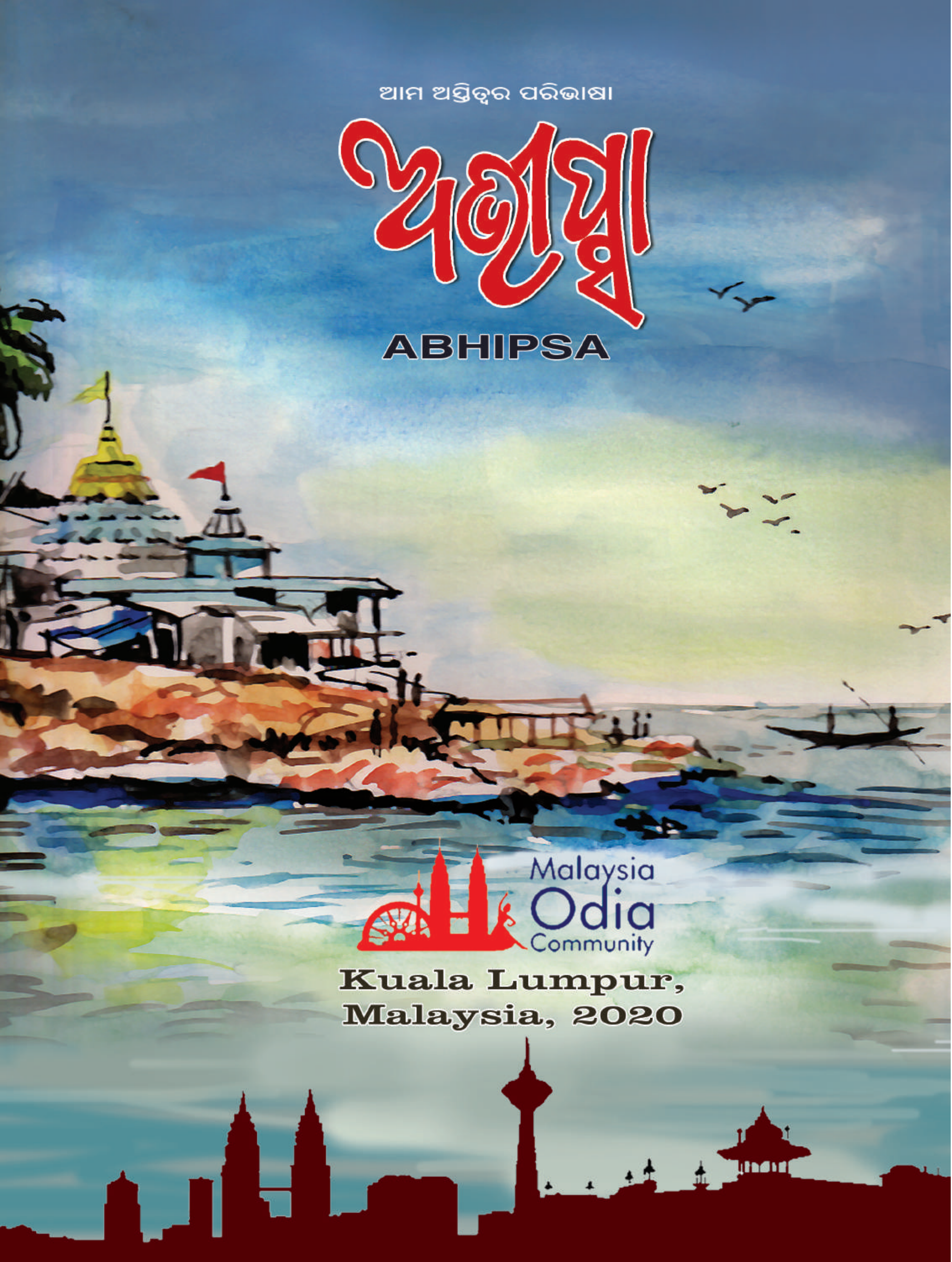

Malaysia Odia Community

Kuala Lumpur,
Malaysia, 2020

With Best Compliments from

Spice Garden

INDIAN & MIDDLE EASTERN CUISINE

WWW.spicegardenasia.net

inquiry@spicegardenasia.net

SPICE GARDEN *CHAIN OF RESTURANTS*

ଚିଲିକାର ଚିତ୍ରପଟରେ......

Art by **Bhakti Jena**, a standard - 9 student from Kuala Lumpur. She likes pattachitra and madhubani painting.

About the Cover Page	04
MOC Vision and Mission	05
MOC Administration	06
Message from The Editor's Desk	07
Message from The President, MOC	08
Message from The Vice-President & Secretary, MOC	09
Message from Nikhilesh Chandra Giri	10
Message from Dr. Achyuta Samanta	11
Parikuda: English & Hindi Section	12
Kalijai: Odia Section	81

ଆମ ସଂସ୍କୃତିର ନନ୍ଦିଘୋଷ...

ସଂହତିର ବାରବାଟୀ...

ଆମ ଭାଷାର ବୈତରଣୀ...

ସାହିତ୍ୟର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର...

ଆମ ଭାବନାର ଭୂଚିତ୍ର...

ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରିଭାଷା...

ଅଭୀପ୍ସା

About the Cover

ଉତ୍କଳ କମଳା ବିଳାସ ଦୀର୍ଘିକା
ମରାଳ ମାଳିନୀ ନୀଳାମ୍ବୁ ଚିଲିକା

ନୀଳ ଚିଲିକାର ନକ୍ସାରେ 'ଅଭୀପ୍ସା'ର ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଓ ପୃଷ୍ଠଭୂମି। ଭାବନାର ତରଙ୍ଗ, ସୃଜନର ନାଆ, ଲେଖନୀର ଆହୁଲାରେ ଆମେ ପାରି ହେବା ଢେଉଢେଉକା ଚିଲିକାର ଦେହ ପରି 'ଅଭୀପ୍ସା'ର ନୂଆ ସଂସ୍କରଣ। ଏହାରି କ୍ଷେତ୍ରଫଳ ଭିତରେ ଆପଣମାନେ ଭେଟିବେ ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ୱୀପ ଆଉ ଟାପୁରେ ଅନେକ ଲେଖନୀର ନୂତନ ଆବିଷ୍କାରକୁ। ଓଡ଼ିଆ, ହିନ୍ଦୀ ଓ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆଲେଖ୍ୟର ସମ୍ଭାର ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟିର ସଫଳ ପ୍ରୟାସ 'ଅଭୀପ୍ସା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଭାଗରେ ମନେ ପକାଇଦିଏ।

''ଆମ ଚିତ୍ରଚୂଡ଼ାରେ ଚିଲିକା
ଆମ ସ୍ମୃତିର ନାଆରେ ଚିଲିକା
ଆମ ଚହଲା କାତରେ ଚିଲିକା''

Disclaimer: The Malaysia Odia Community (MOC) and Souvenir Publication Team are not responsible for the accuracy and validity of the submitted content. The ultimate validity of the articles and any liability rests with the individual author.

Malaysia Odia Community (MOC)
Vision and Mission

The Malaysia Odia Community is an apolitical, non-profit and voluntary group formed to provide a platform for promoting cultural and social activities beyond Odisha. This community will cater to bringing back the Odishan culture and tradition followed in our homeland. The group came into existence with the support of all the Odia expatriates working in Malaysia. Currently, we have more than a hundred families who are residing in Malaysia and working in different sectors of the work force. Our numbers are rapidly increasing. Some of the prominent sectors that our Odia brothers and sisters are currently working in, are ranging from Information and Communications technology, tertiary education, Insurance, maritime, Oil and gas, banking, logistics, entrepreneurship, health care, to food and beverage, etc. We are indeed proud of our Malaysian existence originating from the same Odishan roots.

The purpose of this community is not only to promote our culture but also to engage in community service. We are gearing towards helping the local Odia community as well as those in need back home in Odisha. Being in its infancy, we are slowly garnering strength to accomplish our mission.

We would invite all the Odias in Malaysia to register under this community and become a part of this greater cause.

Malaysia Odia Community

http://malaysiaodia.org

Malaysia Odia Community (MOC) Administration

Mr. Dipti Ranjan Nanda
President

Mr. Ekamra Mahapatra
Vice President

Ms. Snigdha Misra
Secretary

Mr. Basant Kumar Pradhan
Asst. Secretary

Mr. Hrudananda Pattanayak
Treasurer

Mr. Biranchi Khamari
Asst. Treasurer

Mr. Girish Mohan Patnaik
Executive Member

Mr. Anup Kumar Patri
Executive Member

Mr. Jitu Kumar Patra
Executive Member

Mr. Kamal Kanta Behera
Executive Member

Executive Member

Mr. Chandan Sarangi
Executive Member

Mr. Prasanna Ku Panda
Executive Member

Mr. Jayadev Das
Executive Member

Mr. Shubhabrata Samantaray
Executive Member

Dr. Sukant Jena
Executive Member

Mr. Satyabrata Nayak
Executive Member

Mr. Soumya Ranjan Mishra
Executive Member

Mr. Dipak Mohapatra
Executive Member

Mr. Pradeep Kumar Mishra
Adviser

Mr. Sanjay Das
Adviser

Mr. Prabodh Kumar Behera
1st President

Message from Editorial Desk

Anitesh Pattanayak

Pradip Mishra

Binapani Pradhan

Following the success of inaugural publication of ‘Abhipsa – 2019’, we are extremely delighted to see the sustained interest among ‘Malaysia Odia Community (MOC)’ to contribute to the publication of the 2nd annual issue in 2020, fully aligned with the meaning of the very name – ‘ABHIPSA – Ray of hope and desire’.

As promised in 2019, the platform continues to provide opportunity to all MOC members to express their thoughts and encounters. The compilation includes poems, articles and art works, which reflect the skill of our writers, covering personal, professional, inspirational and analytical occurrences in order to unite MOC members along with the very culture of our state of Odisha.

We take this opportunity to thank and congratulate the existing and new writers and look forward to many more editions of this cultural magazine in the years to come, COVID or no-COVID.

Do enjoy the reading “Abhipsa – 2020”, as much as we have enjoyed bringing it to you. While we urge to kindly ignore the gross flaws, any constructive suggestions or criticism would be most welcome.

Anitesh Pattanayak

Dear Readers

I welcome all of you to celebrate the first birthday for 'Abhipsa' !

I am again delighted to see that another new edition of 'Abhipsa' is back. Corona has come and it has not gone back! But our 'Abhipsa' is back because it wanted to keep its name and its meaning standing for strong desire to stay in our hearts forever. Our writers have made it a point not to disappoint all our readers waiting for this lovely literary magazine called 'Abhipsa' !

We have tried our best to keep our Odiya roots, language, literature, food, festivals and tradition alive even if we are thousands of miles away from our motherland. Covid 19 succeeded to stopping the flights to Odisha in 2020. It could not stop the flights of our Odia imagination to be back in Odisha in the heart of our hearts to welcome 2021 with an 'Abhipsa'.

All our writers are from all age groups who have put in their best efforts to pen their hearts on different topics. Our topics range from religion to science; culture to literature; custom to tradition; facts to fiction; information to entertainment; and from working from home to working from heart.

Let me again take this opportunity to thank the organizers of 'Abhipsa'. I also thank the editorial board for their efforts to keep this little lovely magazine alive. My gratitude to all the writers who have kept writing despite all obstacles in Corona Times. Last but not the least, I thank all the readers without whom this edition would have been impossible!

I appeal to all the readers to give their feedback so that our writers will get back with more food for thought to inspire all of us!

I wish the readers of 'Abhipsa', a happy reading!

Pradip Mishra

କରୋନାର କରାଳ ଛାୟା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ ଆମ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରତିଛବିକୁ। ସୃଜନୀକୁ ନିଜ ଭିତରେ ସୀମିତ ନରଖି ଆମେ ବାଣ୍ଟିଦେଇଛୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ। ମଣିଷ ଜୀବନ ଯେତିକି କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ସେତିକି ରହସ୍ୟମୟ, କିଏ ଆମ ନଥିବା ବେଳରେ ବି ଆମ ଲେଖନୀ ଆମ ସ୍ମୃତିକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବ। ଆମ ଅଭ୍ୟନ୍ତରର ଭାବନା କଲମରେ ଲେଖିବାର ପ୍ରୟାସ, ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରତି ସମର୍ପଣ, ଭାଷା ସହ ଏହି ନିବିଡ଼ତା ଯୁଗ ଯୁଗ ବଞ୍ଚିରହୁ। ‘ଅଭୀପ୍ସା’ର ଉନ୍ମୋଚନ ଅବସରରେ ସମସ୍ତ ଲେଖକଲେଖିକାଙ୍କୁ ହୃଦୟରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା। ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗର ହାତ ବଢ଼ାଇଥିବା ବନ୍ଧୁ ଓ ଭାଇଭଉଣୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆମେ ଚିରକୃତଜ୍ଞ।

ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ସୁଖସମୃଦ୍ଧିର କାମନା ସହ

ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ

Message from President

ଦୀପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ

ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟିର ସାରସ୍ୱତ ଅର୍ଘ୍ୟ 'ଅଭୀପ୍ସା'ର ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ବ ଆସିବାକୁ ଯାଉଛି।

ପ୍ରବାସୀ ଜୀବନରେ ନିଜର ମାତୃଭାଷାରେ ପଢ଼ିବାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆନନ୍ଦ ଥାଏ। ଏହି ଆନନ୍ଦକୁ ଆମେ ସାଉଁଟିଛୁ 'ଅଭୀପ୍ସା' ପୃଷ୍ଠାରେ। ଭାଷା ସହ ମୋହ ଆମକୁ ଏମିତି ବାନ୍ଧିରଖୁ ଆଗକୁ, ଏହିପରି ପ୍ରୟାସ ମାଧ୍ୟମରେ। ତା' ସହ ଇଂରାଜୀ ଓ ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାର କିଛି ମନଛୁଆଁ ଲେଖା 'ଅଭୀପ୍ସା'ରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି। ପୂର୍ବବର୍ଷ ପରି ଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ଗଳ୍ପ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲେଖାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ 'ଅଭୀପ୍ସା'। ଆଶା ସମସ୍ତେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହୀ ହେବେ।

ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୋର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଦୀପାବଳି ପାଇଁ ଶୁଭକାମନା। ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଦୀର୍ଘଜୀବନ କାମନା କରୁଛି।

ନମସ୍କାର

ଦୀପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ

Message from Vice-President & Secretary

ଏକାମ୍ର ମହାପାତ୍ର
Vice-President , MOC

ମାଲେସିଆ ଓଡ଼ିଆ କମ୍ୟୁନିଟିର ସାହିତ୍ୟିକ ସ୍ମାରକୀ 'ଅଭୀପ୍ସା'ର ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ ୨୧ ନଭେମ୍ବରରେ ଉନ୍ମୋଚନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ଆଶା ଗତବର୍ଷ ପରି ଅନେକ ବିଷୟବସ୍ତୁ, ତଥ୍ୟ, କବିତା ଓ ଗଳ୍ପର ସମାହାର ନେଇ ନୂତନ କଳେବରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁବ। ଏହି ଅବସରରେ ମୁଁ ମୋ ହୃଦୟରୁ ସମସ୍ତ ଲେଖକ, ଲେଖିକା, ପୃଷ୍ଠପୋଷକ, କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଓ ସଂପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି।
ସମସ୍ତ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର କାମନା ସହ

ଏକାମ୍ର ମହାପାତ୍ର
Vice-President , MOC

Snigdha Misra
Secretary, MOC

I am glad to pen my thoughts for this wonderful magazine,"Abhipsa". I appreciate the efforts of the creators of Abhipsa- the editorial team, for their dedication in bringing out the different flavours of expressions from all the writers. This magazine has encouraged the contributors, not only to present their stories and poems, but also to bring out the hidden talents among many. Abhipsa has bonded us together more than ever before to preserve our language, culture and heritage of Odisha.
I wish all success to the editorial team and encourage them to unravel the mystic talents of the Odias living in Malaysia.

Snigdha Misra
Secretary, MOC

विदेश मंत्रालय, नई दिल्ली
MINISTRY OF EXTERNAL AFFAIRS
NEW DELHI

ଅଭିନନ୍ଦନ ବାର୍ତ୍ତା

ଗତବର୍ଷ ମାଲେସିଆରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଧୁମାନେ ଖୁବ୍ ଆଡ଼ମ୍ବର ସହିତ ଏକ ସ୍ମରଣୀୟ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ, ଯହିଁରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ସେ ଅବସରରେ ସେଠିକା ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ସମୂହଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବହୁଜଣଙ୍କ ସୃଜନୀର ସମ୍ଭାର ସ୍ୱରୂପ 'ଅଭୀପ୍ସା' ନାମକ ପତ୍ରିକାଟିଏର ପ୍ରକାଶନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ବାର୍ତ୍ତା ପଠେଇଥିଲି। ସେ ସମୟରେ ମୋର ବିବେଚନା ଥିଲା ଯେ ଏ ପତ୍ରିକାଟି କେବଳ ଏକଦା ପ୍ରୟାସ ହିଁ। ତେବେ ଆଜି ଯେତେବେଳେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ଯେ ଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଏ ପତ୍ରିକାର ଆଉ ଗୋଟିଏ ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଖୁବ୍ ହର୍ଷିତ ହୋଇଥିଲି। ଗତବର୍ଷର ପତ୍ରିକାଟି ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହୋଇଥିଲା କେବଳ ରୂପାବେଗରେ ନୁହେଁ, ଲେଖାର ମାନରେ ବି। ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଏଥରକ ବି ପତ୍ରିକାଟି ମନଲୋଭା ଏବଂ ଆଦୃତ ହେବ।

କୋଭିଡ୍ ମହାମାରୀ ଏକ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସମସ୍ୟା ରୂପରେ ଆଜି ଉଭା ହୋଇଛି। ଏହାର ନିବାରଣ ପାଇଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଉପଚାର ଉଦ୍ଭାବନ ନ ହୋଇଛି, ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସପରିବାର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କାମନାର ସହ।

(ନିଖିଳେଶ ଗିରି)
ସଂଯୁକ୍ତ ସଚିବ

Message from Achyuta Samanta

Founder - KIIT & KISS,
Member of Parliament, Lok Sabha
Bhubaneswar, Odisha
29 November 2020

It's extremely heartening to hear that the Malaysia Odia Community (MOC), Kuala Lumpur is coming out with the second edition of the souvenir 'ABHIPSA' on the back of great response received in its maiden run last year.

The MOC has been doing phenomenally well in promoting and protecting the rich culture and heritage of Odisha. Preserving Odia traditions and staying connected with their roots is especially important for Odias living in faraway places, and the MOC, through its unique initiatives is providing the perfect platform to do so. We are blessed to have been born in a land that boasts unique art, culture, history and we must do everything we can to preserve it.

I am confident that 'ABHIPSA' will continue to inspire thousands of Odias in and around Malaysia to embrace their origins.

Wishing the MOC all the success for the issue and hoping that they continue to come up with such impactful initiatives.

Achyuta Samanta

Parikuda ....Reflection of Life

English

1.	5 Things I Learned Entrepreneurship Is NOT	Sanjay Das	14
2.	The Wise King and the Gift of the Saint: An Inspiring Short Story for Startups	Shubhabrata Samantaray	18
3.	Growth across the Continent	Dr. Sukanta Jena	21
4.	A Ship in Harbour	Anshika Bahinipaty	24
5.	Diving into the dream	Anisha Pattanayak	29
6.	The Inferno	Ananya Dhal	31
7.	Relevance of Gandhi…	Anitesh Pattanayak	37
8.	THE CREATOR OF A MASTERPIECE	Sasmita Simple	39
9.	Myths and Facts of Taro card reading	Asima Panda	42
10.	Yoga, Mindfulness and Relaxation for Kids	Sagarika Swain	44
11.	Evolution of gaming	Akshit Patri	47
12.	Once Again	Divya Pradhan	50
13.	Diwali Poem	Prisha Sahu	51
14.	Swirling Mist	Sonakshi Panda	52
15.	Away from Home	Kirti Jena	53
16.	Indian influence on the global fashion	Bichismita Dash	54
17.	Drones are coming!!	Anupa Kumar Patri	57
18.	Beyond the Physical	Anshuman Panda	61
19.	Freedom	Bratati Priyadarshini	64
20.	AN ENCOUNTER WITH BAPU	Satyabrata Nayak	65

Hindi

1.	थोड़ा और बाकी है	रजत बारीक	68
2.	ज़िन्दगी......	बिबेकानंद पटनायक	69

151, Ganga Nagar,
Bhubaneswar-751001

SenCiCare™ Your Extended Family

Rs 499/-*
(per month)

LAUNCHED
One-stop Solution Exclusively For Senior Citizens of Bhubaneswar (INDIA)

SERVICE PACKAGE

- Grocery Delivery (Twice a Month)
- Fruits & Vegetables(Once a Week)
- Non-Veg Delivery (Once a Week)
- Medicine Delivery (Twice a Month)
- Telemedicine (Audio/Video)
- Pathological Test (Once a Month)
- Bill Payments (Once a Month)

For Details, Call Us or WhatsApp at +91 8895077746

Eligibility : Minimum 60 Years & Resident of Bhubaneswar

After Life's 'Madhyantar' it's time to make a new beginning. If you are 60 plus, and living in Bhubaneswar, or you are living out of city but your parents are living in bhubaneswar, Please reach out to us for sharing your aspirations and apprehensions.

COMPLIMENTARY FACILITATION

- Ambulance Service
- Taxi Booking
- Online Food Ordering (Zomato, Swiggy etc.)
- Online Product Ordering (Amazon, Flipkart etc.)
- Technology Handholding (Facebook, Twitter, WhatsApp, Zoom etc.)

* First 50 customers will get 25% discount on their monthly membership fee

/sencicare +918895077746 www.sencicare.in

5 Things I Learned Entrepreneurship Is NOT

Sanjay Das

The perception of entrepreneurship is glamorized. While I won't be dismissive of the perks of entrepreneurship, there's a lot more to it than what meets the eye. There are enough books that are devoted to the dream of entrepreneurship. But along with what entrepreneurship is, there is also a lot that it isn't – and that's what I'd like to write about today. The superhero status that is accorded to most successful entrepreneurs is misleading. Passion and drive alone cannot make one a successful entrepreneur. Money and funding alone are not enough for success. Quitting the day job is the easy part when it comes to entrepreneurship – adrenalin takes you through the initial phase but sustaining once this rush subsides, managing the less dramatic everyday activities with discipline and precision – now that's what separates the successful from the unsuccessful lot.

Entrepreneurship is not about playing safe

You can't be a successful entrepreneur if you want to play it safe. All successful entrepreneurs have one thing in common – they were not afraid to take risks. Be it a Bill Gates or a Mark Zuckerberg or the inimitable Steve Jobs, all of them took risks before they got success. To be a successful entrepreneur you have to be willing to step into unchartered territory. Taking a little bit of dramatic license, I'll even go on to say that entrepreneurship is all about 'going where no man has gone before'. Because if you cannot get out of your own comfort zone, then you cannot look for opportunities to solve problems. And the essence of entrepreneurship lies in having the capability to look for problems and then solve them.

Doing it all alone

Entrepreneurs have the alpha quality. They are leaders who have the charisma to inspire. However, no man is perfect, and no man can achieve everything alone. It can be very tempting to be caught in the blaze of entrepreneurship and want to do everything yourself – after all, it is justified that you want everything to be perfect. However, it is very essential that budding entrepreneurs have the capability to self-assess and gauge where they need help. For example, you might be a great technology expert but might not have great business acumen. What do you do then? The simplest and the most effective thing to do is look for help. Get the right team in place.

Have the right set of partners and employees who have complementary skill sets. Success in entrepreneurship lies in identifying hurdles – whether it is for the business or for the self.

Get comfortable – what is that?

The kind to get comfortable don't become successful entrepreneurs. This is so because entrepreneurship, much like software development today, is all about constant iterations. You might have made a great product, but can it be improved? Complacency is the death of an entrepreneur. While it can be tempting to bask in the glory of initial success, you have to keep thinking of the 'next big thing'. And if you do get comfortable, wonder, "how will my business adapt to change?"

For every business, there comes a need to adapt, to pivot. Whether it is a change in the business environment or the need for something better than what you have to offer, you need to ensure that the business can adapt instead of tunnel visioning. Look for the next move so that you don't suffer from pivot paralysis - the inability to adapt and adjust because it is too late. Elon Musk co-founded PayPal and then founded Tesla and Solar City. To stay successful as an entrepreneur, adapting is essential.

Being afraid of failure

Nobody likes to fail. But to be an entrepreneur you will fail. You will give it your all and still fail. While everyone keeps saying that failure is not an option, I say, failure is all about perspective. And perspective is essential to entrepreneurship. When do we fail? We fail in the truest sense when we do not learn the lesson the obstacle is trying to teach us. It does sound philosophical, but successful entrepreneurs have this program of perseverance that keeps running on a loop in their system. Remember that even Steve Jobs was fired from Apple before he flipped the switch and made it the company it is today.

Failures are very important teachers and have quite unfairly been projected in the wrong light – because what we often perceive as failure is, in reality, only redirection…a redirection that will push you harder to reach your potential.

Being rigid

Successful entrepreneurs are the ones who have a clear vision. They have their eye on the end

goal. It is about having the confidence to make decisions and push the envelope further. But at the same time, this strong vision has to come with the willingness to embrace change.

Entrepreneurs have to make themselves open to criticism as in criticism lies opportunity. They have to cultivate the habit to listen keenly, to the explicit and the implied, from their customers, their colleagues, their employees…and while you need the confidence to make the right decisions always (well that's what the objective is at least), you need to make sure that your vision does not make you detached from the people whose needs you are trying to meet and whose problems you are trying to solve.

Bruce Bachenheimer, clinical professor of management and executive director of the Entrepreneurship Lab very aptly says, "At its core, [entrepreneurship] is a mindset…entrepreneurship is about ... the ability to recognize [and] methodically analyse [an] opportunity, and ultimately, to capture [its] value." Entrepreneurship is a tough journey with no finish line and it is only the ones who can persevere who find success in this journey.

Sanjay Das, Founder & Managing Director at SD Global Technologies Sdn Bhd, A successful entrepreneur originally from Rourkela Odisha is now based in Kuala Lumpur. He started his entrepreneurial venture, SD Global Technologies, in 2014. Today, SD Global is one of the well-known healthcare technology companies in Malaysia and is leading Malaysia's Smart Hospital movement. Sanjay has spent over two decades in the IT industry in Malaysia. He is passionate about how IT can transform the healthcare industry. Before starting SD Global, he worked with top IT companies, where he led extremely successful teams working on critical technologies. He built and ran large teams with some very specific skills set which were rare to find in those days.

A visionary with innovative ideas, he likes to pen down his inspiring thoughts and experiences on various social platforms during leisure time. He has been recognized as one of the 100 Most Influential Young Entrepreneurs in Malaysia under the 100MIYE program. In Sept 2018, Sanjay was invited to speak at the World Congress & Expo on Healthcare IT at Paris. Sanjay believes in giving back to the society and community and he is associated with several charities.

The Wise King and the Gift of the Saint: An Inspiring Short Story for Startups

Shubhabrata Samantaray

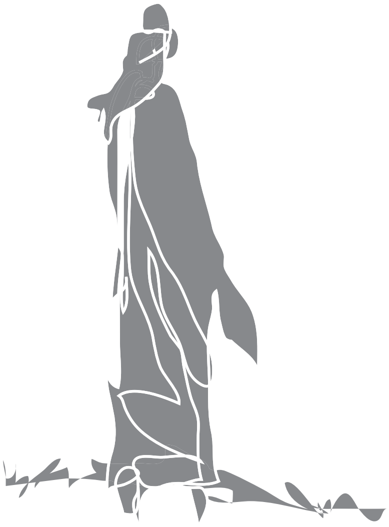

Onceupon a time there was a great king who was ruling happily and peacefully. All the citizens were very happy and prosperity was on the air. One day a Saint called on the King. The King took care of the Saint with utmost respect and paid his humble service to the guest. The Saint was very pleased with the hospitality of the King and presented him a gift in a box which was sealed asked him to open it only when it is the happiest or most difficult situation in life. The King accepted the gift with great humbleness and announced for a grand party in the honor of the distinguished guest. That indeed was one of the extravaganzas night celebrating the great prosperity of the kingdom. The King planned to announce a grand list of luxurious gifts to all his beloved subordi-

nates. The lobbyist was praising the king like a god. The King announced that his Kingdom is the happiest place on earth.

On that night the saint asked the king "Is this the happiest moment of your life?

"Yes Indeed" King nodded.

"So, I need to see your gift in that case" said the king and opened the sealed box. What he saw inside made him stand still. There was a deep silence and a transformed king who was calmer and poised. There was a change.

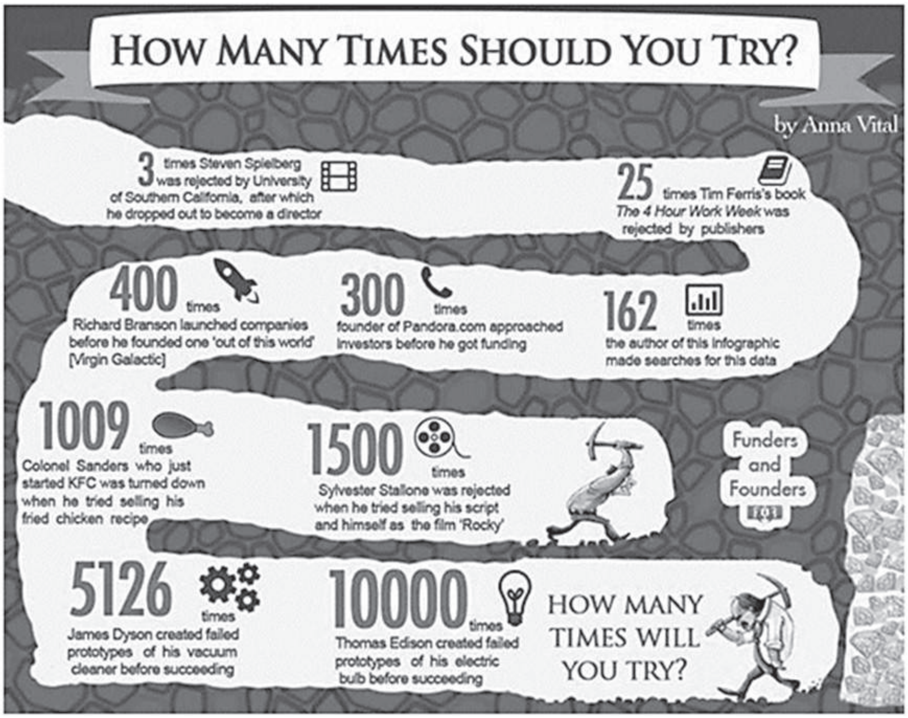

"Thank you very much for this invaluable gift" This is the most precious gift I ever received.

Few days later there came the coronation ceremony of the Kingdom and the King gifted the Prince same gift reminding him to Open only when it is the happiest or difficult situation in life. The crown prince took the gift with same humbleness and always kept it with his close possessions.

Then few months later the neighboring kingdom attacked the kingdom. The new king faced the attack bravely but did not expect the attack and suffered a massive loss of men and wealth. He was very depressed and feeling lonely.

"This is the most difficult time in my life. What should I do? nothing is in my hand". Then he remembered about the gift of his father. He opened the box and then for a while what he saw changed him as a person. His restlessness was gone and had a sense of positivity. He started visiting his army personally and started motivating them. With the king among themselves, the army got re-energized and deployed a re-attack plan and eventually evaded the attacking neighbor and forced them for a permanent truce.

The army returned to the base and the son of crown prince requested the Crown Prince and the King for a grand celebration to symbolize the great victory. The King and the Crown prince looked at each other and smiled.

"It's the time to give you the most precious gift we received but you open it when it is the happiest or Difficult situation in your life" Said the Crown Prince to his son.

"Well then, I shall it open it now. This is indeed the happiest moment in my life. I want to celebrate it grandly as we have regained the glory what we lost." Said the young prince and opened the gift.

After opening the gift what the Young prince saw inside, made him into tears. He looked at his father the Crown Prince and grandfather King and said, "This is indeed the most precious

gift in the world". The Crown Prince & King smiled and thanked the saint who presented the gift.

You know what was inside the box? The box had a piece of paper with a writing on it.

"This too shall Pass"

To Be Calm and treat the Happiest and Difficult situation equally this is what this story teaches us and perhaps it's the state of mind when you attain Spirituality.

" The most powerful thing about time is that it changes"

Hope the storyhelps us and especially the aspiring startup founders in bringing positivity in their mind. Starting up something with a purpose to bring a positive change in the world is not for those with faint hearted people. Challenges would become your best friends and distractions would be the at every step but it's all matter as long as it gets going.

Anna Vital founder of "Funders and Founders" describes it in a great form of infographic HOW MANY TIMES SHOULD YOU TRY? It's a great inspiration from the people who show how to deal with failure and difficult times. Nothing should stop you from trying if you really believe and made yourself worth of it.

All these above successful scientists, thinkers and celebrity influencers passed through the same phase and overcame the failure each time to ultimately find success. Every overnight success is the result of a years of great effort. Had you quit in between all the efforts would get wasted. Hence, it's a balance of tenacity and vision with an apt of positivity. If you are a startup founder going through the same phase just keep it in mind This Too Shall Pass!!!Have a happy Starting up!!!

Shubhabrata Samantaray is the Founder of "Enheroes" a Malaysia-based startup which aims to digitally transform business models in energy sector. Enheroes is AI-blockchain-extended reality-based intellectual engagement platform that aims to change the intellectual sustainability needs of the energy. Shubhabrata stays in Kuala Lumpur with his wife Suprava and daughter Sanvi.

Growth across the Continent

Dr. Sukanta Jena

Wish you all happy Diwali and thanks to each of you for making the Odia community great in KL. Working across the APAC region over last 10 years was a great learning by itself and expanding business in each country is like doing doctoral research degree for each country. In this articleI shall discuss how Inovaantage has grown into a trulya respected international system integrator in across APAC region.

Introduce here who 'we' are, in 2-3 sentences, for better clarity and connectivity
When we speak about APAC many of you may think China & Australia. But for the IT solution business, Australia and China is just 40% of the total business. Rest 60% of business spans across Singapore, Malaysia, Philippines, Indonesia, Vietnam, Myanmar, Bangladesh and other countries in the region.

We stayed focused on Electricity & Telecommunication solutions because our primary interest was to become a world leader in this domain. So far we have worked with many telecom operators in Philippines, Brunei, Indonesia, Malaysia and Electric & Gas operators in Japan, HK, Malaysia, Singapore, Australia.Each of the projects/programsare in the range of few million Dollars to millions of Dollars and hence each project and program carry certain impact on the public life.

About Inovaantage

Inovaantage is a System developer, implementer and integrator and one of the world leader in electricity & telecommunications domain. Some of the known name to you would be DiGi, TM, TNB in Malaysia, Singapore Power, Singtel, NLT in Singapore, Telstra, Western Power in Australia, are our customers. Needless

to mention we have similar presence in many other countries like Vietnam, Philippines, HK, Indonesia implementing cutting edge technology for smart meters, field crew management to network operations.

Each of the projects/programs are in the range of few million Dollars to millions of Dollars and hence each project and program carry certain impact on the public life.Knowing the region

During this journey we did realise that overall sentiment of the region is how honest a partner is in the commitments and not how capable or how big one ishow big the company is. This sentiment was pretty good for new companies to get opportunity to grow. If an entrepreneur is able to fulfil the commitment to its customer, partner and people, after the successful closure of the business, repeat order, larger contract WIN is was smooth and beyond expectation.

Needless to mention that Singapore is number one place in ease of doing business, primarily due to the need and urgency of the solution. The good thing is while you may lose an opportunity, the next one you WIN. So the appetite is always full for all. Regulatory data restriction doesn't allow companies to do lot of work from remotely while Ministry of Manpower MOM Full form pleaseis very strict on the land. Hence each vendor gets equal opportunity to execute work as per their appetite.

Australia is our second largest force of Inovaantage where customers have walked to us for services and support and it's an amazing place for business. The decisions are quick and fast and the deliveries are straight forward. Customers also put equal effort to make the delivery smooth. Again a competitive market and hence past history of engagement and past success add value but not the only parameter to be successful in business.

Malaysia has always been considered as a home country for Inovaantage us though our HQ is based out from Singapore, primarily because most of the leaderships are based out from Kuala Lumpur. Here the strong connect with few Government linked companies, local small and medium companies has been very critical in the growth.GLCs, Local SMEs,use full form Entire Electricity & Telecommunication ecosystems have kept Inovaantage us as the number 1 system integrator.It was awarded by Frost and Sulivan as most emerging world leader in smartgrid domain system integrator in 2017 not sure about the meaning and fit of this sentence, may be re-looked. Some of the projects and products implemented here have given a push to the global expansion as referral base for our offerings. Here local partners have played a large role in expansion.

Vietnam, Philippines, Indonesia arevery close to Malaysia, but with its own local business culture and hence in each place it has been unique experience but we have maintained similar structure of business as in Malaysia and mostly supporting the business from Kuala Lumpur office.

HK, Macau, China, Japan have been straightforward so far but we have been successful in the niche segments where local support or solutions are not available orf difficult to obtain. Extremely competitive region and hence any small mistake can cause heavy damage or loss of business. We primarily focus to support our global partners with whom we have already worked in other countries and on need basis support them in this region. Similar experience in Japan as well. We have supported in few prestigious project there but limited our self to particular opportunity and have kept it as a reactive market.

Distributing the Risk

Risk and Entrepreneurship goes hand in hand and hence it's obvious that the approach is to remain prepared for the risk rather vice versa. So Inovaantage haswe have always been spread-

ing to new territories and a new country, as a part of our KRA Use full formgrowth plan. In the last five years since the inception, we have made our strong presence in four countries and remotely supporting to other countries.

Reliable team

With strong delivery team including many Odiass from Australia, Singapore, Malaysia & India, it has been a great experience so far in supporting multiple projects and programs. While strong delivery team is critical for good delivery we have nurtured a strong sales team who understand each country they are responsible for who have been doing a great job in closing sales in required sequence so that we achieve our growth target each year. Our sales team is also supported by freelancing sales team, local partners, large system integrator from Accenture, IBM etc. without which spreading the wing over multiple countries would have been difficult. Similarly freelancing resources for delivery, credible subcontractors (many from Odisha) have also supported to make the journey successful with a very reasonable cost without compromising on the quality of the software solutions.

Solutions

We have always kept our investment based on our own research on the market. Most of the studies have been based on our own customers need and future plan. We have always seen as a trend of software solution need across the world within a particular domain at a particular time. For example, for electricity companies, implementing start meter and associated software solution is a trend. Therefore we have identified within our customer organisation and we have put all our force to bring the product developed before anyone comes up with that solution across the globe for that problem. We have been successful in implementing such solution across multiple electric companies. AlsoHence I always stress upon understanding the entire IT ecosystem within your customer organisation is important, otherwise you lose out theyour uniqueness of your solution in a long run. In addition, in current IT business landscape for every customer problem you require multiple solutions to be integrated to resolve the need.

Conclusion

It is extremely important that the entire IT solution fraternity around you have a strong support for you and your solution. Relationship with everyone, from delivery to sales to partners and other product owners hasmade the job smooth and has given plenty of space on focusing on developing next generation technology and solutions, branding, expanding.

Dr. Sukanta Jena is the Chief Executive Officer at InoVaantage. Dr. Sukanta has more than 18 years of extensive work experience in Sales and Account Management for Utility, Energy and other Engineering domain in SEA Countries, India and China. He has successfully managed more than 20 large projects in Smart City, Smart Grid, Mobile Field Force Automation, SCADA, ADMS etc. He received his Ph.D in GIS from Indian Institute of Technology.

A Ship in Harbour

Anshika Bahinipaty

Originally written as a two-hour submission to the Scribe Writing Contest.

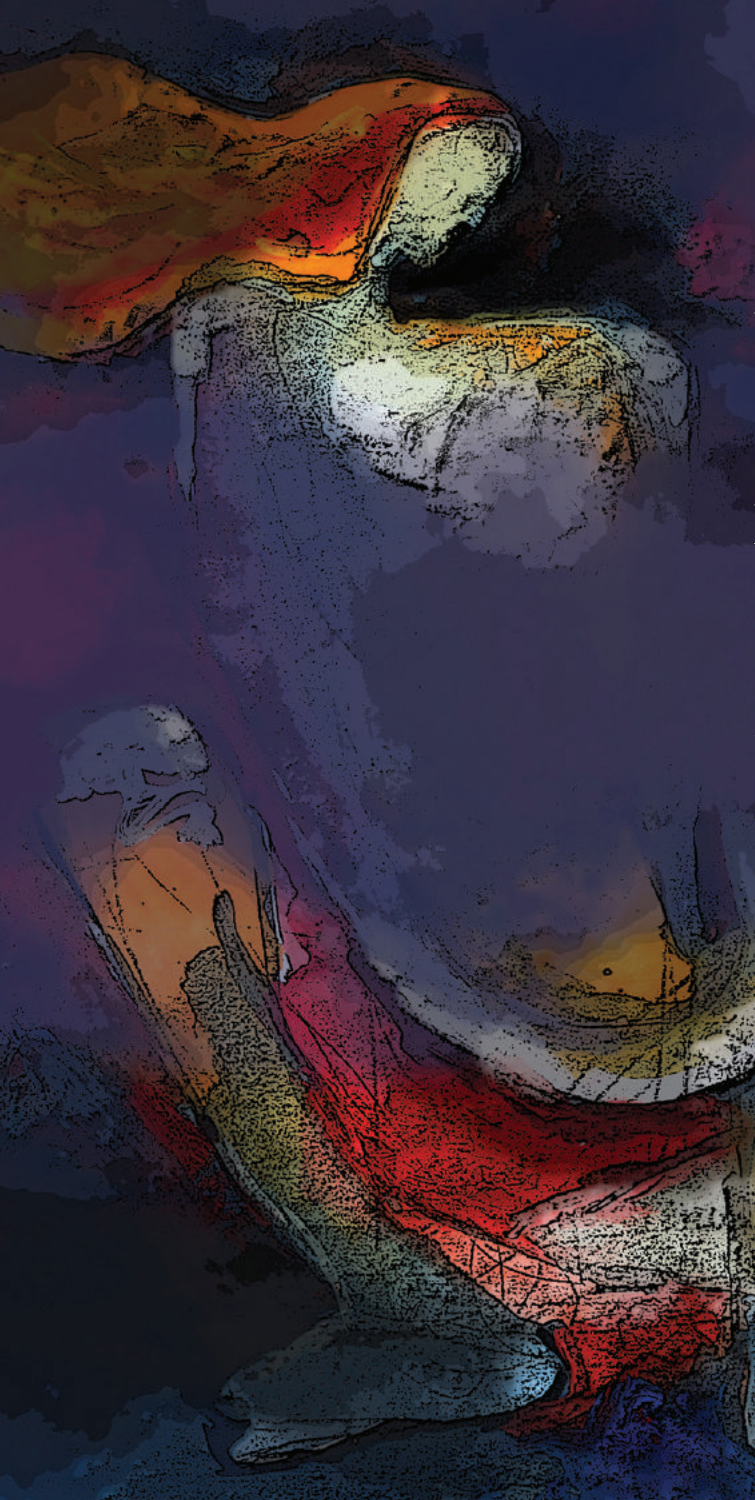

For a long time, I went to bed early. But that was when I was younger. A strong-hearted young girl of 17, not much more than a few pounds of fat in me, who would gaze at the morning sky as I walked to school, wondering just how high I could go. Engulfed by my orange salwar kameez, my school uniform, with a veil of a material silky but not quite so valuable. I would sidle past hordes of women, water-pots balanced on their heads with the support of one hand, laughing at my antics.

I went to bed at 9 pm, square, every night. Soon as the sky had darkened to the colour of loose leaf tobacco, black and scattered across the heavens. Packed up my notes, my books, washed my face and teeth with well water. Settled into my sleeping mat, adorned with just a thin blanket to give entrance to the cool breeze, and dreamt away. Dreamt of a land across the ocean, someplace I had imagined with so much deliberation and detail that it seemed real. I dreamt of courthouses, gardens of trimmed hedge and pink-cheeked gardeners who would wave and smile as you entered the vicinity. I dreamt of trial rooms, an ocean lined with long, dark-grain wood tables, the judge's bench perched just before the horizon; and me, a sailor, guiding a ship at full mast to justice.

I wanted to become a lawyer, you see. The first time I had voiced this to my family had been met with much reservation. They told me not to dream too big; to allow my youth to distort the reality. All women in my village, in the country really, would have the same fate: to die a wife and mother, dutiful to her family.

I believe now that those were all just surface-level warnings. I took notice of the way my siblings would quickly hush themselves as they stepped past my room, so as not to disrupt my studies. My father, who would tip-toe into my room on those scant nights I couldn't sleep, placing down a lit candle in front of my notebook so I could study. My mother, placing two balls of ground almond sweets, a symbol of academic success, into my outstretched palm before I left for school. Somehow, silently, my family showed their support; they never voiced it in words, but their actions managed to lift me just as palpably.

Then I met him.

Dressed just like every other teenage boy in the vicinity, cargo shorts and a dusty khaki shirt that had managed not to stain from the golgappas he was eating. Perfectly conspicuous in every way– if it hadn't been for the glimmer of silver nestled between his collar bones.

"Is... is that a cross?" I had asked this in a manner completely incongruous to my usual demeanour. Ordinarily, I would have been too shy to even speak to a boy; but he had locked in my curiosity.

A slanted smile had spread on his lips and he tossed away the leaf that had held his golgoppa. "Yes, indeed it is. I hope you won't give me away, though."

You see, my village-town was known to be hostile against Christians. Considered them traitors to our nationalist identity, cowards . It was a long-standing, unbreakable rivalry that had yet to be challenged. Till then. Yet the silver bars of his necklace– one horizontal, one vertical– stood to me a symbol of his bravery. It truly gripped me, the way this boy had managed to hold and assert his identity with little fear; managed to hold a miniature protest of his own by eating fried street snacks.

We got to talking, and I eventually found myself walking alongside him. It shook me to my core, that he could walk with so much grandiose and calm. A lone Christian in a sea of Hindus who would have torn him down if they knew. But he shrugged off those concerns

We met at that golgoppa stall the day after that, and even on the next day. All the days after we spent together, walking aimlessly through the town. He told me that it was easier– and quicker– for him to get to school by cutting through our little village. He didn't have time for fear and hesitation.

We inevitably got closer. It was fate, he had said. We were fate. God had tied us together by the wrist before dropping us down to Earth as babies; it was only destiny that we should find each other. I believed him and latched onto his every word; his visions that appeared so uncannily similar to mine. Our plans, spurred by youth, of a future where both of us were rich and successful, happy and content, together without opposition.

And so we spent more late nights together in the dairy field a few kilometres from my house, hidden behind a pile of straw. Giggling and touching, tangled in each other's warmth, free from the peering and suspicious eyes of

our parents. I felt so complete, those days. A warmth in my belly ignited from the promise of a future.

But one of those days, it flickered out. It happened as we were walking together, after school, past that same, familiar golgoppa stand. His hand was uncertain as it held mine. Shaking. He wouldn't meet my eye, no matter how much I turned and smiled at him. Such a disparity from the boy I had come to love.

I learnt just why in the dairy field, that night.

That night he kept his distance; stood a few meters away from me as he spoke. He had been accepted to a school, an acclaimed and prestigious school, thousands of miles away from India. He showed me his letter of acceptance: Congratulations, he had officially been enrolled in a theological course at Wycliffe Hall at Oxford University. In England. Unreachable by me.

I simply exhaled. Scared. Defeated by a sheet of paper that had managed to steal away the boy I so loved. I knew this was the end to our pining.

And I had a revelation of my own.

"Jacob... I haven't had a period in two months."

But he just looked at me, the warmth in those brown eyes extinguished by something else; something cold. He had found a new opportunity, the chance to animate his dream.

And I understood– for he was young as well. Just a couple hundred hours older than me. His life couldn't pause just yet– not for you, not for me. His carriage ride out to sea, to a new life, was next week; and I was to stay in my little village, the growing fruit of our lost love sapping away at me for the good part of a year.

I went to bed late that night. I spent those late hours compiling my notebooks, the books borne from countless afternoons of education and passion, and threw them into the well behind our house.

Your father had left us. He had a duty to his education, and would give up the world– and us– to achieve it.

But me? I knew I had a duty to you, dear girl. I'm not the type to make a nine-month commitment and then just drop it, you see. I scrapped all my dreams for the future, my hopes for success, and made you my mission. Why become a lawyer when I couldn't even bring justice to the life of my own baby daughter?

Six months following the revelation, I made a verdict. So as not to burden my parents, I quietly took just enough money for a train-ride over to the next state, where some relatives had agreed to take me in for the remaining duration of my pregnancy.

And as they opened the door to young me, belly rounded from my pregnancy, there was no sympathy in their eyes. I would be alone once again after your birth– and I understood that. I would be a sailor on a lifeboat, safeguarding my one worldly, yet priceless possession: you.

When you were born, I remember staring down at you, a little gray-skinned baby still damp from my womb. I remember searching for any trace of me– my nose, my eyes, my lips, anything– in your features. Yet the moment you opened your eyes I saw those familiar brown yet cold and beady ones stare back up at me. I knew from then on that I could

never escape your father the way he had done me; he would haunt me for the rest of my life. And your's too.

But here we are, sitting at the kitchen table, a bowl of almonds in front of you as you mourn your recent breakup; the cataclysmic ending to the first relationship you've ever known. Your eyes are pink and swollen from the hours of tears, of screaming your throat sore in frustration and glaring at the table in disbelief.

The pain you're feeling, my dear daughter, is very familiar to me. Morbidly so. I understand how it feels to be cast aside, deserted by a boy who had manifested promises and the clear vision of a future in his hands, and presented it to you.

And that newspaper on the table that you're reading, right there? That's him. That's him, sprawled on the headlines, another unfortunate and successful businessman "dead on impact". Hit by a car that was speeding just a little too much on the slow lane, the story says; but I know better. I know what type of man your father was. I know how he would have felt, mind drunken with liquor and regrets. I know the scene that must have played out in his mind as he ran out in front of that car– and I know he was thinking about you the second before he was hit.

I know he didn't leave a single penny in your name.

And you're looking back at me with those same eyes– eyes that sparkle just as bright, brown and hopeful as his. Shimmering with something so young and lively and budding. It destroys me that a rejection has managed to dent your resolve so intensely, in the same way it had done to me.

Perhaps you wonder why I ask you to study. Wonder why I ask you to take these young years of your life, the few years where your shoulders are free of regret, and spend them pondering the future. What you don't realise, girl, is that you'd make a great lawyer. The way you argue, the way you question everything the world tells you; it's admirable. You're basically a carbon copy of me, and though your eyes aren't mine, they hold that same, steely resolve and determination that I had known seventeen years ago. And, my dear girl; I know myself well enough to know that you will succeed.

It's been my vision, all these years. To raise my sapling into the grown up version of you– and the me that never could have been.

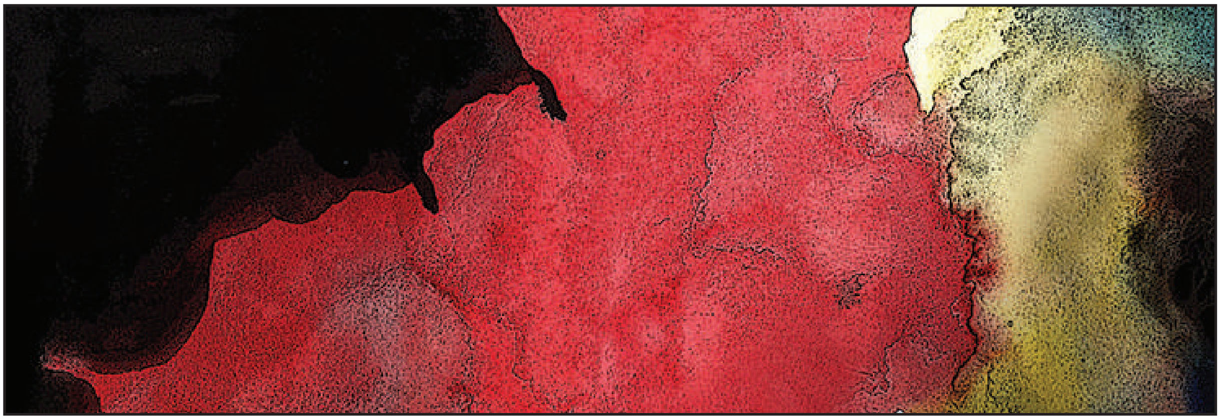

......Freedom of Colors

Art by Anisha Pattanayak

Diving into the dream

Anisha Pattanayak

His eyes spoke to me
His words stared right into my soul
Like he knew me
Like he was aware of who I was

I smiled as he walked towards me
Expecting his hands to wrap around my waist
Expecting his eyes to pierce into mine
Expecting his lips to meet mine

The sunsets seemed even prettier
The hills seemed even taller
The rain drops seemed to feel even cooler
The leaves seemed to appear even greener

He was one who had a wand
The wand that brightened the world
The wand that lifted me to let me
touch the sky
The wand that let me fly without fear

The load of his head on my shoulders
The warmth of his hands that
braided into mine
Seemed to wipe every bit of pain
sustained within
I felt lighter, and happier around him

And then I woke up, inevitably
Forcing my eyes to shut
Forcing my mind to put me back to sleep
Forcing my brain to never stop the dream

But be it today or tomorrow, dreams do end
They end leaving a stain in our souls
Stains that manage to find
A place among memories
Among our past,
Among our romanticized thoughts

I had fallen in love
With someone who didn’t exist
I had fallen in love with the idea of love
I had fallen in love with my hopes
I had fallen in love with no one
But my dreams

And I hesitated every night
For I never wanted to fall back into sleep
For I never wanted to dream again
For I never wanted to disappoint myself again

But dreams have a purpose
Dreams help build reality

Dive into the dream and
watch your life otherwise
And when you wake up,
you have an elite choice
To turn an artificial globe into
one real cosmos
Where he is real, with an identity,
with a breath
Where not only you, but he is in love too

Today is the third day ….
She is still silent…but not like yesterday little bit better but trust me still not my mumma

I adore her …I respect her …I worship her
For me she is a debi

The most caring the most kind the most pure soul I have come across.
Han se bahut emotion …her strength …as well as her weakness

Now a days I dream,,,
I dream someone's smile
I pray for her health …for her wellness and …
I just pray she should be happy
nothing else required.

She has all the solutions
She has all the care
She has all the smiles
All for other……….
And when it comes about her …..
no one care…sorry just judging

She is silent
Because she is hurt
She is sad
She could not belive really this

Anisha, daughter of Ipsita and Anitesh Pattanayak, is presently studying in Year-12 in Garden International School. Apart from good academics, Anisha is an enthusiastic artist with a large collection of paintings and drawings covering various topics. She is a pet lover and is sensitive towards animals protection and global warming.

The Inferno

Ananya Dhal

CHAPTER 1

Raindrops slid across the chilled glass of the bus window, glimmering like stars against an inky black sky. Tae watched them collide and grow, falling faster and faster till they collapsed from the new weight and raced each other to the base of the pane. The edge of the frame was loose and the water pooled there, slipped through, falling onto her hand, pressed against the tattered leather of the seat. Tiny rivulets ran down her fingers and she smiled with detached fascination as the gentle trickle of rain grew louder and more droplets pushed forward, dribbling into her palms. The whole thing seemed like an obscene metaphor for her life, the little raindrops, eager to hit the soaked floor of Manhattan while she wished so dearly to scrape the sky, to reach farther and higher than the spires that scarred the horizon, jutting into the gray dome of clouds. Some of the beads of rain made it, settling onto the various dents and dips of the streets and others could only find a hand, her hand, and stayed lost in the middle of a grimy, crowded city that was as far from the vestiges of long ago daydreams as she could have imagined.

Tae squeezed her eyes shut, her hand closing around the small puddle in her palm and tried to wipe her day from her mind. She wanted everything to vanish, from the second she woke up, shocked from happy dreamland 20 minutes into her cramped, cluttered bedroom in

her clamped, cluttered apartment, shoved in between an ill-fated rock band and a woman who had more cats than she did plates, to her haphazard arrival at the office downtown. Tae could still see her boss's face, red and glowing like a beacon.

"How much do we pay you for being here?", he had roared, his tiny eyes livid and so squinted, she could only see a sliver of green that glinted with cruel intelligence and a particular fondness for torturing new, pint sized interns who wished dearly today wasn't the day they had decided to break out those new heels. Or maybe that was just her imagination. Tae had wanted to spit something out, something bold and brave, maybe just a "Not enough!", but instead she ducked her head and waited for him to storm out before slinking to the corner and sinking deep into the red tartan fabric of her chair. Everyone had started, some with pity, some with poorly disguised glee, and others had simply flushed with relief that the klutzy, puny girl with the funky Southern drawl had gotten in trouble before the boss could notice their own screw ups. Tae had spent the whole day almost cowering in her cubicle, and when Sarah James half-heartedly asked if she wanted to join the group for lunch, she's given a odd nod and tagged along, feeling worse than if she'd just nibbled her ham and cheese at her lonely desk. Then after the miserable day waned and Tae had figured the hours could get worse only if her boss cracked and she was sent packing before her internship finished,-forced back to nowheresville,
Texas, proving everyone who said that Tae Hart really couldn't do anything right.
Instead, waiting for her at home, or what constituted for her home till Summer turned, was a thick packet, filled fit to burst with 150,000 words, 5 months, and a million hopes and expectations. There was something golden in that packet, shining like a beacon, that should rescue Tae from the foggy black bay she seemed to have sunk waist deep into, and for weeks, it had been more, a lifeline, a promise. She had opened it with trembling hands, this WAS the moment she was waiting for, the first steps to the life she'd envisioned since a little girl had walked home with a note from a teacher that detailed her excellent writing and imagination and a balloon in her heart. But instead of brilliant promise, of life and fate and the destiny only one in a million are blessed with, it was cloudy, thick, and cold, like the stern gaze of the eyes that had skimped along the many lines on the pages with detachment and disinterest. Rejection. Her 23rd. Tae hadn't cried, but the weight sunk into the depths of her stomach, a hard stone, and she'd stepped out of her apartment, into the drizzle that had started to fall, and onto a subway bus that carried her far, far away from the jagged skyline of her block. But the pain in her heart only grew, till she rested her head on the glass and watched the raindrops fall.

CHAPTER 2

The subway bus sunk onto its wheels with a heavy sigh, and the doors hissed open, letting in a whiff of hot, humid air. Tae made to get up, her purse swinging in tandem with her hair, when someone brushed against her. That wasn't uncommon, the bus was crowded and people pressed past her, each of them jostling a shoulder or knocking a knee. No one bothered to do much more than grunt an apology and move on, elbowing more people out of their way. Tae figured there were two ways to see this. Impolite or invigorating. The latter made her feel less horrible about her life choices, so she went with it, as easily as letting the tide of wrists and hips and ankles nudge her out the door. But this touch didn't feel accidental, it was a caress, intended to get her

attention. By the time she turned though, the shadow was long passed, leaving Tae alone, stranded in the metal aisle.

The wind cast her hair into her face, sending flickering stripes across her vision. Through strands of raven, the dim glow of broadway warmed the backs of her eyes. Tae wound around the street-lights, taking her time to discern the constellations she'd grown up with. They gleamed vaguely in the faded sky, a sheet of glossy indigo washed white, dwarfed by sheer cliffs of steel and glass, glinting from inside. There was far too much light pollution here. A wave of home-sickness swallowed her. It was her mother who had taught her the language of the stars.

I have faith. The stars are always there.

Tae had never truly understood what it meant. For her, the stars shut down in the daylight, sinking under the horizon one by one, blinking, and blinking before they vanished. But now or whenever she felt like she was dog paddling in the middle of the Atlantic, Tae thought back to those nights. It didn't take much for her to transport 3000 miles and a million years ago, just a whiff of the laurels and magnolia that bloomed in her old yard or a fleeting glimpse of the same vivid blue inking its way over the world sent her spiraling to the past, into the body of a stumbling eight year old with huge eyes and long fingers eager

Art by **Aurodeep Mohapatra.** He is a Standard- 7 student in Global Indian International School in Kuala Lumpur. He likes painting and playing Piano.

to paint the world with a brush she couldn't really carry.

The sweeping branches of a willow whispered gently on the cusp of her shoulder, like a thousand pearls falling from their necklaces, all tumbling to her hands. Her mother's sharp fingers deftly tucked tangled hair under her ear, braiding something intricate, something impossibly beautiful. Little Tae practiced on the fronds of the willow. Somewhere far off, crickets and cicadas chirped over the song of a lark as a doleful silence began to fall, cascading over them like the rolls of the sea, a gentle breeze picking up the pieces of auburn leaves, stroking their crumbling edges like tender flames. The cold struck deep into their bones. Tae tried to slink closer to her mother, but strong arms pushed her back. Her mother turned, a smile still on her face. Her eyes were sad and dark though, just as they had been at the airport. Her lips parted for a brief second, and she leaned in, aching for words warmer than the weak sun. But the yawning quiet ripped and tossed Tae into the deep blue.

Suddenly, cool was a foreign sensation. Heat hummed at her fingertips as she raced through grass knee high barefoot. Her sister sprinted ahead of her, her long tresses of gold, so unlike Tae's obsidian hair, flowing behind her. The moon glowed above them like the ancient scar from a long ago fall, vague and mostly gone, but still full of memories. Someone called from far away, maybe her father, his deep baritone rumble a far cry from their mothers soft lull. Tae was still running. Time bent before her and spun her across a galaxy that spanned for year, a catapult into a new life, one where giggles and calm nights took a backseat into mystery and TV cameras.

It might have taken minutes to find the storefront she was looking for, but on memory lane, it took eons. Tae tried to remember nights before high school. Then beyond torturous years in the crowded halls of junior high. A somber fifth grade graduation swept by, and although she knew the next punch, it hit with full force. The tears. The pressing emptiness. And the first disappearance.

Kelly Graves. That's where everything started really, when Kelly didn't show up for class. It had been Tuesday. Foggy and muggy, almost exactly a week before Christmas and the teacher had waited nearly 40 minutes until she snapped the door shut. That teacher hadn't liked Kelly. No one much had, but they'd all sat wide eyed and open mouthed when she was reported missing. For weeks people stood in front of her door. CNN showed. The town was abuzz, all of them frantic to know about the missing southern darlin'. Kelly was rewritten, morphed into a trouble little, an attention getter, or a sweet, innocent belle until the real Kelly Graves disappeared in a mound of contradictions and lies and Tae was sure she was the only one who remembered the little girl who used to bring cookies to her teachers and shove around Harley Jones because he wore glasses. A play date with mud pies and a spoiled dress. That was Kelly's fault. A doll on her birthday. That was Kelly's gift. All of those were Real. That Kelly was real. That Kelly didn't exist anymore, simply because people preferred someone they could tear down and analyze or pity and sympathize for. It made Tae angry and a stronger person would have said something. All Tae could do was pick up the pieces as best she might reach, and run. Speak. Or run. Tae might have chosen the right thing. Instead, she ran away. The injustice still rankled, but Kelly, maybe buried somewhere or alive in a cellar, was probably

cursing her name. But maybe that was too much to expect.

Her foot hit the ugly cement step, hissing softly at the pad of her toe on its core. A jarring throb bit at her nail. She ignored it. It hurt less that way.

The door swung open with an aching, shrieking creak and a hollow bell dinged above her head, sounding like it had lived out most of its days already. A dim light gleamed somewhere deep in the store, dancing like candle flames and wrapping shallow shadows on the spines of thousands of books. They were everywhere, scattered and stacked randomly on shelves and stools. Some were bound in rich leather, others the tattered remains of paperbacks, all of them had a sense of mystery surrounding them, like the stilled air of the shop, thick with strange whispers, had seeped into their bindings.

Tae walked in quietly, her combat boots scuffing a wooden floor caked with a thin layer dust and grime. Just like everything else in the store, it looked uncared for and neglected, almost as if everything was unimportant in comparison to the books. Tae supposed she understood that, even if it probably didn't help business. But then she'd always suspected the owner didn't care much for money.

Nicoley Orlev peeked around a pile of memoirs, stacked too high and teetering dangerously, his smile,wan and pulled but brighter than a sunrise, tugged at her heart. Tae tried to find something inside herself to force the sides of her lips to curl up, but nothing happened. He didn't seem to notice, his own grin was already fading into a dreamy slope, finger wrapping around the handle of a feather duster. Nicoley swept a piece of lint off the cover where it floated towards the ground. It didn't reach, instead lodging itself onto the seam of his corduroy trousers. Nicoley didn't notice this either, already absorbed in his soft caress of the covers. Between a tendency to fall away from the Earth and his reluctance to do much more than grunt and scoff when people talked about anything but his beloved literature, Tae doubted Nicoley had really ever sold a book, if he'd ever managed to keep a customer for longer than a few minutes before the darkness chased them away. It did not appear to bother him and it suited her just fine though. A store where no one came in, a store that seemed shielded from the eyes of most gave her peace and quiet, something that New York, big and bright and bold as it was, completely failed to comprehend. It helped her writing. It helped her focus. Or so she had thought.

Tae exhaled. Something inside her settled and broke. The gentle noise halted the motes, jilted from their invisible music. Almost as if this ripple, this tiny infliction to the hidden, locked away nature of his shop was tangible, a sharp prick in his soul, it caught the owner's attention. He looked up, his blue gaze boring into her face. His annoyance at being interrupted quickly froze as he searched Tae's eyes with his own.

“Another rejection?” His english, still halting after years in America and tinged with a now familiar accent, made it sound like a question, even when it wasn't. He knew.

Tae didn't reply. She pulled out the manuscript, thick and heavy in her hands. She felt so hopeful when it was done, when the ink was still drying and the papers were warm. Now that hope had turned poisonous. Nothing to look forward to but a year back home. Not that Tae really knew what that meant anymore. Her home certainly wasn't South

Braunfels, not with the cameras, and the tears, and the shattered picture frames. But coming here, sprinting here, it wasn't right either. The place she was still missing, that yard with willows and summer breeze, it was long gone. A ghost. And she was done chasing ghosts.

Nicoley must have read something on her face because he got up and pulled a teapot to him. Lifting the patterned lid, he wrinkled his nose. "Hmm, a bit cold." He raised his eyebrows questioningly and waited for Tae to shrug. Cold or warm, it didn't matter to her. She placed her nails along the rim and the chipped red polish glowed like poppies, petals swimming in milky water.

"You know what's just happened?" Nicoley asked, his hands splayed out before him. The stool he was perched on pitched him forward and he scrabbled for the counter, missing it comically by inches and crashing to the floor in a heap of wooden legs and real legs.

Tae watched his attempt numbly and flicked the pages of the lump of paper before her. "Failure?" she responded, dragging a nail across the stark white. A pale crimson streak appeared in her finger's wake.

From the ground, Nicoley laughed through his nose and Tae drew the conclusion that even he could not really see what was found so funny. When the last dregs of his hacking breaths had vanished from the air, the whole room seemed darker, darker than before. She realized the sleeve of his sweater had snuffed out the candle and his dead but still ringing laughs had extinguished the flicker of joy she'd felt under his gaze.

(continued….)

Ananya Dhal loves dreaming, Disneyland trips and Harry Potter Characters. In her free times she usually immerses in reading, writing or drawing. She lives in Houston, Texas with her parents and currently pursuing her Undergraduate program at University of Chicago. She has published two books – The Inferno and The Fire. The following page is from her first book. She is thankful to Malaysia Odiya Community (MOC) for this opportunity.
(Her books are available on Amazon)

Relevance of Gandhi…

Anitesh Pattanayak

October is not all about observing a national holiday, watching Richard Attenborough's movie and appreciating Gandhiji's heroics between 1915 (Age-46) to 1947 (Age-78). It is also about realizing how a young and unassuming Gandhi managed to transform himself from Mohan to Mahatma in a foreign land. 'Ethics and compliance' and 'respecting the fundamental values' were the core of his principles. His communication/ writing skill and ability to network were profoundly evident during the transformation period. On the other hand, Gandhi had the courage to confess about his physical and mental weaknesses/ limitations and the learnings (My experiments of truth). True differentiator as a universal leader. I am no one to judge, but some his underlined qualities and principles have consistently raised questions in my subtle mind.

Anyways, like many of us have done in the past, I take my opportunity to capture the thoughts that came to my mind about 'Relevance of Gandhi', in a loose-fitting poetic form. Do have a look. Views can differ, opinions can be different, but away from the nitty-gritty of work, and as the COVID influenced festive season 2020 begins to unfold, it's alright to glance through the lines and perhaps imagine Gandhi's relevance (or irrelevance) in our time and in the time to come.

Mohan to Mahatma…

Bless us Oh Bapu
Mohan to Mahatma
Simplicity at its powerful best
Vaishnava Jana Tu tene kahiye
Je pida parayi jane re….

We want to see you here
We want to be with you
You and your philosophy
Liberation from violence
Adhering to truthfulness
Removal of oppression
Race, class, gender, religion and beliefs
Relevant then, today and in the future
Timeless and eternal

Superficial celebrations
Empty rhetoric about you
No more good for us
It's time to reappear
Re-establish and revalidate
Your religious, social and political ideologies
Beyond South Africa and India

You left us in a hurry
Too much burden of independence

And to carry on with the vision
We and our leaders
Seem to be directionless
Politically, socially and religiously
Reading prepared speeches
Spreading hatredness
Selling your dreams
To achieve our miserly desires
Polarized mankind, amplified hatredness
Imbalanced earth and the lost harmony
One step forward, two steps back

Bless us Oh Bapu
Mohan to Mahatma
You must get recarnated
As a political activist, social reformer
Religious thinker and as a writer
Resuming your train journey
Reinstating 'Vasudhaiba Kutumbakam'
Satyagrahas and message of non-violence
'Hind Swaraj'
The gospel of love and self-sacrifice
You must do it all over again

You will face greater resistance
Socially and politically
Bullets may pierce your chest again
But your inspiration, vision and work
Could remove the ignorance
The Sun of truth could shine on earth
And our miseries may dissolve
Therefore, we want to see you here
We want to be with you

Bless us Oh Bapu
Mohan to Mahatma
Simplicity at its powerful best
Raghupati Raghav Raja Ram
Patita Pavan Sitaram
Ishwar Allah Tero Nam,
Sabako Sanmati De Bhagawan…

Bapu ! It's time for your return…

Anitesh Pattanayak is a Mechanical Engineer, with over 30 years of professional experience in the Oil & Gas Industry in India, the Middle East and in the Asia Pacific, currently working as a Director in 'TechnipFMC', Kuala Lumpur. Apart from keen interest in sports, he has authored a book titled 'Shades of Camaraderie' and has composed several poems.

THE CREATOR OF A MASTERPIECE

Sasmita Simple

Being at the peak of adolescence when the body and mind usually moves in opposite directions, I often asked my mom, "why there's a need to get married, why we have to follow the rules set by the society, why can't we just take our own decisions, why can't we stay with our parents" and many such questions. My mom would listen carefully and would end up with a warm smile saying, "you will get all the answers when you would become a mother". My mind at the age could not even imagine

why she told “MOTHER”. So ,who’s a mother?? Mother, a woman who gives birth to a child or the female parent of a child, bringing up a child with love and care. This is what I got from Google search!! ..Do you think is this enough to define a Mother??

But I think the creator of this cosmos knows that every species on Earth would need someone exceptional and that’s why HE created a heart that can hear every unspoken need, eyes that reflect every joy that you find, arms to encircle, but never to bind. A voice that can soothe or inspire or delight, a smile that keeps shining when things don’t go right. An angel: HE sends us from Heaven above - we call her “Mother”. And this sequence continues that a mother gives birth to another mother.

Here starts the delicacy of motherhood, when you pick up your child can feel the map of your own bones, beneath your hands or smell the scent of your skin in the nape of his neck. This is the most extraordinary thing about motherhood- finding a piece of yourself, separate and apart that all the same you couldn’t live without. It’s a choice that you make everyday being a woman, to put someone else’s happiness and well being ahead of your own, to teach the hard lessons to do the right thing even when you’re not sure what the right thing is. As someone has truly stated, “All love begins and ends there”. Hence, a mother is the ultimate linking connector between the supreme creator and the new budding soul. She is the one who gave us Mahatma Gandhi, Sir Newton, Lincoln and Adolf Hitler. He who also believes that his conduct is in accordance with the will of the Almighty. May it be “The Big Bang Theory” or “Artificial Intelligence”, all implemented by humans, the one who is masterpiece of all creations and destructions.

As per the Hindu mythological anecdotes the birth of Lord Ganesha is mysterious. Ganesha, son of Lord Shiva and Parvati, was created by his mother using turmeric and sandalwood which she used to scrub her body before shower, and she made a form of a boy then gave breathe into it. Another story of a great warrior Karna, one of the central figures in Hindu epic Mahabharata, was the spiritual son of the Vedic deity Surya and princess Kunti, depicting a royal birth. These could be theory or might be based on true story, but the point here is to create a masterpiece from the womb so as to make this world a safe habitat for all living creatures. As Mother has been gifted with the potency to generate and design a blueprint of a child, hence shaping a society.

Humans are animals and have evolved from ancestors that were not humans. But our “bodily frame”, as well as the capacities that stem from it also show that we’re unique kind of ape with distinctive features. Our morality which differentiates us from all other organisms creates a

Humans are animals and have evolved from ancestors that were not humans. But our “bodily frame”, as well as the capacities that stem from it also show that we’re unique kind of ape with distinctive features. Our morality which differentiates us from all other organisms creates a divine meaning of life. Moral goodness is what gives each of us the sense that we are worthy human beings. Relative to body mass, humans have the largest brain and so let’s make it worth for a while.

divine meaning of life. Moral goodness is what gives each of us the sense that we are worthy human beings. Relative to body mass, humans have the largest brain and so let's make it worth for a while. We should be thankful to the Almighty the creator, for making us fundamentally advanced with all the intellectual ability, which allow us to think and imagine something that are not present and thus anticipate future events and planning future actions and reasons.

So, nurturing and reconstructing the human evolution should be the moral code in upcoming human societies, leading towards a successful society, promoting a social stability, dusting the evil sculptures, polluting the human race over the last few millennia. Basically, to restructure the planet Earth making it a safe place to live and allow all other living organisms peacefully.

The future of Homo sapiens is tantalisingly sketched out in a new book that favours reality over speculation. But what does the future hold for ordinary mortals, and how will we adapt to it? Given our genome and the physiological, anatomical and mental landscapes it conjures, what could Homo sapiens really become – and what is forever beyond our reach?
Scott Solomon's Future Humans has only partial answers to these fascinating questions. Anyone expecting an analysis of how we might adapt to climate change's options of aridity or inundation will be disappointed. Likewise, he does not explore how our history as a competitive but group-living primate might limit our capacity to develop strategies to cope with future challenges. Nor does he mention the evolutionary potential of switching on ancient genes to unlock long-unused options, and he sidesteps a discussion of the good-or-bad potentials of gene therapy.

So let's fight the battle together as humans, when we succeed at the extremely tricky business of separating out cultural and genetic effects, the science shows heritable changes in such things as the age of having a first child and the onset of menopause. We are also evolving resistance to malaria and HIV. We know that mammals can diverge into strange and amazing forms when the need arises, so start nurturing the mankind in order to live and let others live. Humanity is at a critical stage in the transition to a more sustainable planet and society. Our actions in the next decade will determine our collective path forward. Our Future on Earth aims to tell the story of where we are on our collective journey by connecting the dots between what society is currently experiencing – from fires to food shortages to a rise in populism.

Sasmita Simple staying in Kuala Lumpur is a passionate reader and writer. In the last few years she has decoded her personal experiences on life, travel, food and health through blog posts.

Myths and Facts of Taro card reading

Asima Panda

Tarot card reading is an ancient practice of using tarot cards to gain insight into the past, present or future (body, mind&soul) by formulating questions, then drawing and interpreting cards.

Tarot cards are a form of divination, which literally means working with the divine, or your higher self, which is the ultimate purpose of tarot cards, just like meditation.

Reading tarot cards is not only for you to do for others. It can also help you, too, and you shouldn't forget to read your own cards. “Next time” you are feeling anxious, worried, depressed or emotional imbalance, pull a card for a reminder or advice to look into the pictorial representation and find out the hidden affecting attributes.

People have relied on psychics, tarot readers, mediums, fortune tellers, and astrologers to help guide them through life for centuries. When making an important decision or you have questions about life, love, or career it helps to get insights into the future or your destiny to keep you on the right path.

A real psychic see things clearly from a more elevated place to provide answers and gives quality advice.

Even if you just want to know the meaning of a crazy dream you had last night, the best way is to look in the tarot card and understand the dream better to look in to the facts of the visual.

Facts on Tarot

- Early tarot cards were hand painted
- Tarot cards have been around for more than 700 years
- Tarot readings are often performed in conjunction with meditation
- Tarot cards will give you a balanced view of a situation; however, always remember you have free will to determine your path not get biased by it, take it as guideline.
- Don't fear the 'death' card, follow the meaning
- Tarot originally used for playing games in the ancient time for game result
- Shuffling can affect a reading and outcome

Myths on Tarot

- There are more myths about Tarot than ancient deities.
- Everyone has their own personalised techniques, private rituals, rules and mantras about how you should and shouldn't read Tarot
- Entertainment and therapy
- Need to be psychic to read tarot cards
- Tarot cards the work of the devil
- Tarot are magic
- They predict the future accurately
- Tarot cards have nothing to do with the devil / angel

Asima Panda is art & culture loving person who has lot of regard, love and passion for the culture of every race, religion & country. She is staying in Kuala Lumpur with her son Akshit & husband Anup.

Yoga, Mindfulness and Relaxation for Kids

Sagarika Swain

During this current pandemic, our life is being restricted but thanks to digital media which has helped us and our family to stay connected. From the comfort of our home we can enroll ourselves and our kids for different activities online.

Where in there are lot of activities to keep everyone engaged, one of the main concerns is health. With different fitness programs we can dedicate our time to stay fit and healthy.

For Kids, Yoga and mindfulness helps in improving both their physical and mental healths. Kids can learn while having fun.

Yoga has lot of benefits for kids:

1. Yoga reduces Stress and Anxiety.
2. Yoga Increases Determination and Perseverance
3. Yoga Improves Sleep
4. Yoga Improves Mood

5. Yoga Improves Self-Regulation
6. Yoga Increases Concentration
7. Encourages the connection between Body and Mind
8. Good for Balance
9. Increases flexibility and builds strength
10. Boosts Immunity and encourages healthy eating
11. Improves Self Esteem
12. Build Confidence
13. Introduces kids to mindfulness
14. Improves behavior and memory
15. Improves Breathing

Yoga is an important tool for our children's physical, mental, and spiritual well-being.

My Journey After Mrs. India:

Its been 1 year after being one of the winners of Mrs. India Worldwide 2019.My journey has been a roller coaster ride so far. I have entered one of my dream phases of becoming an Entrepreneur. I have incorporated my company "Glamour By Sara Sdn Bhd."

We are focused on Women Empowerment. It's a true reflection of modern women of today's Elegant and Graceful.' Our main focus is on Grooming of Aspiring Models, Personality Development, Yoga and Fitness, and Event Management. Being a fitness freak, I have been practicing Yoga since long and doing other strength trainings.

My Experience As A Yoga Teacher:

Its an amazing experience so far. Yoga with Kids is really fun filled. All my students are well connected with me. During this ongoing pandemic I take online classes and try to make the sessions interesting for kids.

Yoga at an early age encourages self-esteem and body awareness with a physical activity that's non-competitive. My students are from the age group 4 to 14 years old. In my Yoga classes I try to integrate learning in different ways like Yoga Stories, Theme Yoga, Different Fun Activities and Kids Interactions with each other etc. Yoga programs are designed in such a way that each kid enjoys the session. While teaching them different poses I make sure they have fun. Children need to discover there world on their own. Creating an atmosphere where they can learn and enjoy is the focus .

Let's create awareness and become responsible human beings and focus on healthy living and maintain a balanced lifestyle for ourselves, our children and the society.

Mrs. Sagarika Swain (Sara) is the winner of, Haut Monde Mrs. India Worldwide 2019, International which was held in Greece. Sara is a HR professional who has over 10 years of experience in corporate industry. Living and working in Kuala Lumpur, Malaysia since last 6 years, she is a Fitness freak and an active volunteer with Women's Aid Organization in KL. She is the founder of "Glamour by Sara sdn bhd" in Kuala Lumpur.

Evolution of gaming

Akshit Patri

Over the years, Gaming has evolved from being the simple digital pong to turning into a multi-billion dollar industry across the world. In October 1958, Physicist William Higinbotham created what is thought to be the first video game. It was a simple tennis game, similar to the classic 1970s video game Pong. In today's time these games have tuned into a very popular culture with people from all over the world competing in E-sport tournaments and competitions.

Many games like Fortnite, Minecraft, God of war, the Mario games, GTA and many more have changed gaming forever with their artistic and realistic style. Epic games (the developers of Fortnite and Battle Breakers) held a E-sports World cup for Fortnite in July of 2019. This E-Sports competition broke the previous prize pool limit for any E-Sports competition with a prize pool of US$30 million. The winner of the competition, Bugha (gaming name), got a prize money of US$3 million.

According to the Engadget, Gaming tends to improve hand and eye coordination. Gaming is also known to improve memory, improve problem solving skills, improves concentration and multitasking. Gaming can also improve the brains reaction time and improve a person's social skills as they meet other people online. But then again this must be regulated as too much of this can cause an addiction.

The new age smart games and digital, audio-visual games are designed to develop the ability and practice

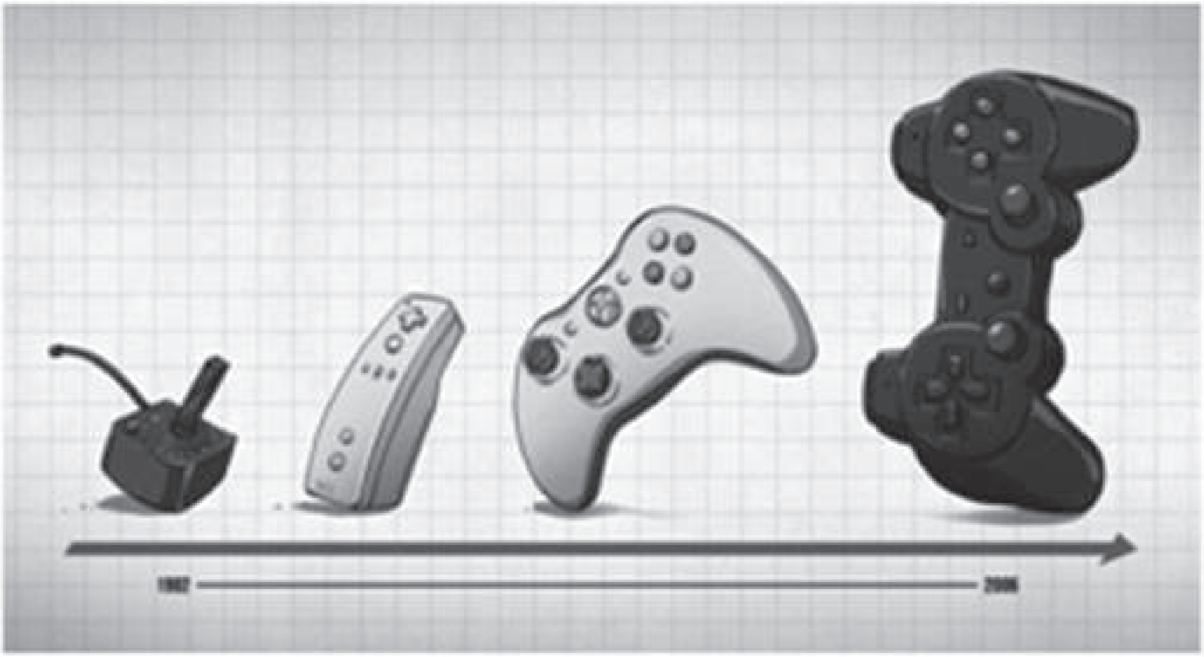

the human Intelligence. These games are well equipped to engage various senses, bodily nervous reflex systems.

When your child plays video games, it gives his brain a real workout. In many video games, the skills required to win involve abstract and high level thinking. These skills (as mentioned below) are not necessarily taught at school.

- Visual reflex / reaction time
- Speed & Accuracy / response time in syncing body parts and brain
- Visual memory / time to re-call those image you saw and observe
- Hearing / time to understand and receptive towards the different frequency of sound
- One's typing and button click timing
- Numeric Memory / time to recall the number
- Verbal memory / time in recalling the names, places, words and incidents
- Smell / response time to understand the emotions and memory retrivial (feelings of happiness, excitement, agony, and despair)
- Spatial intelligence/expression time to comprehend three-dimensional images and shapes. Spatial intelligence is also referred to as "visual thinking"
- Teamwork and cooperation when played with others
- Simulation, real world skills
- Concentration – ability to focus and manage distractions

"Video games change your brain," according to University of Wisconsin psychologist Shawn Green. Video games change the brain's physical structure the same way as do learning to read, playing the piano, or navigating using a map.

Most of the bad effects of video games are blamed on the violence they contain. Children who play more violent video games are more likely to have increased aggressive thoughts, feelings, and behaviours, and decreased prosocial helping, according to a scientific research

study (Anderson & Bushman, 2001). Also according to Dmitri A. Christakis of the Seattle Children's Research Institute, those who watch a lot of simulated violence, such as those in video games, can become immune to it, more inclined to act violently themselves, and are less likely to behave emphatically.

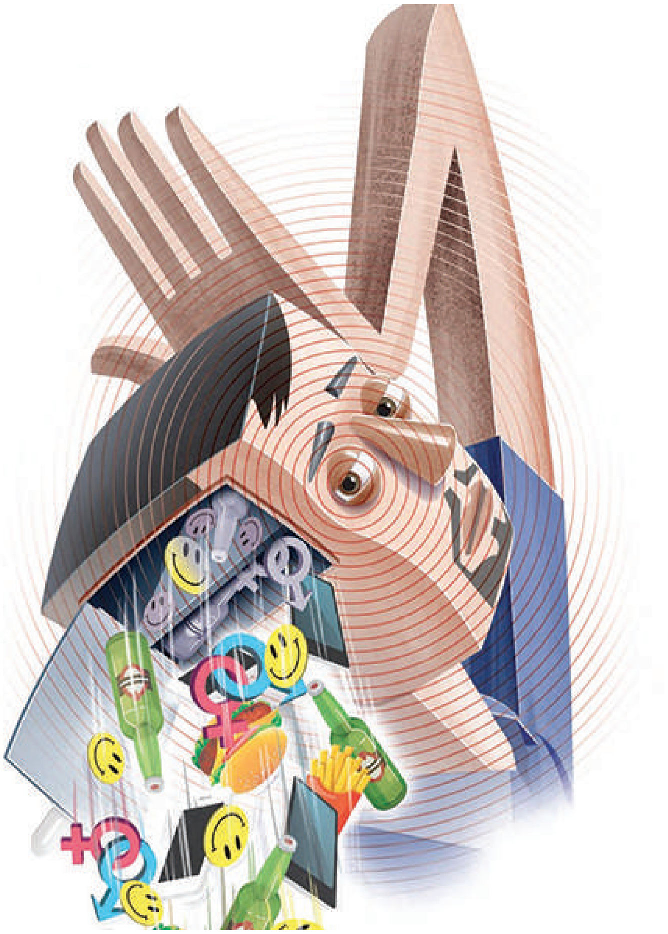

Here are few negative effects of video games:

- Dopamine addiction.
- Reduction in Motivation.
- Alexithymia and emotional suppression.
- Repetitive stress injuries and other health risks.
- Poor mental health.
- Relationship issues.
- Social disconnection.
- Exposure to toxic gaming environments.

My suggestion: always play video games with your parent's or adult's supervision and balance your gaming time ….too much of everything is bad …..*Akshit Patri*

Akshit is a standard-8 student in an International School in Malaysia. He is accompanied by his Father Anup & Mother Asima.

Once Again

Divya Pradhan

When this dark night passes
Another morning will come
And you can try again
Don't give up hope

You are a star
You are the brightest one
Even though the universe is vast
You are the light of your path

Life is a question mark
And your dream is the answer
Just believe, just do it
In the end, it will all be worth it

Life is a journey
Everyone has a different way and pace
You are given one
Don't miss out and regret it

You don't need to be a kid or an adult to smile or shine
You just have to be yourself to achieve everything

If you forget the 'You' of today in the future
Then you ain't going anywhere
Even if you keep running forever

Even when you're hurt
Don't pretend like you are fine
It's alright to show your weakness sometimes

No one is born perfect
You will understand this one day

Sadness and despair are parts of life
But they can't dim your light
That shines from inside

Divya Pradhan daughter of Basanta Pradhan and Suravi Pradhan is a Standard -VI. Student of DAV public school unit 8, Bhubaneswar. She likes to write poem and sing song especially English songs.

Diwali Poem

Prisha Sahu

A small light can fill a room,
A small smile can ensure no gloom,
Today is a day for the light inside to bloom,
To blossom, harvest and disperse its glumes.

A day to rejoice and reunite,
A time to forget all our plights,
And Freely run like the colorful kite,
Or like the flicks of light that waver at night.

And despite where we are and what we see,
This positive energy will bind us like fruits
From the same tree,
So don't forget to light your diyas with ghee,
And let us celebrate this day with glee !

Prisha Sahu studies in 7th grade at MKIS, Kuala Lumpur. Some of her hobbies include: drawing and painting, reading books and writing poems. Diwali is one of her favorite festivals, hence she thought of writing a poem to lift up the spirits for the upcoming Diwali.

Swirling Mist

Sonakshi Panda

As the streets became elmy,
I walked pass them as the gust of wind companied me.
Darkness rept around as I held my dim lantern
The mood was of swirling mist which stood quietly ahead
I raised my head as the lighting danced across the sky,
brewing what was next, I broke into a smile.
I paused and took a deeps breath and closed my eyes.
As the rain fell drop by drop pull of wonder,
I stood still surrendering myself.
I could feel it, I could smell it,
My fear of loneliness was replaced by heart's contentment.
I lowered my head as the force of rain reduced,
And held my dim Lantern.
Walking towards the swirling mist.
I slowly vanished...

Sonakshi Panda daughter of Bibhuprasad Panda and Sujata Pattanaik is a Grade 8 student. Her hobbies are reading, writing poems, drawing mandalas and painting.

Away from Home

Kirti Jena

I am long way from home,
Away from my protection dome,
Drawn by our dreams,
Leaving with nothing.
We pass many borders,
Yet none accept.
My home,
We carry nothing with us,
We feel fear of the demented power,
We feel upon our illusions,
We take nothing but our sweet memories together.
The myrrh of our nation's wounds,
In which is mixed by the wisdom of our ancestors.
My home,
I'm here without you,
standing before the borders.
If this is not enough to enter these borders,
Let the mercy of God fall upon us,
Help all with no hope,
And make this land feel like
HOME

Kriti Jena, daughter of Sukanta Jena and Maitrei Jena. studies in Std 10 in ELC international School in Kuala Lumpur. She is a Vocal artist, level 5 Piano player and level 4 Bharatanatyam Dancer and has performed in various national and international stages.

Indian influence on the global fashion

Bichismita Dash

India has introduced the world to yoga, zero, heritage, architecture, culture, and fashion, which has evolved over 5000 years of tradition. India has long been a muse to international fashion. The diversity and influence that designers can draw from every region of India is immense. Western fashion is adopting elements of Indian fashion in many ways.

Be it Lady Gaga flaunting a Tarun Tahiliani saree or Michelle Obama gleaming in an evening gown created by Naem Khan, Indian fashion designers are winning heart in the international arena. Malaysians are very fond of Indian food, Bollywood and fashion. Malaysia is also influenced by Indian fashion. You can see Malaysian men and women looking grand in a saree, lehenga, accessories, dhoti or kurta pajama at an Indian wedding, an office theme party, or a Diwali gala-night.
Let's have a look at some of the fashion items of India that have become fashion buzzwords in the international runways as well.

Saree: Sarees are regarded as the quintessential Indian garment and have won hearts across the border too. This elegant garment has rocked fashion shows, red carpet events, and press conferences. The popularity of Bollywood songs in which the heroine sways her saree elegantly has caught the attention of the people.

Bindi: A bright vibrant dot right in the middle of the eyebrows has extended its reach overseas and is considered as a casual fashion accessory in the west. It has been flaunted by models on runways too. It was the most recognized moment during the Chanel Paris Fashion Show of 2012 when Karl Lagerfeld portrayed his model wearing a bindi and mang tika (a piece of jewelry) on their forehead.

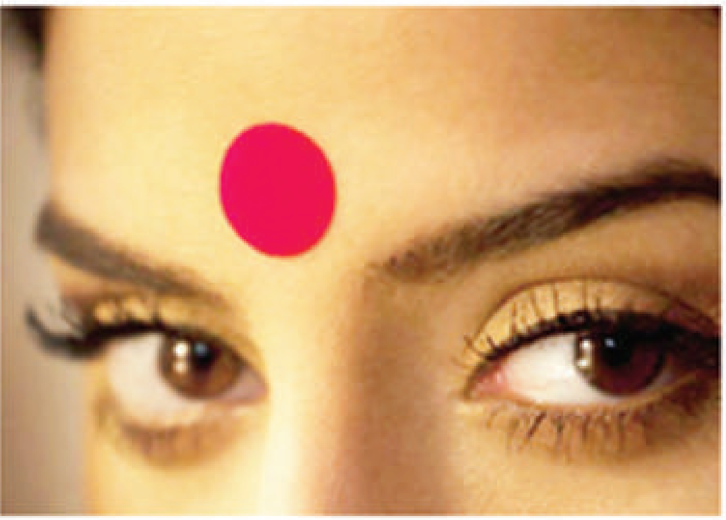

Nose Ring: A nose ring is a piece of jewelry that is worn by ladies on a daily basis in some parts of India. It has globally inspired many variants and has become very popular. During the Jean Paul Gaultier Haute couture Fall/winter 2017–2018 show in Paris, models rocked the stylized versions of the 'nath', which was popular during the times of the Maharajas in India. It is an integral element in Bohemian fashion as well.

Indian folk prints: When we talk about influence, Indian folk prints take it to another level. These are hugely popular and in-demand across the borders and there have been many variations or fusion to fit the western palette. Block print, batik, Madhubani, chanderi, and other prints have been fused with bright hues to create stylish or trendy apparel. The big floral pheran prints from Kashmir and contemporary designs are also quite popular. The phulkari fabric from Punjab and cashmere from Kashmir are used to make beautiful and fashionable stoles or shawls worn by many foreigners and international celebrities. Not only

with apparel but they have also experimented with these prints on handbags, clutches, shoes, and other accessories. Traditionally, Indian costumes use fabrics such as silk and cotton that are made from natural sources. Fashion is more about comfort than style or appearance. Sarees, dhotis, and heavy lehengas are also woven with cotton and silk. Nylon and polyester have impacts on the microbial ecosystem of the planet. We need to boost India's handwoven fabric.

Indian design and fashion are leaving their footprints on the international platform. The Indian retail industry with the demand for value fashion products is witnessing a boom. The tide has definitely turned.

Indian Juttis: Juttis are widely worn in India and Pakistan. It goes well with Indian as well as western attire. While the Indian version is teamed with traditional motifs and embroidery, it has been restyled to suit western tastes in fabrics such as velvet, denim, lace, etc. It looks chic and subtle. Nowadays many leading brands like H&M, Forever21, and Zara have different patterns of such juttis.

Bichismita Dash, a former finance professional turned into a fulltime writer, dreamer, storyteller, classical singer, photographer, foodie & travel enthusiast, Who continuously craves to explore something new & has been following her instincts towards writing from past two years.

Drones are coming!!

Anupa Kumar Patri

What is Drone

A drone is an unmanned aircraft that can fly autonomously without a human in control. Drone operates with a ground-based controller and a system of communications between the two sets of processes to complete command and control execution.

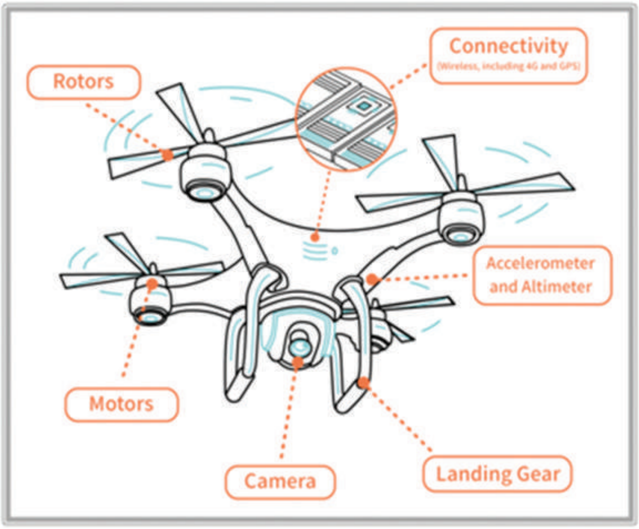

As autonomous drones are not piloted by humans, a ground control system, or communications management software plays a major role in their operations. In addition to the software, autonomous drones also employ a host of advanced technolo-

gies that allow them to carry out their missions without human intervention, such as cloud computing, computer vision, artificial intelligence, machine learning, deep learning, visual recognition, and IOT based thermal sensors.

Current use of Drone:

Drones are used in situations where manned flight is considered too risky or difficult:-

- Remote sensing
- Commercial aerial surveillance
- Personal/Commercial and motion picture filmmaking
- Oil, gas, and mineral exploration
- Disaster relief support and surveillance
- Real estate and construction monitoring
- Recreational use / entertainment
- Aerial photography for journalism and film
- Express shipping and delivery
- Gathering information or supplying essentials for disaster management.
- Thermal sensor drones for search and rescue operations
- Capturing Live Events
- Surveying Dangerous Areas
- Law Enforcement
- Keeping an Eye On Wildlife
- Agriculture / plantation monitoring

Importance of Drone

In addition to emergency response, drones have proved useful during times of natural disaster. In the aftermath of hurricanes and earthquakes, Drones have been used to assess damage, locate victims, and deliver aid. And in certain circumstances, they are helping to prevent disasters altogether. During COVID-19 pandemic, several uses of drone are popular including sanitizing and disinfecting the infected and contaminated areas.

Future of Drone

Huge corporations like Amazon and Google are testing ways to deliver packages with drones. Facebook is using drones to provide Internet connections in remote locations. And there's even a start-up that's using unmanned aircraft to deliver tacos to your door. Flying drones part-time can earn you Rs 2.5ktoRs 5k a week, and by flying full-time, you can make six-figures annually.

No matter how impressive drones might appear, they can also become dangerous weapons in the future. The increasing popularity of drones and ease of usage is a reason for a number of privacy, security, and safety concerns. Hence the importance of finding a way for them to safely coexist with manned aircraft is growing increasingly urgent.

Drones are the spectacular gifts of technology. Their expansion at large scale is inspiring, with almost all the countries developing their drones for different applications. A drone is a combination of all advanced technologies like microcontrollers, GPS, Wi-Fi, and sensor units. They need to work in a synchronized fashion which is giving business to many companies and start-ups. Besides, the profusion of drone kits, easy to learn programming languages, and course material on the internet makes it easy for novices to build and code a drone.

The role of the government is vital in such a scenario to enforce the development of low-cost detection systems. Such systems should be advanced enough to spot malevolent drones and to build strong regulations. Lest the trespassers will misuse this precious technology.

Drones in Education and Employment:

Drones can be very powerful tools to teach Science. Flying these devices can provide very real examples of how physical laws work. Teachers are also using drones to teach programming.

The digitalization of students according to new technology is increasingly on the rise; everything from smartphones, tablets, headsets, VR glasses and stuff like that. But what is not yet so developed among the students are drones that are slowly conquering the world with their popularity. Drones are used almost everywhere today; from taking aerial photographs, agriculture, technology, police, filmography, journalism, espionage, etc. What drones can give

children at school is a whole new dimension of opportunities with whom they could develop a very great interest.

Drones can be purchased very cheap today, especially those designed for recreation and learning purpose, with pricing range from Rs 1000 to Rs 10,000. Therefore, do not immediately condemn this type of technology and consider it as some kind of distraction, as this can greatly enhance student's imagination and their learning process.

One of the most common ways to make money with drones is selling the aerial pics and videos to people. Drone photography can be quite a profitable business and it is very popular nowadays.
No longer are drones just the playthings of hobbyists. Thanks to ongoing technological advances, drones are finding their way into industries such as Oil & Gas, Construction and Mining to carry out inspection, monitoring and other services. With the use of drones in industry comes the opportunity to build a career working with these flying machines. Jobs on Drone skills:

- Wildlife Conservationist
- Energy Inspector
- Search and Rescue
- Drone Journalist
- Drone Farmer
- Police Drone Operator
- Drone-assisted Property Management
- Aerial ISP
- Drone Cinematographer
- Drone Package Delivery Services

Reference: 8 Major Companies Using Drone Technology

- Shell Oil Refinery. Shell Oil uses safety and compliance inspection drones
- Amazon. Amazon Prime Air Service is a planned program under development with testing in Cambridge in the UK.
- The British Broadcasting Corporation.
- Easyjet.
- Walmart. ...
- Balfour Beatty Construction.
- DHL.
- NV Energy & Avisight.

Anupa Kumar Patri is a seasoned IT professional with more than 20 years of experience presently based in Kuala Lumpur. He is a professional tarot card reader. He likes reading books and passionate about new technology and innovation.

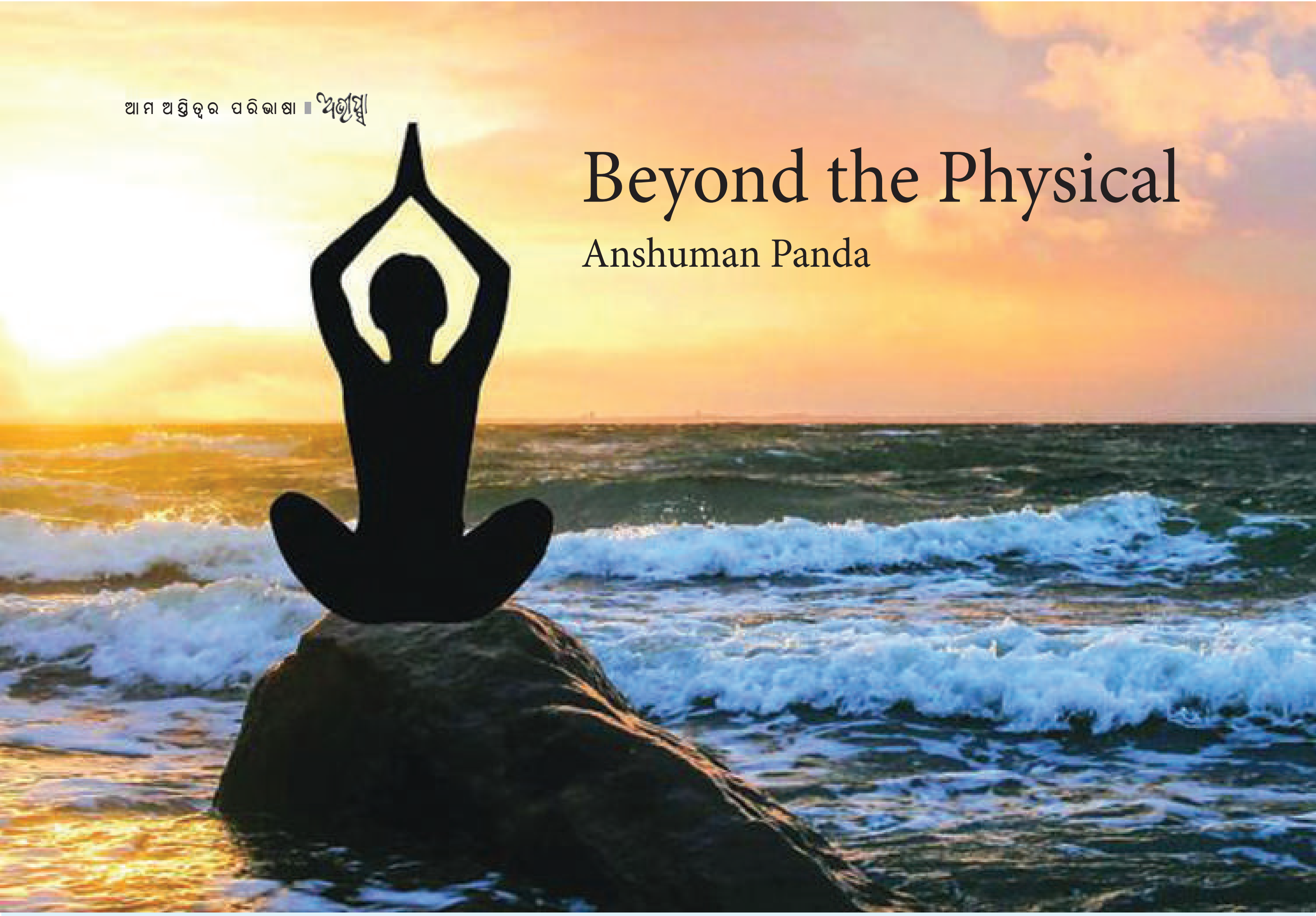

Beyond the Physical

Anshuman Panda

"If you wish to understand the universe; think of Energy, Frequency, and Vibration": Nicolas Tesla

Like every other article, this also started with a punch line, of a scientist from the west. This is to grab the attention of the reader, who is influenced by western mindsets. This is a set of thoughts, which only subscribe to books which are New York Times bestsellers. The validation of a western document is required to prove authenticity.

There is another group, who looks for validation in terms of mathematical data, they also want to put the creation in terms of a mathematical formula, around 90% of which can't even understand the simpler aspect of the formula. They would look for logic for every aspect of life. What's the logic for humans to see the visible range of light, why are we not able to see X-Ray vision? They keep on ignoring the creation itself, to find a logic behind.

Einstein proposed the formula e=mc2 back in 1905, but we only knew about the formula in 1945 when the first atomic bomb was dropped. What a way to interpret the formula by killing thousands of people. Even if we get the source of creation in a one-liner formula, we will only manipulate it to bring comfort to our life and destruction to other planetary life.

Kudos to Nicolas Tesla, he captured the essence of eastern truth in one line. I would have started the article with one sloka from Patanjali Yoga Sutra, which will greatly upset the intellectual mindset because the logic stops working here. I would not go the details for this sutra as there are many books which try to explain it beautifully.

The way in Indian tradition which mostly focuses the experiential reality. As per the ancient text, there is the existence of only one individual and the universe. The rest of societal structures are man-made which has no existential reality. How an owl perceives darkness and how you experience light are two different dimensions. If you start a debate between humans and owl about light and darkness it will be an endless debate. Spiritual science is all about the individual experience, particularly in Indian tradition. The connection where the individual perceives the universe.

There are numerous books and practices in Indian tradition which enhance the perception of the individual experience about the universe. These are mere philosophies for a person who has never done any practice in their life. The experiential realities can only be perceived and can't be explained in a book.

In Indian tradition the most significant words are Karma and Mukti, they are not about praying for physical pleasures around you. If one is ready to take the plunge with the help of a person who understands the dimension of energy, they can enter the LHC (Large hadron collider) of human experience. The deeper dimension of manifestation of life itself which science would

never be able to resolve with the current mindset. This process has no space for belief and group created for those beliefs.

All the above pre-context is to introduce the aspect of life which is explained in fabulous books written by our ancestors, which are hidden by the British education system in India. I am fortunate enough to get a glimpse of these masterpieces. These are self-help books for a human, who is ready to dive deep into the

ocean, if someone is happy having a shower in a washroom then it's strictly NOT for them. This is a metaphor, to explain the state of mind to highlight the eagerness to accept something new.

These scriptures are written in Sanskrit which is a very rich language in terms of explaining the context. If these scriptures can be read and understood in Sanskrit that would be excellent. If someone is not good at Sanskrit they can find the English translation.

A word of caution: Translation does a lot of harm as it may change the whole meaning of sloka depending upon the understanding of the interpreter. Also there are no synonyms of certain Sanskrit words in English. As an example "Chinmaya" and "Mrunmaya", in the Indian context, life forms consist of these two aspects "Chinmaya" and "Mrunmaya".Now there are no English words to explain the context of these words. We can just say that the life of every individual consists of something which is the physical dimension which is the word "Mrunmaya", which means the non-permanent and energy dimension "Chinmaya" relates to the eternity.

The books which refine your intellectual understanding of spirituality are mentioned below.

1. Astavakra Gita
2. Vigyan Bhairav Tantra (Osho Book Of Secrets)
3. Shiva Sutra
4. Narad Bhakti Sutra
5. Kabir Ke Dohe
6. The first and last freedom – J Krishnamurti
7. Patanjali Yoga Sutras
8. All Upanishads
9. Inner Engineering. – Sadhguru
10. Death An Inside Story – Sadhguru

The experiential side of the spiritual journey is more important than intellectual understanding. Intellect is only one part of the energy dimension of one's life. The knowledge of these scriptures may push you to explore the experiential side of your experience. It may also cause a lot of damage, by knowing intellectually, few individuals tend to draw conclusions. This hinders the person not to explore the possibility experience it practically. It is always advised to find a guru who can guide you, provided your intellectual ego allow you to submit yourself in front of someone.

Ansuman Panda is a business analyst by profession. He has special interest in reading philosophies. He loves to explore old hindu scriptures such as upanisha, vedas.

Freedom

Bratati priyadarshini Swain

Once I saw a bird on a tree
It looks very happy and free

Flowers are saying hello
They are red blue and yellow

The bird starts singing
Flowers are dancing on rhythm ..

Come with me, I said to the bird
Bird says 'No' and that makes me sad

The bird smiles and says, Oh my dear
Forest is my home, I am happy here ..

I am enjoying my freedom here
And now, we are friends forever..

Bratati Priyadarshini Swain is a home maker based in Kuala Lumpur. She lives to read. She is an avid writer of stories, poems and anecdotes. She performs odissi dance too. She has earned recognitions from renowned organisations like Sanatan Smruti Sansad, Nishigandha Sahitya Sansad, Loharkhandi Sahitya Sansad and many others for her contributions to Odia literature.

AN ENCOUNTER WITH BAPU

Satyabrata Nayak

Getting three to four continuous holidays and not planning a trip outside the city does sound uncomfortable to most of the Mumbaikars . Our group was no different. A trip to Udaipur via Mount Abu was planned last Diwali within two days, as bachelors hate a planned journey (even life, according to our group). Although we could not get confirmed return tickets, there was to no re-scheduling of the journey. Everything was as usual till the return date. We had to come to Ahmedabad to catch the train to. As it was early morning we thought it would be right to take a nap in the hotel and then have a glimpse of the historical city. By the time we got up it was almost 9 am. Perhaps it was end of all our plans as we had only 3 to 4 hours for the train to leave. It was decided to visit either Sabarmati ashram or Akhsardham dham. The

waiter in the hotel was our guide. He started talking in such a manner that one will definitely think he must be having some connection with Dev Anand in Guide. The summary was akshar dham is a bit away from the hotel. It was a unanimous decision to have a feeling of the place where the father of the nation stayed and many famous chapters of the Indian freedom revolution were initiated. As per the advice of our so called guide we hired a taxi.

Before starting I asked the driver " will you go to Bapu's ashram"

"han ji sir jaroor jayenge" replied the person

"kitna loge"

"Are saab kuch bhi de dijiyega, apse kya baat karna hai ,waise log to do so(200) rupiya dete hein aap soch ke dijiyega" The guy replied as if he knows all of us from long time. After some bargaining it was fixed at 160 rupees.

It was really a beauty to see the old architecture merging with the newer one .

The driver started talking about the city.

Saab aap log kahan se ho

Mumbai se, I replied

Aap log itna dur se aye ho, bapu ki ashram dekhne keliye

Kyon wahan se log nahin ate hain kya

Are nahin saab wahan se to bahut log ate hein, replied the driver.

The person was in his mid forties .

What attracted me most were his white dress and definitely his white cap

He looked a true Gandhian and perhaps it is not surprising to see such a person in state of Gandhi.

Everyone of us were anxious to reach the ashram as soon as possible, as we had only two hours for the train ,but again moving in a new city was more pleasant. After half an hour or so, we reached one place, almost out of the city. It was looking like a desert with a big brick wall enclosing a green patch. From a distance every one of us could see some small houses within the boundary. As we neared the place we could see a number of vehicles parked out side, starting from auto to big buses.

"Saab we could not go inside, I will wait for you here, you people go and take your time, no problem. I have to be with the taxi, you know the present time, we can not believe any one .We were almost half a kilometer from the gate hope you people can walk"

"Oh yes, sure you need not worry I replied"

All of us got down and started looking around the place .The place with so much of greenery was perhaps a right choice for Ashram. We could see a lot of people from small children to aged persons walking towards the gate. Who told people have forgotten Gandhiji, I thought It was not looking like a festival at it's pick. Almost all of them were in white dress. As we were getting near to the gate we could listen some sound coming from big sound boxes. Must be some function going on today, we thought. But the scene became clear as we reached there. Those were mantras coming from a number of sound boxes held on the big pillars. There were a large number of flags of different colors with mantras written in Sanskrit. There were a few makeshift shops, selling posters of a person with large beard.

"Bapu ka photo lete jaiye" one person said loudly.

We went to the shop and started looking at the photographs. We thought it will be better to take something from the ashram. But it was a real shock to us .

What …..….. ??? My friend asked in disbelief looking at the photo

How can this be Bapu ..!!!!!!!

Everyone of us could not believe what was happening

Jaldi jayiye bapu aaj jaldi chale jayenge said the shopkeeper

We started looking at each other It was clear to everyone

This was no way Bapu (Gandhiji)'s ashram. It was a ashram of some religious leader and all those people were there for his "darshan"

I have seen him giving " prabachan" on TV shows said my friend

We were sure we were in the wrong place

We almost started running to the taxi.

Chewing a paan the driver asked itna jaldi darshan bhi kar liye

Where have you taken us to??? I asked with all anger.

Bapu ki ashram .... replied the driver

Yeah to Gandhiji ki ashram nahin hain all of us replied

What......you wanted to go to gandhiji's ashram ....then why did you told me to come to bapu's ashram....

What do you mean by that I asked, all call Gandhiji as Bapu.

Are saab log to woh bapu ko bhul gaye hain repled the driver. Now a days if you ask any person here to go to Bapu's ashram he will come here, aap log bhi ...chaliye le chalta hun

Every one of us was speechless. It was not less than a nightmare.

I just could not imagine what the guy told ....woh bapu ko to log bhul gaye hain

All of my interpretation about the person collapsed within a minute.

We later visited the Sabarmati Ashram only to find out how poorly the memories of the Father of the Nation are archived.

It is now almost a year; still I could not believe how can a land forget its Father??????

(This story is based on our true experience)

Satyabrata Nayak is a Petroleum Geologist with more than 20 years of experience in Oil and Gas sector based in Kuala Lumpur. He likes socializing and making friends.

थोड़ा और बाकी है

रजत बारीक

खानाबदोशी सी है ज़िन्दगी,
कुछ मंज़िले अधूरी सी है,
कुछ ख़्वाब पूरे हुए हैं,
बस कुछ थोड़े और बाकी है,

नारात की गहराइयाँ दहलासकी,
नदिनों के मशगूलियत हिलासके,
देखलिया हैरान मेरे दिल ने कहा,
रहने दे अब जो भी बाकि है,

बीत गए लम्हे कई मौसम भागते भागते,
मंज़िल के ख्वाहिश के चक्कर में,
कुछ सुकून मेरी रूह भी चाहती है,
कुछ दो पल का आराम अभी बाकि है,

भागरहा हूँ न जाने किस ख़्वाबकी चाहतों में,
हैरानसा परेशानसा थका हुआसा,
आँखों में भरी बहुत नींद सी है,
डर तो इस बातका है के,
पागल दिलके फरमान अभी बाकि हैं,

आज परेशान हूं कल सुकून चैन भी आएगा,
उपरवाला तो मेरा भी हैं, कब तक रूलाएगा,
ज़िंदगी से लड़रहे हैं जीने की जंग है,
मस्तमलंग मेरा अभी वो पागलपन बाकि हैं,

बनने आयेथे मेरा मरहम,
जख़्म देखा तो लौटगए,
जिंदगी के सारे दर्द मुझमे है भरे,
बहुत परेशान हू मै, थोड़ा और दर्द बाकी है,

खानाबदोशी सी है ज़िन्दगी,
कुछ मंज़िले अधूरी सी है,
कुछ ख़्वाब पूरे हुए हैं,
बस कुछ थोड़े और बाकी है !

Rajat Barik is an IT professional working in Kuala Lumpur. He is passionate about cricket and established the Utkal Cricket team in Malaysia.He likes writing poems and short stories

ज़िन्दगी......

बिबेकानंद पटनायक

ज़िन्दगी जीना इतना आसान होता तो
लोग मरने की दुआ नहीीं करते
प्यार करना इतना आसान होता तो
सराब इतने मेहेंगे नहीीं होते
रोक नहीीं सकते बादल को वाररस होने से
आींसू तो आते ही है ज़दल की रोने से
पर ज़िन्दगी जीना तो छोड़ नहीीं सकते
ज़कसी कोरोना या सुनामी आने से
कभी हम खफा थे उस परदे से
जो उसकी दीदार से रोकता था हमे
ज़फर भी ज़िींदा ज़दल थे हम
हालाँज़क उसकी ईींतिार था हमे
ज़कसीको भरोसा करने से लोग ज़हचज़कचाते क्ोीं है
जागते हुए भी सोने की बहाना क्ोीं है
कमी नहीीं है दुज़नया में अच्छे लोगो की
ज़फर भी ज़िन्दगी इतनी बेरुखी क्ोीं है
बहाना जीने की तलाश करते है मरने की नहीीं
नारागिी हमे हालात से है अपनोीं से नहीीं
ज़फर क्ोीं रोकते है खुद को खुस रहने से
वक़्त तो बदल ही जाता है रोकता ज़कसीसे नहीीं

Bibekananda Patnaik is a Profession Client Partner working with TCS and is based in Kuala Lumpur. He loves to write poems in leisure time.

Art by

Priyadarshini

Priyadarshini Sahu is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Umesh Maharana. She is passionate about painting and dancing.

Leisha Mhetre daughter of Lithika Sabat and Sandeep Mhetre is a Standrd 6 student in MAZ International School , Kuala Lumpur. Her hobby includes DIY, Gaming , Art and Singing.

Saesha, daughter of Lithika Sabat and Sandeep Mhetre is a Primary 1 student in MAZ International School, Kuala Lumpur. She likes building Lego, Gymnastics and Art.

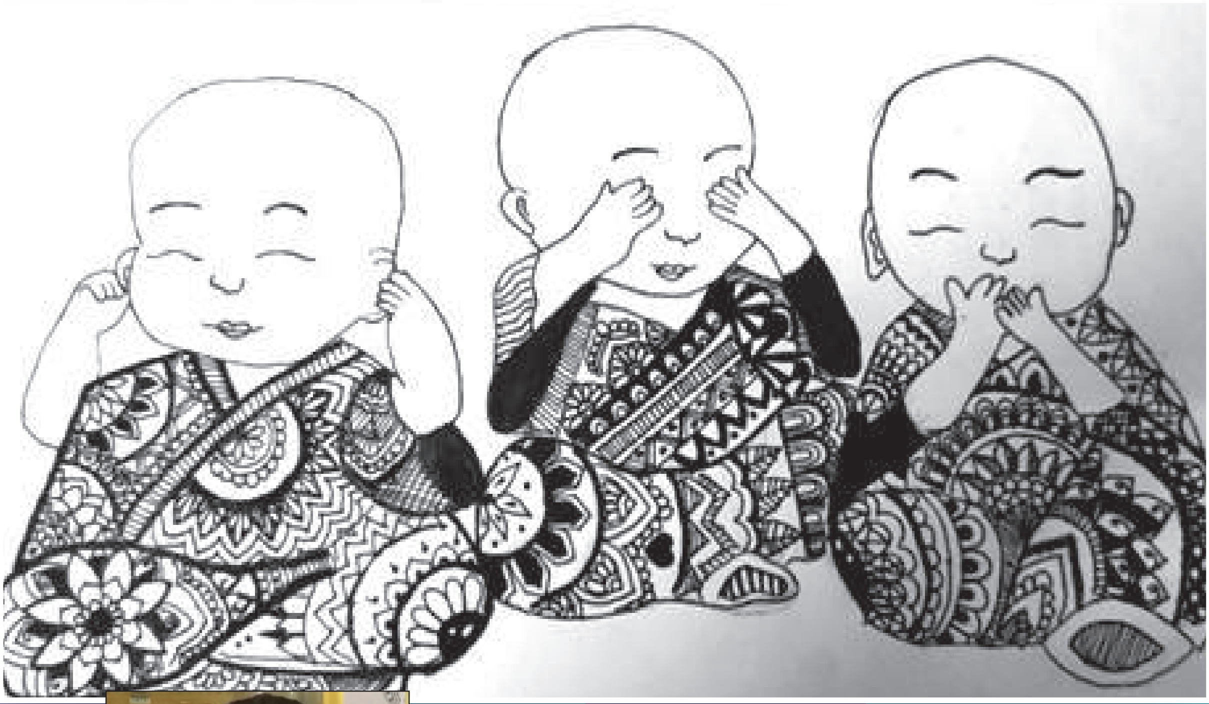

Art by **Sonakshi Panda**, daughter of Bibhuprasad Panda and Sujata Pattanaik is a Grade 8 student. Her hobbies are reading, writing poems, drawing mandalas and painting.

Mere Krishna.......

Sanghamitra Behera, a Software Engineer by profession feels she is a painter by chance who always find it easier to express herself with colours and brushes than words. When life took the momentum codes, keys took the place of colours and brushes.

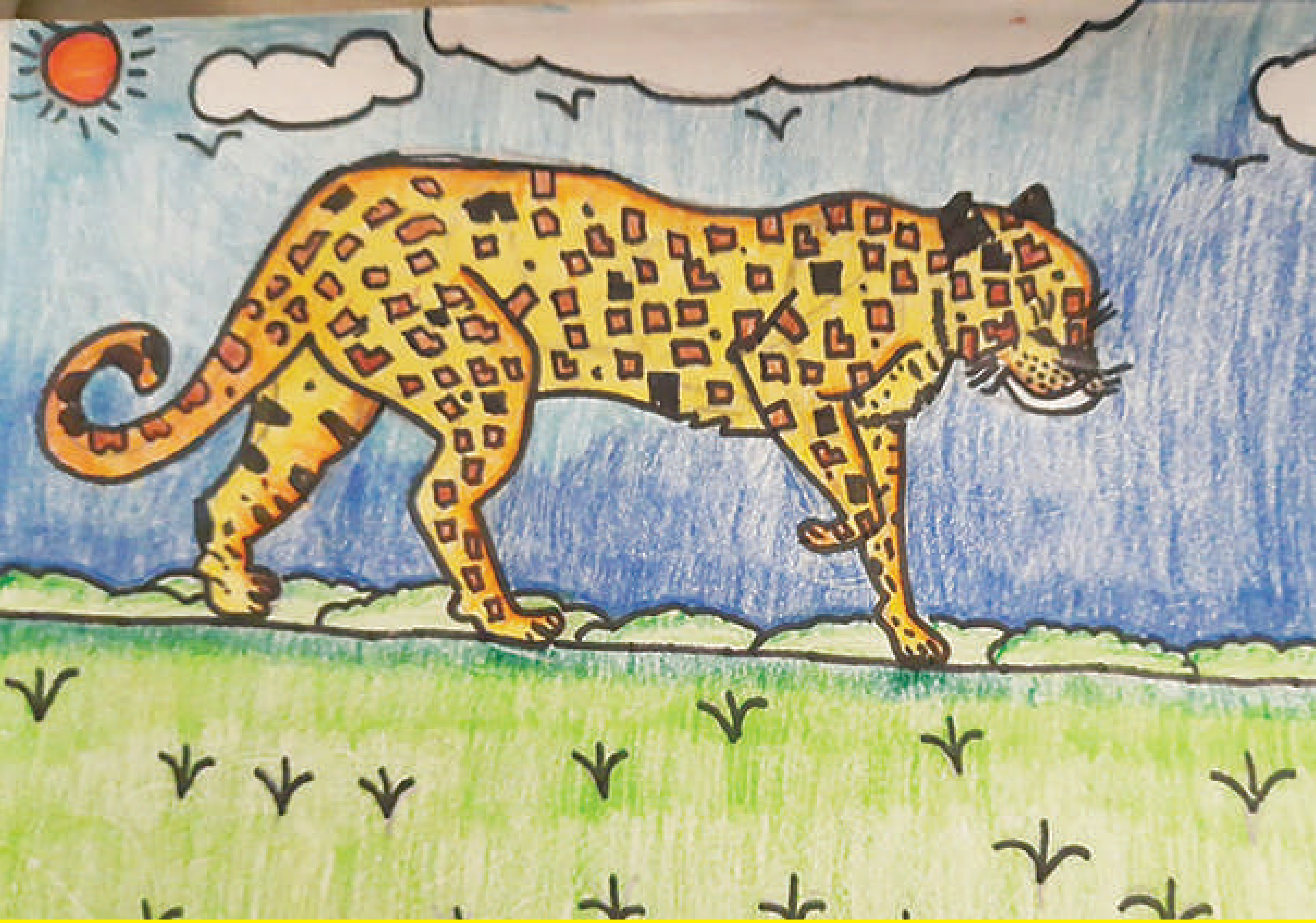

Rian Sahu, son of Rajashree Sahu and Rabindra Sahu is a grade 3 student in Mont Kiara International School, Kuala Lumpur.

ବର୍ଣ୍ଣବିଭା.......

Art by **Priyadarshini**

MOC *Events*

Inauguration

Inaugural Issue of "Abhipsa" Souvenir of MOC

Diwali Tarang 2019 @ Kuala Lumpur, Malaysia

A Scintillating Evening

..mo hrudaya badala re

The rocking star

A round of applause for …MOC

…all Smiles

Local Odia group

MOC Divas

Diwali Tarang 2019 @ Kuala Lumpur, Malaysia

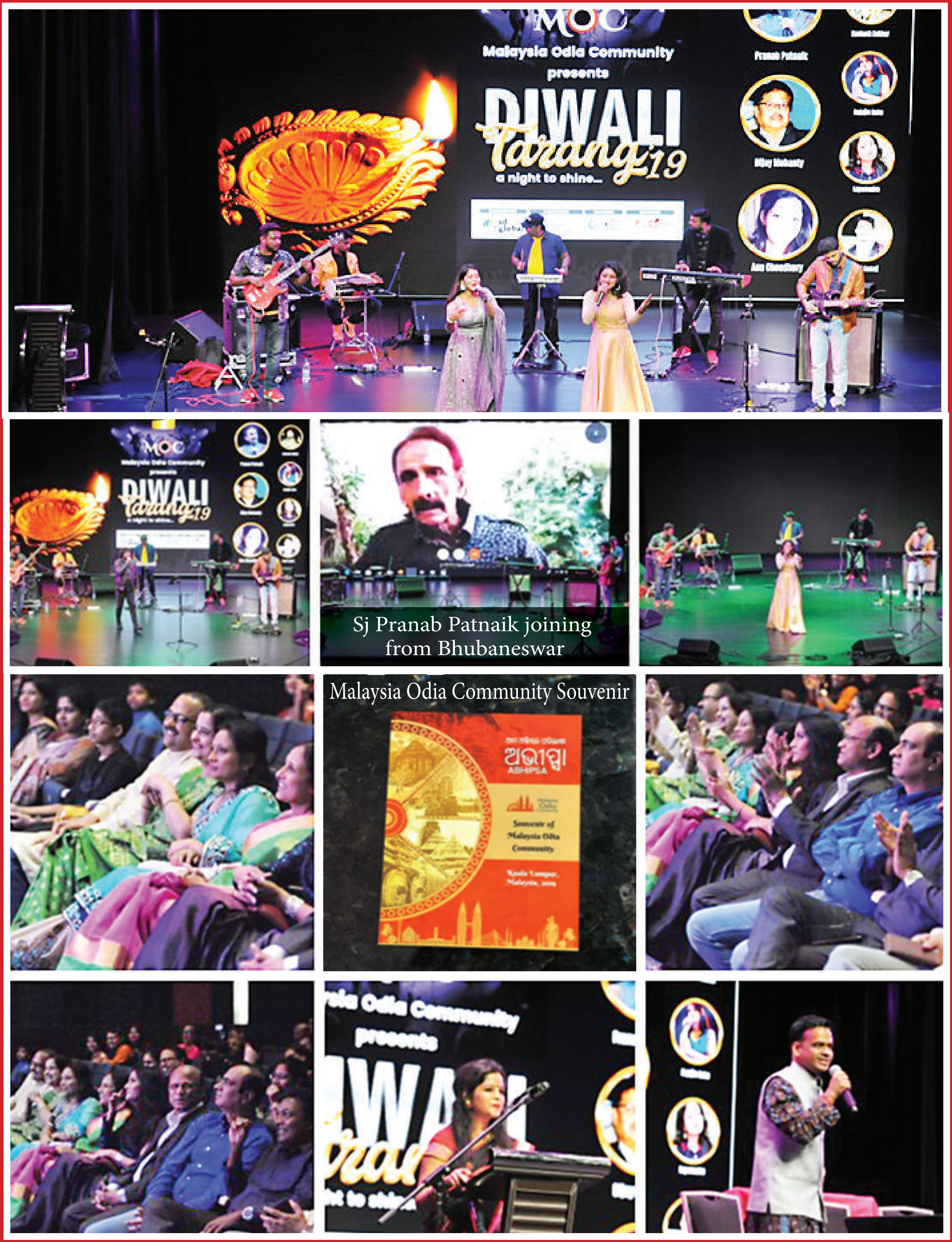

Sj Pranab Patnaik joining from Bhubaneswar

Malaysia Odia Community Souvenir

Diwali Tarang 2019 @ Kuala Lumpur, Malaysia

Sabitri brata 2020 @ Kuala lumpur

Ganesh Puja 2020

Malaysia Odia Community

In response to the call by Shri Naveen Patnaik, Hon'ble Chief minister of Odisha, MOC stood in solidarity & dedicate Bande Utkal Janani …to our Covid-19 warriors in Odisha

"Raja Mauja" was celebrated virtually due to COVID lock down .

........ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଲେଖନୀରୁ

୧.	କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ଶେଷ ହସ	ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ	୮୨
୨.	ସୃଜନର ପହିଲି ପୁଲକ	ଗୌରହରି ଦାସ	୮୬
୩.	ରୂପାନ୍ତର	ଜ୍ୟୋତି ନନ୍ଦ	୮୯
୪.	ରୁଖ୍ମା ବାଈ	ଇତି ସାମନ୍ତ	୯୩
୫.	ନିରବ ପ୍ରଳୟ, ଅପହଞ୍ଚ	ମନସ୍ୱିନୀ ସାହୁ	୯୯
୬.	ଗୁରୁପୂଜନ	ଗୋବିନ୍ଦ ପାଢ଼ୀ	୧୦୦
୭.	କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତି	ସୀମନ୍ତିନୀ ନନ୍ଦ	୧୦୨
୮.	ଦାସକାଠିଆ	ବ୍ରତତୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସ୍ୱାଇଁ	୧୦୩
୯.	ଅନ୍ଧାର	ଦୁର୍ଗେଶ ନନ୍ଦିନୀ ଦାଶ	୧୦୫
୧୦.	ଜୀବନର ସ୍ପୃହା	ଆରତୀ ପାତ୍ର	୧୦୮
୧୧.	ଜାଗରେ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ	ଅଳକା ନନ୍ଦ	୧୦୯
୧୨.	ଶିଖା	ହରପ୍ରିୟା ମିଶ୍ର	୧୧୦
୧୩.	କବି ତୁମେ ନର ଅବା ନାରୀ ?	ବିନୋଦିନୀ ପାତ୍ର	୧୧୧
୧୪.	ଛାଇର ପରିଚୟ	ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ	୧୧୨

ଆମ ରୋଷେଇ

୧.	ମୋ ବୋଉର ହାଣ୍ଡିଶାଳରୁ... କଦଳୀ ମଞ୍ଜା ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ମହୁର	ନିଶା ଦାଶ	୧୧୪
୨.	ଲାଉ ରାଇ	ସୀମନ୍ତିନୀ ନନ୍ଦ	୧୧୫
୩.	ସୁଜିକେକ୍	ମଧୁସ୍ମିତା ମହାପାତ୍ର	୧୧୬

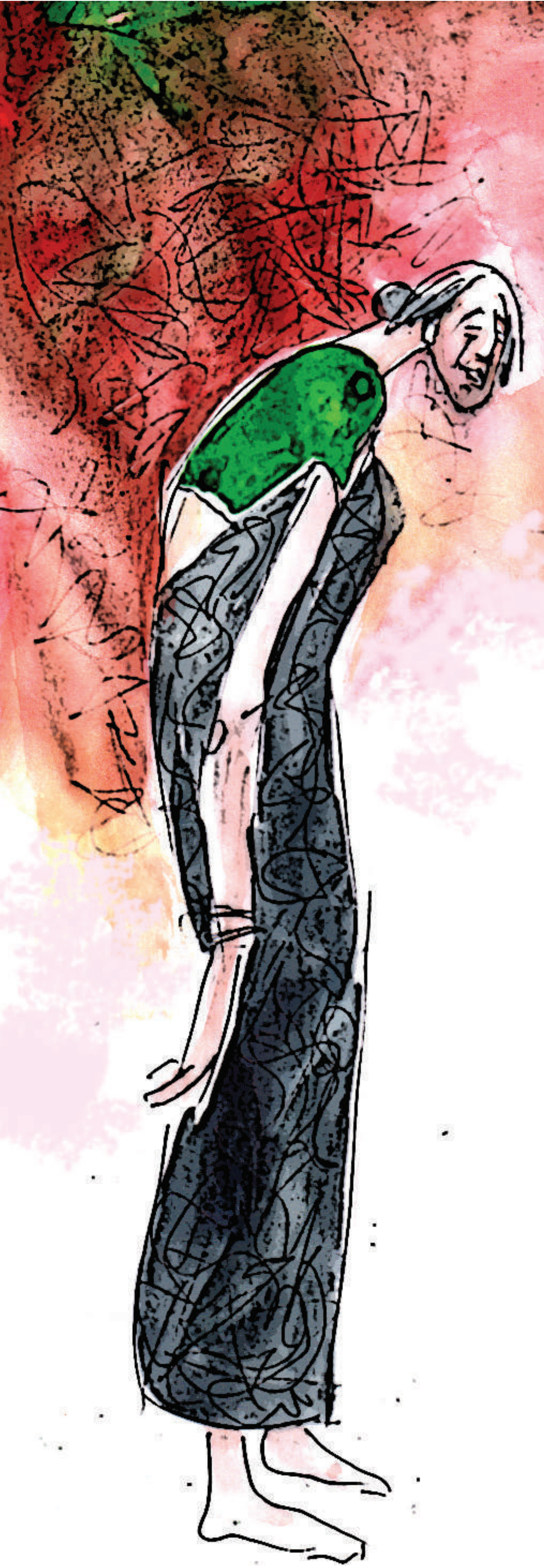

କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ଶେଷ ହସ

ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ

କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗାଳି ବୃଷ୍ଟି ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ମଧୁପୁର ଗାଁର ଆକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ହୁଏ। ଆମ ଆକାଶରେ ସିନ୍ଦୂରା ଫାଟିବା ଆଗରୁ ବୁଢ଼ୀ ଅସରାକୁ ଅସରା ବାହୁନି କାନ୍ଦୁଥିଲା। ତା'ର ସେଇ ନିୟମିତ କାନ୍ଦଣା ଯୋଗୁଁ ଅକ୍ଷୟ ବୋଉ କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ ନାମରେ ଆଖପାଖ ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା।

ଅକ୍ଷୟ ଥିଲା ତା'ର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ। ଆଗେ ଗାଁ ଅପେରା ପାର୍ଟିରେ ସେ ରାଜା ପାର୍ଟ କରି ନାମ କମାଇଥିଲା। ଭାରତୀୟ ପଦାତିକ ବାହିନୀରେ ସାହସୀ ସୈନିକ ଭାବରେ ଯୋଗଦେବା ପରେ ରାଜା ପାର୍ଟ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଶତ୍ରୁ ସହିତ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ କାର୍ଗିଲ୍ ଯାଇଥିଲା।

ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭାରତ ଜିତିଥିଲା କିନ୍ତୁ ଅକ୍ଷୟ ପାକିସ୍ଥାନୀ ଟ୍ୟାଙ୍କ ବାହିନୀ ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲା। ମୃତ ସୈନିକର ମୃତଦେହ ମଧୁପୁର ଗ୍ରାମକୁ ସତ୍କାର ପାଇଁ ଆସି ନ ଥିଲା। ସେଇ କାର୍ଗିଲ୍ରେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସମ୍ମାନ ସହ ତା'ର ଶେଷକୃତ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା।

ସହିଦ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ ସେନାବାହିନୀର ଆଞ୍ଚଳିକ କମାଣ୍ଡର ବୁଢ଼ୀ ପାଖକୁ ସମବେଦନାପୂର୍ଣ୍ଣ ତା'ର ବାର୍ତ୍ତା ପଠାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅକ୍ଷୟ ତା' ବୋଉ ନାମରେ ଖୋଲିଥିବା ଷ୍ଟେଟ୍‌ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ସେଭିଂସ୍ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଏକଚେକ୍ ଜମା କରିଥିଲେ।

ବୁଢ଼ୀ ପୁଅକୁ ହରାଇ କ୍ଷତିପୂରଣ ସ୍ୱରୂପ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ମାଲିକିଆଣୀ ହୋଇଗଲା।

ଗ୍ରାମ ସରପଞ୍ଚଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଥାନା ଅଫିସର୍ ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ବୁଢ଼ୀ ତା'ର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ-ଅକ୍ଷୟ କୁମାରର ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ବାଦ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନଥିଲା। ଅପେରା ପାର୍ଟିରେ ରାଜା ରୋଲ୍ କରୁଥିବା ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ଟିଣର ତଲୱାର୍ ବୁଲାଇ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ସହିତ ଘମାଘୋଟ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଥରେ ଥରେ ଜିଭ କାମୁଡ଼ି ମରି ଶୁଏ। କିନ୍ତୁ ରାତିରେ ଅପେରା ସରିଲେ ମୁଣ୍ଡରୁ ରାଜମୁକୁଟ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଇ, ମୁହଁରୁ ନଡ଼ିଆ ତେଲରେ ଜିଙ୍କ୍ ପାଉଡର ଛଡ଼ାଇ ପୁଣି ସକାଳୁ ଘରକୁ ଫେରିଆସେ। ବୁଢ଼ୀର ଧାରଣା ତା' ପୁଅ ସେମିତି ଦିନେ ଆସି ତା' ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ।

ଦୁଇମାସ ତଳେ ଗାଁକୁ ଆସିଥିଲା ଅକ୍ଷୟ କୁମାର, ଗାଁର ନିଧି ପଧାନଙ୍କ ସାନ ଝିଅ ଲାବଣ୍ୟ ସହ ତା'ର ବାହାଘର ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲା। ବୋହୂ ପାଇଁ ପାଟଶାଢ଼ୀ, ରୁପାର ପାଉଁଜି ଆଉ ସୁନାମୁଦି କିଣା ସରିଥିଲା।

ହଠାତ୍ ପାକିସ୍ଥାନୀ ସୈନ୍ୟ କାର୍ଗିଲ୍ ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ଚେକ୍‌ପୋଷ୍ଟ ଉପରେ ଆଖିବୁଜା ଗୁଳିବର୍ଷଣ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ। ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଗଲା। ବାତିଲ୍ ହୋଇଗଲା ଅକ୍ଷୟ କୁମାରର ଛୁଟି। ଶୀଘ୍ର ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯିବାପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା।

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର କହିଲା, "ବୋଉ। ମୁଁ ଚାଲିଲି। ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଗଲାଣି। ଶୀଘ୍ର ମତେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜଏନ୍ କରିବାକୁ ହେବ। ତୁ କିଛି ଚିନ୍ତା କର ନାଇଁ- ପାକିସ୍ଥାନକୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ହରାଇବା ଆମର ବାମ ହାତର ଖେଳ।''

କାଶ୍ମୀର, ବାଂଲାଦେଶ- ଯେଉଁଠି ବି ପାକିସ୍ଥାନ ଆମ ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରିଛି ହାରିଛି। ଏଥର ମଧ୍ୟ ହାରିବ। ଯୁଦ୍ଧରେ ଜିତିସାରି ମୁଁ ଫେରିଆସିଲେ ବାହାଘର!"

ଯୁଦ୍ଧ ସରିଲା। ଭାରତ ଜିଣିଲା। କିନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଇଥିବା ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ଫେରିଲା ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ପୁଅ ମରିଛି ବୋଲି ତା'ର ମାଆ ବୁଢ଼ୀ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ରାଜି ନୁହଁ। ଦୁଇମାସ ତଳେ ସେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଇଥିଲା। ଫେରିଆସି ଲାବଣ୍ୟକୁ ବାହା ହେବ ବୋଲି କଣ୍ଟ ଦେଇ ଯାଇଥିଲା। ବୋହୂ ପାଇଁ କିଣା ହୋଇଥିବା ପାଟଶାଢ଼ୀ ସେ ପେଡ଼ିରେ ସାଇତି ରଖିଛି। ପାଞ୍ଚ ଶହ କି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ନୁହଁ- କୋଠାଘର ତୋଳିବା, ଖଟ ପଲଙ୍କ କିଣିବା ପାଇଁ ଏକାଥରେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପଠାଇଛି ଅକ୍ଷୟ।

ସେ ମରିଥିଲେ ଟଙ୍କା ପଠାଇ ଥାଆନ୍ତା କିଏ? ତା'ର ମଲାଦିହ କେହି ଦେଖିଲେ ନାହିଁ। ଡେଙ୍ଗା, ମଜଭୁତ୍ ଅଠେଇଶି ବର୍ଷର ଭେଣ୍ଡିଆ ପୁଅ ମରି ହାୱା ହୋଇଗଲା।

ଦେଶ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜିଣିଛି ଆଉ ଦେଶର ଯୱାନ୍ ମରିଛି। ହାଃ- ବୁଢ଼ୀ ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁ ଖବରକୁ ହସରେ ଉଡ଼ାଇ ଦିଏ।

ପୁଅର ଫେରି ଆସିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ।

ଦିନ ଯାଏ, ମାସ ଯାଏ। ବର୍ଷା ଯାଇ ଶୀତ ଆସେ। କିନ୍ତୁ ଫେରେ ନାଇଁ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର।

ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ ବୁଢ଼ୀର ବୁକୁଫଟା କାନ୍ଦଣା।

ପୂର୍ବ ଆକାଶ ଲାଲ୍ ହେବା ଆଗରୁ, ପାହାନ୍ତି ତାରାର ଆଲୁଅ ଫିକା ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ବସି ପୁଅକୁ ବାହୁନି ବାହୁନି ବୁଢ଼ୀ କାନ୍ଦିଉଠେ।

ଯିଏ ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ସେ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ଅକ୍ଷୟ ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ବରଷର ବାଳୁତ ପିଲା ତା'ର ବାପା ପାଟପୁର ହାଟରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ପଠାଣ ସାହି ଝଙ୍କା ବରଗଛ ପାଖରେ ଭେଟଣା ହୋଇ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲା। ବିଧବା ବୁଢ଼ୀ ଦେହ ମିହନତ କରି ଅକ୍ଷୟ କୁମାରକୁ ମଣିଷ କରିଥିଲା। ପାଠ ପଢ଼ାଇଥିଲା। ମିଲିଟାରୀରେ ପୁଅ ଯୋଗ ଦେଲା ପରେ ଦୁଃଖ ଗଲା ବୋଲି ବୁଢ଼ୀ ଶିବମନ୍ଦିରରେ ବେଲପତ୍ର ଚଢ଼ାଇଥିଲା। ପୁଅର ବାହାଘର ଠିକ୍ କରିସାରିଥିଲା। ବୋହୂଟି ଘରକୁ ଆସିଲେ ତାକୁ ଆଉ ଚୁଲି ପାଖରେ ନିଆଁ ଧାସରେ ସିଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାଇଁ ବୋଲି ବୁଢ଼ୀ ମନେ ମନେ ଗୁଡ଼ ଖାଉଥିଲା।

ସବୁ ଠିକ୍ ଥିଲା। କେଉଁଠୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଏଇ ନିଆଁଲଗା କାରଗିଲି ଯୁଦ୍ଧ। ଗଲା ପୁତ୍ର ବାହୁଡ଼ି ନଇଲା।

ପାହାପାହା ରାତିରୁ ଉଠି ପୁଅକୁ ସୁମରି ବୁଢ଼ୀ କାନ୍ଦ ବୋବାଳିରେ ଆକାଶ ଫଟାଇଲା।

କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ଦୁଃଖରେ ସମଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଯେଉଁ ସାଇପଡ଼ିଶା ତାକୁ ପ୍ରବୋଧନା ଦେବାକୁ ଗଲେ- ପୁଅର ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପାଳନ କରିବାକୁ କହିଲେ- ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଞ୍ଚୁଣୀ ଉଞ୍ଚାଇ ମାରି ଗୋଡ଼ାଇଲା। ଯୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ି ଜିଣିଥିବା ତା'ର ପୁଅ ମରିଯାଇଛି ବୋଲି ଯେଉଁମାନେ କହିଲେ- ସେମାନଙ୍କୁ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଭାଷାରେ ସମ୍ଭାକଟା କରି ବୁଢ଼ୀ ଗାଁ କମ୍ପାଇଲା।

ବିଧବା ବୁଢ଼ୀର ନାଁ ବଦଳି ଗଲା- "କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ"!

ଗୋପରେ ବାଳୁତ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରି ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ରେ ବଢ଼ିଥିଲା କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ ନାମରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା। ପୁଅ ସହିଦ ହେଲା ପରେ ସରକାର ଯେ ଏ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କ କ୍ଷତିପୂରଣ ବାବଦ ତା' ମାଆଙ୍କ ନାମରେ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ରେ ଜମା କରିଛନ୍ତି, ସେ କଥା କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ ମାନିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲା। ମିଲିଟାରୀରେ ସୈନିକ ଭାବରେ ଯୋଗ ଦେଲା ପରେ ପୁଅ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ହିଁ ବୁଢ଼ୀମାଆ ନାମରେ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ରେ ଆକାଉଣ୍ଟ୍ ଖୋଲିଥିଲା। ପ୍ରତିମାସରେ ଦରମା ପାଇଲେ ଏହି ଆକାଉଣ୍ଟ୍‌ରେ ଦୂର ଯୁଦ୍ଧଭୂମିରୁ ଟଙ୍କା ଚେକ୍ ଆକାରରେ ଜମା କରି ଦେଉଥିଲା, ତା' ପୁଅ ମରି ନାହିଁ- ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ତା' ଆକାଉଣ୍ଟ୍‌ରେ ଜମା କରିଛି ବୋଲି ବୁଢ଼ୀର ତିଳେମାତ୍ର ଅବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିଲା।

ପାଞ୍ଚଶହ, ହଜାରେ ଟଙ୍କା ବଦଳରେ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ଏକାଥରେ ଏଥର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପଠାଇଛି କାହିଁକି?

କେତେ ହଜାରରେ କେତେ ଶୁଣା ହେଲେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହୁଏ। ଏକଥା ଅକ୍ଷୟ ମାଆ ବୁଢ଼ୀକୁ ଜଣା ନାହିଁ। ପାଞ୍ଚ କୋଡ଼ି ମିଶିଲେ ଶହେ, ଦଶ ଶହ ମିଶିଲେ ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ହୁଏ ବୋଲୁ ପୁଅ ତାକୁ ଶିଖାଇ ଦେଇଥିଲା। ନିଜ ନାଁ ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଲେଖି ଶିଖିଥିଲା କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ।

ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ କେତେ କୋଡ଼ି, କେତେ ଶହ, କେତେ ହଜାର ସେ କଥା ତା' ହେଜ ନ ଥିଲା। ସେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହାତଗୋଡ଼ ମେଲାଇ ମୂଳ ସହିତ ସୁଧ ମିଶି ମାସକୁ ମାସ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥିଲା।

ମଡ଼ା ପଡ଼ିଲେ ଯେମିତି ଶାଗୁଣା ଆଉ ଚିକି ଦାନାକୁ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଘେରନ୍ତି, କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ ସେମିତି ବୁଢ଼ୀର ଭାଇ ଗୋପବନ୍ଧୁ ତା' ପୁଅ ମାଟ୍ରିକ୍ ଫେଲ୍ ମନୋରଞ୍ଜନକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ପ୍ରଥମେ ମଧୁପୁର ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ।

ବୁଢ଼ୀକୁ ବୁଝାଇଥିଲେ- ଅପା। ଅକ୍ଷୟ ତ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୋକ ସାଗରରେ ଭସାଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲା, ତୁ ଏ ଶୋକକୁ ସମ୍ଭାଳି ଏ ଘରେ ଏକା ରହିବୁ କେମିତି? ମୋର ଚାରିପୁଅ- ଏ ସାନପୁଅ ମନୋରଞ୍ଜନକୁ ତତେ ଦେଇଦେଲି। ତାକୁ ପୋଷ୍ୟପୁତ୍ର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କର, ତା' ନାଆଁରେ ଜମିବାଡ଼ି, କବଲା କରିଦେ। ତୋ ହାତ ଥରିଲାଣି। ଚେକ୍ ବହିରେ ଠିକ୍ ଦସ୍ତଖତ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ। ହସ୍ତାକ୍ଷରରେ ଅନେକ ହେଲେ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ଲୋକେ ଟଙ୍କା ଦେବେ ନାଇଁ। ତୁ ଏମିତି କଷ୍ଟ କରି ଶୀତରେ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌କୁ ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ। ମନୋରଞ୍ଜନକୁ ତୋ ତରଫରୁ ଟଙ୍କା ଉଠାଇବାକୁ କ୍ଷମତା ପତ୍ର ଲେଖି ଦେବେ। ପୁଅ ତ ଗଲା, ପୋଷ୍ୟ ପୁଅ ପାଖରେ ଥିଲେ ତୋର କେଉଁ କଥାକୁ ଡର ନ ଥିବ।

ବୁଢ଼ୀ କାନକୁ ଏବେ ଆଉ ଭଲ ଶୁଣାଯାଉ ନାହିଁ।

ସେ କାନପାରି ସାନଭାଇର କଥା ଶୁଣୁଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଥର ଶୁଣାଯାଇ ନଥିଲେ ବି ଶେଷଥର ପୁଅ ତ ଗଲା କଥାଟା କାନକୁ ଶୁଭିଗଲା। ସେ ଚିହିଁକି ଉଠି କହିଲା ପୁଅ ଯିବ କୁଆଡ଼େ। ତୋ ପୁଅକୁ ମୁଁ ପୋଷ୍ୟ କରିବି କାହିଁକି? ତୋର ଏତେ ବହପ- ମୋ ସମ୍ପତ୍ତିବାଡ଼ି ହାତେଇବା ପାଇଁ ପୁଅକୁ ଧରି ଆସିଛୁ। - ଉଠ୍- ପଳା- ନ ହେଲେ ଛାଞ୍ଚୁଣୀରେ ବାଡ଼େଇ ତତେ ଘର ଛଡ଼ା କରିବି।

ଗୋପବନ୍ଧୁ ଆଉ ମନୋରଞ୍ଜନ-ବାପପୁଅ ଦୁହେଁ ଛାଞ୍ଚୁଣୀମାଡ଼

ଖାଇବା ଭୟରେ ଅତର୍ଦ୍ଧାରେ ମଧୁପୁର ଗାଁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଥିଲେ।

କଥାଟା ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରଘଟ ହୋଇଗଲା।

ବୁଢ଼ୀର ଭାଇ ବନ୍ଧୁମାନେ ତା'ର ଘରବାଡ଼ି, ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମାଥିବା ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଶୁଣି ପାଟିରୁ ଲାଳ ଗଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ, କିନ୍ତୁ ବୁଢ଼ୀ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଖ ମଡ଼ାଇ ଦେଇ ନଥିଲା। କେବଳ ନିଧି ପଧାନଙ୍କ ଝିଅ ଲାବଣ୍ୟ ଥିଲା ଏହାର ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ। ତା' ମୁହଁରୁ ସେ କେବେ ତା'ର ପୁଅ ଏ ଇହ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ବୋଲି ଶୁଣି ନାହିଁ। ସେ ବୁଢ଼ୀର ସେବା ଯତ୍ନ କରେ। ଦିନ ସାରା ତା'ର ପାଖେ ପାଖେ ଥାଏ। ତାକୁ ରାନ୍ଧିବାଢ଼ି ଖୁଆଏ। ସଞ୍ଜ ହେଲେ ବାରିପଟ କିଆଗୋହିରି ବାଟେ ଘରକୁ ଫେରିଯାଏ। ରାତି ସାରା ଏକା ଥାଏ ଅକ୍ଷୟ ବୋଉ ବୁଢ଼ୀ। ରାତି ପାହିଲେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ତା'ର ବୁକୁଫଟା କାନ୍ଦଣା।

ଲାବଣ୍ୟ ପାଖରୁ ଅନ୍ତର ହେଲେ ବୁଢ଼ୀର ପୁଅ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ। କେଉଁଠୁ କେଜାଣି ତା'ର ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ପଠାଣ ଭୂତ କଥା। ହାଟରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ଅକ୍ଷୟର ବାପା ପଠାଣ ସାହି ବରଗଛ ମୂଳେ ଭେଟଣା ହୋଇ ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇଯାଇଥିଲା। ହାଟ ଫେରନ୍ତି ବାଟୋଇମାନେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ପାଣିଛିଞ୍ଚି ଚେତା ଫେରାଇ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଡାକ୍ତର ହମିଦ୍ ମିଆଁଙ୍କ ଦାଢ଼ି, ଟୋପି ଦେଖି ଭୂତ-ଭୂତ ବୋଲି ବିଳିବିଳେଇ ଉଠି ସେ ଆଉ ଥରେ ଚେତା ହରାଇଥିଲେ। ଆଉ ତାଙ୍କର ଚେତା ଫେରି ନ ଥିଲା।

ଲାବଣ୍ୟ ପାଖରୁ ଅନ୍ତର ହେଲେ ବୁଢ଼ୀର ପୁଅ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ। କେଉଁଠୁ କେଜାଣି ତା'ର ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ପଠାଣ ଭୂତ କଥା। ହାଟରୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ଅକ୍ଷୟର ବାପା ପଠାଣ ସାହି ବରଗଛ ମୂଳେ ଭେଟଣା ହୋଇ ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇଯାଇଥିଲା। ହାଟ ଫେରନ୍ତି ବାଟୋଇମାନେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ପାଣିଛିଞ୍ଚି ଚେତା ଫେରାଇ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଡାକ୍ତର ହମିଦ୍ ମିଆଁଙ୍କ ଦାଢ଼ି, ଟୋପି ଦେଖି ଭୂତ-ଭୂତ ବୋଲି ବିଳିବିଳେଇ ଉଠି ସେ ଆଉ ଥରେ ଚେତା ହରାଇଥିଲେ। ଆଉ ତାଙ୍କର ଚେତା ଫେରି ନ ଥିଲା।

କଲିକତାରେ ଅକ୍ଷୟ ବାପା ଚଟକଳରେ କାମ କରୁଥିବାବେଳେ ଦଙ୍ଗା ଲାଗି ଯାଇଥିଲା। ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗା, ହାଣକାଟ। ଖିଦିରପୁର ମୁସଲମାନ ବସ୍ତିରେ ସେ ଘରଭଡ଼ା ନେଇ ରହୁଥିଲେ। ଦଙ୍ଗା ଲାଗିବା ଆଗରୁ ଯେଉଁ ମୁସଲମାନ ଚଟକଳ ଶ୍ରମିକମାନେ ତାଙ୍କର ଜିଗିରିଦୋସ୍ତ ଥିଲେ, ଦଙ୍ଗାବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଲମ୍ବା ଛୁରୀ, ଖଣ୍ଡା ଦେଖି ଭୟରେ ଲୁଚି ମଧୁପୁର ପଳାଇ ଆସିଥିଲେ ଅକ୍ଷୟର ବାପା। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଖତମ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଦାଢ଼ିଆ ମୁସଲମାନ ଖଣ୍ଡା ଧରି ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଥିଲା, ତା'ର ହିଂସ୍ର ମୁହଁର ଭାବଭଙ୍ଗୀ ସେ କେଉଁଦିନ ଭୁଲିପାରି ନଥିଲେ, ମୁସଲମାନ ଦେଖିଲେ ସେ ଭୟରେ ଥରୁଥିଲେ। ତାଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ଖଣ୍ଡା ଧରି ଗୋଡ଼ାଇ ଥିବା ଦାଢ଼ିଆ ଲୋକ ହିଂସ୍ର ମୁହଁ ଦୃଶ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା। ଭୟରେ ପାଟି ଖନି ମାରିଯାଇଥିଲା। ତଣ୍ଟି ଶୁଖି ଆସୁଥିଲା।

ସେ ଭୟର ଭୂତ ତାଙ୍କ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇଥିଲା।

ବାପା ମଲାବେଳକୁ ପୁଅର ବୟସ ପାଞ୍ଚ।

ବିଧବା ବୋଉ ତାକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ମଣିଷ କଲା। ତା' ମୁହଁରୁ ଅକ୍ଷୟ ଶୁଣିଥିଲା କଲିକତା ଦଙ୍ଗାବେଳେ ଜଣେ ଦାଢ଼ିବାଲା ପଠାଣ ଲଢ଼କେ ଲେଙ୍ଗେ ପାକିସ୍ଥାନ ସ୍ଲୋଗାନ୍ ଦେଇ ତା' ବାପାଙ୍କୁ ହାଣିବା ପାଇଁ ଖଣ୍ଡାଧରି ଗୋଡ଼ାଇ ଥିଲା। ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ବାପା ଚଟକଳର ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ଗାଁରେ ଆସି ଚାଷବାସ କଲେ। ଦିନେ ହାଟ ଫେରନ୍ତି ବାଟରେ ମୁସଲମାନ ମହଲା ପାଖ ଝଙ୍କା ବରଗଛ ପାଖରେ- ରାତିର ଅନ୍ଧାରରେ-ପଠାଣ ଭୂତ ଗଛରୁ ଓହଳ ଧରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ବାପାଙ୍କ ତଣ୍ଟି ଚିପି ଧରିଲା।

ଆଃ, ବୋଉ ମୁହଁରୁ ସେ କାହାଣୀ ଶୁଣିଲା ବେଳେ ଅକ୍ଷୟ କୁମାରର ହାତ ମୁଠା ହୋଇଯାଏ। ସେ ମିଲିଟାରିରେ ଯୋଗ ଦେଇ ଯୁଦ୍ଧ କୌଶଳ ଶିଖିଯାଏ। ତା'ର ପ୍ରଥମ ପୋଷ୍ଟିଂ ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀରରେ। ପାକିସ୍ଥାନୀ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ଖତମ କଲାବେଳେ ପିତୃଋଣ ଶୁଝିପାରିଥିବାର ଆନନ୍ଦରେ ତା'ର ଛାତି କୁଣ୍ଢେମୋଟ ହୋଇଯାଏ।

ଛୁଟି ବାତିଲ କରି କାରଗିଲ୍ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ସେ ଲାବଣ୍ୟକୁ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ କହି ଯାଇଥିଲା- ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଭୂତ ତଣ୍ଟି ଚିପି ମାରିଥିଲା ସେଇ ପାକିସ୍ଥାନୀ ଭୂତମାନଙ୍କ ସହ ଲଢ଼େଇ କରିବାକୁ ଯାଉଛି। ତୁ ବୋଉକୁ ସମ୍ଭାଳିଥିବୁ, ଯୁଦ୍ଧରୁ ଫେରି ଆସିଲେ ମୁଁ ତତେ ବୋହୂ କରି ଘରକୁ ନେଇଯିବି।

ଯୁଦ୍ଧ ସରିଲା। ପାକିସ୍ଥାନ ହାରିଲା। କିନ୍ତୁ କଥା ରଖି ଫେରିଲେ ନାହିଁ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମାନି ସେ ତାଙ୍କର ବୋଉ ବୁଢ଼ୀଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖିଛି। ଭାରତ ଜିତିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଯେ ହାରି ସହିଦ ହୋଇଯାଇଛି- ସେ କଥା ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ନିଜ ଛାତି ଭିତରେ ଚାପି ରଖି ତାଙ୍କ ପୁଅ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରି ଆସିବ ବୋଲି ବୋଉ ବୁଢ଼ୀଙ୍କୁ ସେ ମିଛ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଆସିଛି।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟକୁ ଛଳନାର ଘୋଡ଼ଣୀରେ ବେଶିଦିନ ଗୋପନ ରଖିପାରିଲା ନାହିଁ ଲାବଣ୍ୟ।

ତା'ର ବାହାଘର ନଛିପୁର ରବି ସ୍ୱାଇଁଙ୍କ ସହିତ ଠିକ୍ ହୋଇଗଲା ପରେ ସେ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲା ନାହିଁ। କହିଲା- "ବୋଉ! ମୋ ବାହାଘର ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇଛି, କାଲିଠାରୁ ଆଉ ମୁଁ ଦିନବେଳା ତମ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବି ନାହିଁ।"

- ତୋ ପାଇଁ ପାଟଶାଢ଼ି ପେଡ଼ିରେ ସାଇତି ରଖିଛି, ସୁନା ମୁଦି କିଣା ହୋଇ ରହିଛି। ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଘର ତୋଳା ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଜମା ହୋଇ ରହିଛି। ପୁଅ ଆସିବା ଡେରି ହେଉଛି ବୋଲି ତୁ ଆଉ ଜଣକୁ ବାହା ହୋଇଯିବୁ।

- ତୁମ ପୁଅ ଆଉ ଫେରିଆସିବେ ନାହିଁ। ସେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି। ପାକିସ୍ଥାନୀ ପଠାଣଭୂତ ତାଙ୍କ ତଣ୍ଟିଚିପି ଦେଇଛି ବୋଉ। ସେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି। ଆଉ କାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବି।

ଲାବଣ୍ୟ ମୁହଁରୁ ସତକଥା ଶୁଣିଦେବା ମାତ୍ରେ କାନ୍ଧୁରୀ ବୁଢ଼ୀ ଭୀମାରଡ଼ି ପକାଇ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଚିତ୍କାର କରି ଚେତା ହରାଇ ବସିଲେ।

ଲାବଣ୍ୟ ମୁହଁରେ ପାଣି ସିଞ୍ଚି, ବିଛଣାରେ ବିଞ୍ଚି ବିଞ୍ଚି ତାଙ୍କ ଚେତା ଫେରାଇ ଆଣିଲା।

ବୁଢ଼ୀ ଜକଜକ କରି ଲାବଣ୍ୟ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ରହିଲା। କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ। କାନ୍ଦିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆଖିକୁ ଲୁହ ବହିଲା ନାହିଁ।

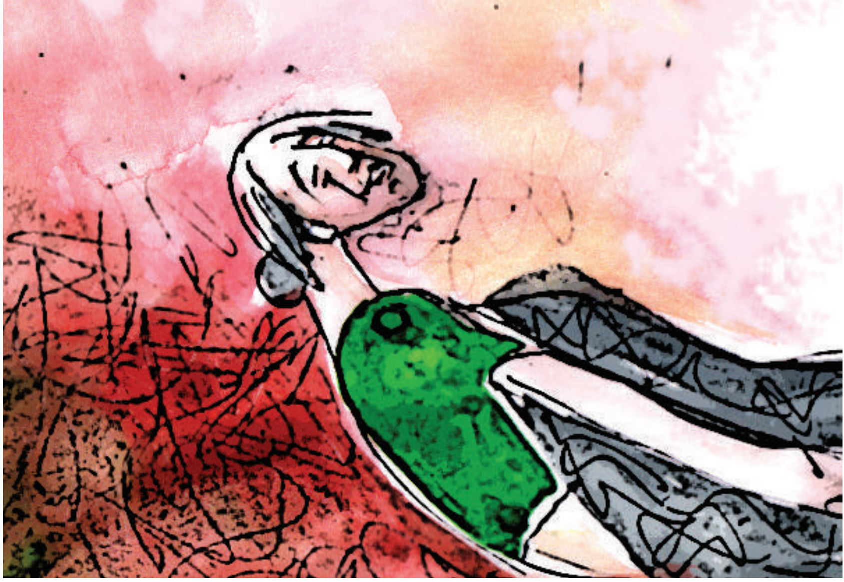

ଲାବଣ୍ୟ ବାହା ହୋଇ ନଛିପୁର ଚାଲିଗଲା ପରେ ଅକ୍ଷିବୋଉର କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା। ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସନ୍ଧ୍ୟାକଟା, ଗାଳି ଗୁଲଜ, ଅଶ୍ରାବ୍ୟ, ଅଶ୍ଳୀଳ ଗ୍ରାମ୍ୟଗାଳି। ରାତି ପାହିବା ଆଗରୁ କିଏ ତା'ର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଦିଏ। ତା' ଭାତ ହାଣ୍ଡିକୁ କିଏ ଓଲଟାଇ ପକାଇ ତାକୁ ଉପାସ ରଖେ। ପୁଣି ତା'ର ଛୁଇଁଭର୍ତ୍ତି ସଜନା ଗଛରେ ଚଢ଼ି ଡାଳ ଭାଙ୍ଗିଦିଏ। କିଏ?

କିଏ ତା'ର ଅଗଣାରେ ଦଉଡ଼ିରେ ଶୁଖିଥିବା ତା'ର ଶାଢ଼ିକୁ ଉଡ଼ାଇ ନେଇ ଟୁବ୍ ଗାଡ଼ିଆରେ ପକାଇ ଦିଏ।

ବୁଢ଼ୀ ପଚାରିଲେ ସେ କିଛି ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରେ ନାହିଁ।

ମୋ ସାଙ୍ଗରେ କିଏ ସେ ଅଦ୍ଭୁତ କରୁଛି ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି। ମୋ ଆଖିରେ ପରଳ ମାଡ଼ିଗଲାଣି। କିଛି ଦିଶୁ ନାଇଁ, କାନକୁ ଭଲ ଶୁଭୁ ନାଇଁ। ମୋର ଆଖି ଅଛି- ମୁଁ କିଛି ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ। ମୋର କାନ ଅଛି- କିଛି ଶୁଣାଯାଉ ନାଇଁ।

ବେଳକାଳ ଉଣ୍ଡି ସେ ଝର୍କା, କବାଟ ଧଡ଼ଧାଡ଼ ଖୋଲି ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁଛି। ପଚାରୁଛି-କୋଉଠି-ପୋତି ରଖିଛ ସୁନା ଗହଣା, ରୁପା ଗହଣା। କୋଉ ବାକ୍ସରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଛ- ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା।

ମତେ ସୁନା ଗହଣା, ଟଙ୍କା ଦିଅ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି। ଆଉ ତମକୁ ହଇରାଣ କରିବାକୁ ଆସିବି ନାଇଁ।

ତୋର ଏଡ଼େ ସାହସ। ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥିଲା ଯାଏ ତତେ ପୋତା ଧନର ଠିକଣା କହିଦେବି। ଟଙ୍କା ବାକ୍ସର କଞ୍ଚି ତତେ ଦେଇ ଦେବି। ତୁ ଯୋଗନୀଖିଆ, ବାଡ଼ିପଶା, ହେଡ଼ାଖିଆ, ତା'ପରେ ଛପା ଅଯୋଗ୍ୟ ଅଶ୍ଳୀଳ ଗ୍ରାମ୍ୟ ବଚନିକା।

ସାଇପଡ଼ିଶା ଲୋକ କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ସେ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗାଳି ଶୁଣି କାନରେ ହାତ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି। ଅଦୃଶ୍ୟ ଶତ୍ରୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବୁଢ଼ୀର ସେଇ ଅସହ୍ୟ ଅଶ୍ଳୀଳ ଗାଳି ପରିବେଶକୁ ଦୂଷିତ କରିଦିଏ।

ମଧୁପୁର ଗାଁ ଲୋକେ କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ସେ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗାଳିର ପ୍ରତିବାଦ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। କଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଶୁଣିବ ବୋଲି କାହାରି ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ନାହିଁ।

ବୁଢ଼ୀ ପୁତ୍ର-ଶୋକ ସହ୍ୟ କରି ନ ପାରି ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ବସିଛି। ସେ ପାଗଳୀ ହୋଇଯାଇଛି। ପାଗଳିନୀ ପାଖରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାର କିଛି ମାନେ ହୁଏ ନାଇଁ।

କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଦିନେ ସକାଳୁ କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଆଉ ଶୁଣାଗଲା ନାହିଁ। ନା କାନ୍ଦ, ନା ଗାଳି, ବୁଢ଼ୀର ସେ ନିରବତା ମଧୁପୁର ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କୁ ତଟସ୍ଥ କରିଦେଲା। ଯେଉଁମାନେ ତା'ର ବୁକୁଫଟା କାନ୍ଦଣା ଏବଂ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗାଳି ଶୁଣି ବିରକ୍ତ, ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ- ତା'ର ଆକସ୍ମିକ ନିରବତା ସେମାନଙ୍କୁ ଶଙ୍କିତ ଓ ଆଚମ୍ବିତ କରିଦେଲା।

କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀର କଅଣ ହେଲା ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଆଖି, କାନ ଖୋଲା ରଖି ଧୀରେ ଧୀରେ ତା' ଘର ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠି ଆସିଲେ।

ବୁଢ଼ୀ ଦାଣ୍ଡପିଣ୍ଡାରେ ମସିଣାରେ ଶୋଇଥିଲା। ତା'ର ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସର ଗତି ଖୁବ୍ ଶିଥିଳ ଜଣା ପଡୁଥିଲା।

ଲାବଣ୍ୟର ବାପା ପଧାନ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ କାନ ପାଖକୁ ମୁହଁ ନେଇ ଡାକିଲା- "ସମୁଦୁଣୀ! ସମୁଦୁଣୀ!"

ବୁଢ଼ୀ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ଆଖି ପତା ଖୋଲିଲା।

ଖୁବ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ- ଫିସ୍‌ଫିସ୍ କରି କହିଲା, "ପଠାଣଭୂତକୁ କାଲି ଟଙ୍କା ବାକ୍ସ ଚାବି ଦେଇ ଦେଲି। ସେ କହିଛି- ମତେ ମୋ ପୁଅ ପାଖକୁ ନେଇଯିବ।"

ପୁଅ ପାଖକୁ ଯିବା କଥା କହିଲାବେଳେ କାନ୍ଦୁରୀ ବୁଢ଼ୀ ମୁହଁରେ ଚିରୁଡ଼ାଏ ହସ ଚହଲି ଆସି ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲା।

ବୁଢ଼ୀର ଆଖିପତା ବୁଜି ହୋଇଗଲା, ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ!

Bibhuti Pattnaik, the face of Odia literature needs no introduction to the Odia readers. He is an Odia novelist and columnist retired as a Reader in Dept. of Odia Language and Literature, in the year 1995. One of the most famous and popular writer in Odisha. He has written more than 150 books.

ସୃଜନର ପହିଲି ପୁଲକ

ଗୌରହରି ଦାସ

ଊଣେଇଶ ପଚସ୍ତରି ମସିହା। ମୁଁ ଆମ ଗାଁଠାରୁ ଦୂର ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢୁଥାଏ। ଭଦ୍ରକ-ଚାନ୍ଦବାଲି ରାସ୍ତାକଡ଼ରେ ଛୋଟ ଗାଁଟିଏ ଘଟପୁର। ଗାଁଟି ଛୋଟ, କିନ୍ତୁ ମୋ ଜୀବନରେ ଏହି ଗାଁର ସ୍ଥାନ ଖୁବ୍ ବିରାଟ। ବହୁବାର ଏ ଗାଁଟି ପାଟପୁର ନାଁରେ ମୋର ଗପ ଏବଂ 'ଜୀବନର ଜଳଛବି'କୁ ଫେରିଛି।

ଘରର ଆର୍ଥିକ ସମସ୍ୟା ଯୋଗୁଁ ମୋତେ ଗାଁଠାରୁ ଦୂର ଘଟପୁରକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ମୋ ନିଜ ଗାଁ ଷଣ୍ଢଗଡ଼ା, ମନ୍ତେଇ ନଈକୂଳର ନିଦୁଆଳି ଗାଁଟି ସଚ୍ଚି ରାଉତରାୟଙ୍କ ଭାଷାରେ 'ଭୂଗୋଳ ପୋଥି ପତରେ' ନ ଥିବା ନାଁଟିଏ। ଭଦ୍ରକ ଜିଲ୍ଲା ବାଂଶଡ଼ା ଥାନା ଅଧୀନର ସେଇ ଗାଁରେ ମୁଁ ଆଠବର୍ଷ ବୟସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥିଲି। ତା'ପରେ ଆସିଲି ବାବାଜି ହୋଇ ଘଟପୁରର ମଠକୁ। କାହିଁକି ବାବାଜି ହେଲି, ସେ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ! ବାପା-ବୋଉଙ୍କର ପିଲାପିଲି ହେଉ ନ ଥିଲେ। ବହୁ ଦେବଦେବୀ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ପରେ ସେମାନେ ପୁରୀ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ପହିଥିଲେ ଓ ମାନସିକ କରିଥିଲେ, ପୁଅ ହେଲେ ବାବାଜି କରିଦେବେ। ବାପାଙ୍କର ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ବେଳକୁ ମୋର ଜନ୍ମ। ସେ ଭାବୁଥିଲେ, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦୟାରୁ ମୋର ଜନ୍ମ ହୋଇଛି। ତେଣୁ ମୁଁ ବାବାଜି ହେଲି। ସେଇ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ମୁଁ ପରେ 'ଛୁଆ ବାଆଜି' ଗପରେ ଲେଖିଛି।

ସୃଜନ ପୁଲକ ସାଙ୍ଗରେ ଏ ଦୁଃଖର ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ ? ଅଛି। ସେଇ କଥାକୁ ଆସୁଛି। ବାବାଜି ମଠରେ ବେଶୀଦିନ ରହିପାରିଲି ନାହିଁ। ଦୁଷ୍ଟାମି କରି ଘରକୁ ଫେରିଲି। କିନ୍ତୁ ଘରର ଅବସ୍ଥା ଦିନକୁ ଦିନ ଖରାପ ହେଉଥାଏ। ଏକସ୍ତରିର ବାତ୍ୟା ଚାନ୍ଦବାଲି ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ କରିଦେଇଯାଇଥାଏ। ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ବୃତ୍ତି ପାଇଥିଲି ବୋଲି ବାପା ଷଷ୍ଠ-ସପ୍ତମ ପଢ଼େଇଲେ ପି.ଆର୍.ମି.ଇ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ। ପଢ଼ି ନ ଥିଲେ ବୃତ୍ତି ଟଙ୍କା ମିଳି ନ ଥାନ୍ତା। ଏହାପରେ ହାଇସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପଢ଼ିବା କଥା। ଆମ ଗାଁ ପାଖରେ ଘଣ୍ଟେଶ୍ୱରର ଅପର୍ତ୍ତି ଚରଣ ହାଇସ୍କୁଲ୍, ଭଲ ସ୍କୁଲ୍। ସେଇଠାରୁ ପିଲାଏ ପଢ଼ି ପ୍ରଥମ ଦଶ ଜଣକ ଭିତରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛନ୍ତି। ମୋର ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ନାମ ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ସେତେବେଳେ ନାଁ ଲେଖା ପଇସା ଚଉଦ କି ପନ୍ଦର ଟଙ୍କା ଥିଲା। ବାପା କହିଥିଲେ, ଆର ହାଟପାଳିକି ପଇସା ଦେବେ। କିନ୍ତୁ ମଝିରେ ଚାରି ହାଟପାଳି ଗଡ଼ିଗଲା। କ୍ଲାସ୍ ଭିତରେ ବରାବର ଶିକ୍ଷକ ମୋତେ ବେଞ୍ଚ୍‌ରୁ ଛିଡ଼ାକରି ପଚାରନ୍ତି, 'ତୋ ବାପା କେଉଁଦିନ ଆଡ୍‌ମିସନ୍ ଟଙ୍କା ଦେବେ ?'' ମୁଁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରେ ନାହିଁ। ଶ୍ରେଣୀଟାଯାକର ପିଲା ମୁହଁ ବୁଲେଇ ଚାହାଁନ୍ତି ମୋତେ। ମୋର ଦେହମୁଣ୍ଡ ଲଜ୍ଜା ଓ ଅପମାନରେ ପୋଡ଼ିଜଳିଯାଏ। ଘରକୁ ଫେରି ଏକଥା ବାପା ବୋଉଙ୍କୁ କୁହେ। ସେମାନେ ନିରୁପାୟ। ଦିନେ ସତକୁ ସତ ସେ ସ୍କୁଲ୍‌ର ଶିକ୍ଷକ ମୋତେ କ୍ଲାସ୍‌ରୁ ଉଠେଇଦେଲେ, ମୁଁ ବହିଖାତା ଧରି ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲି।

କିନ୍ତୁ ଘରେ କ'ଣ କରିବି ? ବୋଉ ଗୋଟେ ପାଛିଆ ଧରେଇଦେଲା। ଯା- ବିଲରୁ ଗୋବର ଗୋଟେଇବୁ, ମୁଠିଶାଗ ତୋଳିବୁ, ଶଗଡ଼ଗୁଳାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଧାନ ଗୋଟେଇବୁ। ମୋତେ ବୋଉର କଥା କିଛି ଶୁଭୁ ନ ଥାଏ। ଲୁହରେ ଜାଲୁଜାଲୁଆ ଦିଶୁଥାଏ ସବୁକିଛି। ପଞ୍ଚମ ବୃତ୍ତି ପାଇଥିଲି,

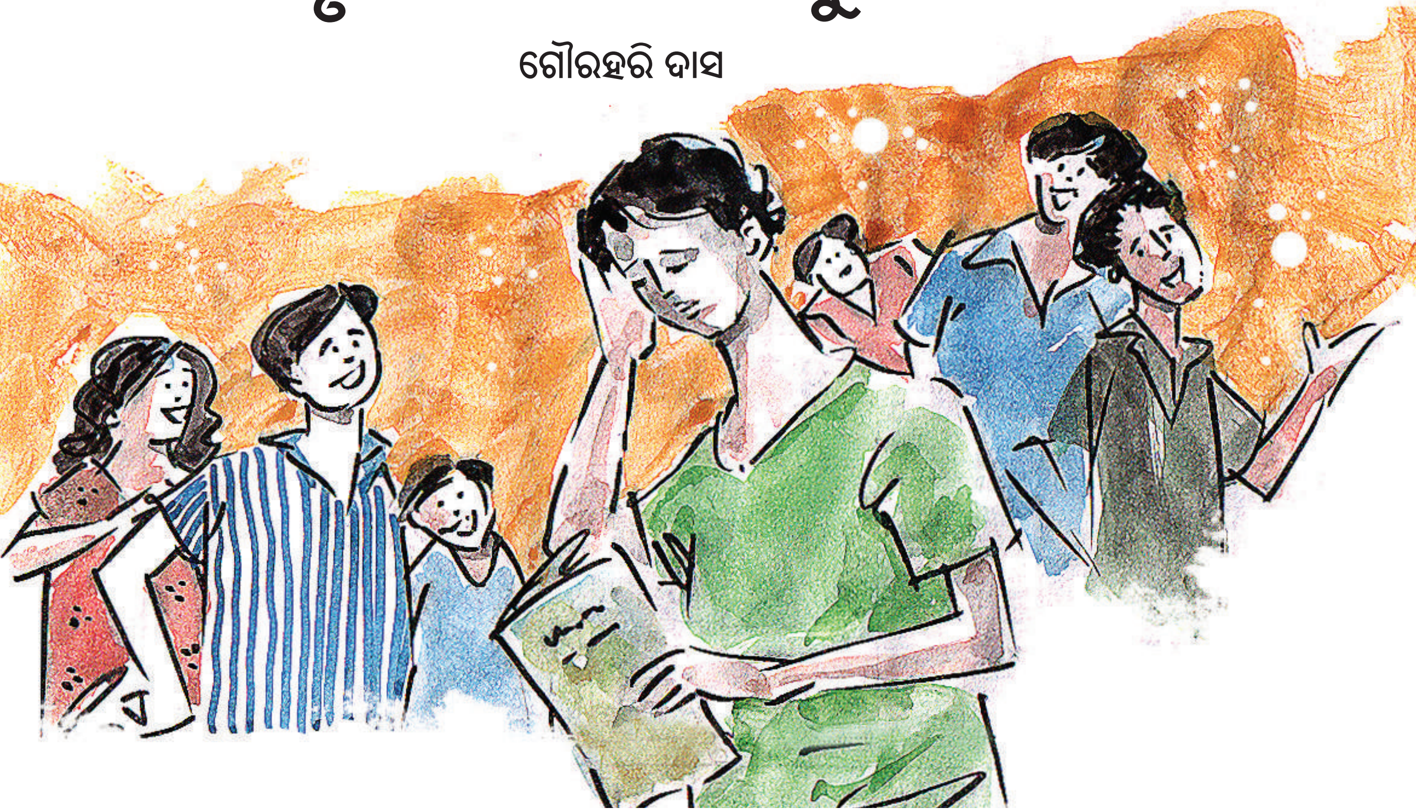

ସପ୍ତମରେ ଜାତୀୟ ବୃତ୍ତି ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲି ଏବଂ ପାଠପଢ଼ି ବହୁତ ବଡ଼ ମଣିଷ ହେବି ବୋଲି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲି। ସବୁଯାକ ସ୍ୱପ୍ନ ଏମିତି ଅର୍ଜୁନବାଆଜି ପୋଖରୀ (ମୋ ଗାଁ ପୋଖରୀ) ହୁଡ଼ା ତଳେ ସରିଯିବ? ଏଇଆ ଭାବି ବିଲ ମଝିଟାରେ ଛିଡ଼ା ହୁଏ, ଖରା ଲେଉଟିଲେ ଘରକୁ ଫେରିଆସେ। ନା ଗୋବର ଗୋଟେଇ ପାରେ ନା ଧାନ!

ମୋ ବାପା କନିକା ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରଜାନେତା ଶ୍ରୀ ଚକ୍ରଧର ବେହେରାଙ୍କର ଜଣେ ନିଷ୍ଠାପର କର୍ମୀ ଥିଲେ। ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ବେହେରାଙ୍କ ଜ୍ୱାଇଁ ଶ୍ରୀ ମୁରଲୀଧର ଦାସ ଥାଆନ୍ତି ଘଟପୁର ମାଇନର୍ ସ୍କୁଲ୍‌ର ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ନୂଆ ଖୋଲିଥିବା ହାଇସ୍କୁଲ୍‌ର ସେକ୍ରେଟାରି। ମୋ ଗାଁ ଷଣ୍ଢଗଡ଼ାଠାରୁ ବେଶ୍ ଦୂର ଘଟପୁର। ଚକ୍ରଧର ବେହେରାଙ୍କଠାରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ସୁପାରିସପତ୍ର ଧରି ବାପା ଏବଂ ମୁଁ ଘଟପୁର ଆସିଲୁ - ଯୋଉଠି ଆଠବର୍ଷ ବୟସରେ ବାବାଜି ହୋଇ କିଛି ମାସ ବିତେଇଥିଲି। ସେହି ସ୍କୁଲ୍‌ର ଶିକ୍ଷକମାନେ ଦୟାପରବଶ ହୋଇ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀରେ ମୋ ନାଁ ଲେଖେଇଦେଲେ। ମୁଁ ସମ୍ଭବତଃ ଦ୍ୱିତୀୟ କି ତୃତୀୟ ବ୍ୟାଚ୍‌ର ଛାତ୍ର ଥିଲି। ପାଖ ଗାଁରେ ମୋ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଯୋଡ଼ିଏ ଟିଉସନ୍ ଖୋଜି ଦିଆଗଲା। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ରହେ, ସକାଳେ ସଞ୍ଜେ ସାନ ସାନ ପିଲାଙ୍କୁ ପଢ଼ାଏ ଓ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପାଠପଢ଼େ। ମନେପଡୁଛି, ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ିଲାବେଳକୁ ତଳବନ୍ଧରେ ଟିଉସନ୍ କରୁଥିଲି। ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ପିଲାଙ୍କୁ ପଢ଼ଉଥିଲି ସେ ଘରର ମାଲିକ ଖୁବ୍ ହିସାବୀ ମଣିଷ। ଯେଉଁଦିନ ପର୍ବପର୍ବାଣି କି ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ସେଦିନ ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ବିଲକୁ କାମ କରିବା ପାଇଁ ପଠେଇଦିଅନ୍ତି। ଭଦ୍ରଲୋକ ଭାବନ୍ତି ଚଉଦ ପନ୍ଦର ବର୍ଷର ଟୋକାଟା, ଦିନରେ ତିନିଓଳି ପଖାଳ-ଗରମ ହୋଇ ତିନି ବକତ ଖାଇବ, ଖାଲିଟାରେ ବସିବ କାହିଁକି? ମୁଁ ଯାଇ ଧାନରୁଆ କି ଉପୁଡ଼ାରେ ଲାଗେ। କିନ୍ତୁ ସେ କାମରେ ଅଭିଜ୍ଞତା ନ ଥିବାରୁ ମାଲିକଙ୍କୁ ବେଶୀ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ। ହିଡ଼ ଉପରେ ବସି କେବଳ ଶାଗୁଆ ଧାନବିଲ ଏବଂ ମଥା ଉପରର ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଚାହେଁ।

ସେଇ ଧାନବିଲ ପାଖରେ ବୁଲୁଥିବାବେଳେ ଗୋଟାଏ ଚିନ୍ତା ମନକୁ ଆସିଲା। ଭାବିଲି ମୋର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କାହିଁକି? ଆମ ପରିବାର ଦିନେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ପରିବାର ଥିଲା। ଆମର ଖଣ୍ଡାୟତ ବୈଷ୍ଣବ ପରିବାର। ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟଙ୍କ ଓଡ଼ିଶା ଆଗମନ ପରେ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ଖଣ୍ଡାୟତ ଖଣ୍ଡା ଛାଡ଼ି ଗିନିକରତାଳ ଧରିଥିଲେ। ଆମ ପରିବାର ସେଇଥିରୁ ଗୋଟିଏ। ମୋର ବାପା, ଦାଦା ନିଜେ ହଳ କରୁ ନ ଥିଲେ। ଜମି ସବୁ ଭାଗରେ ଦେଇଦେଉଥିଲେ। ତା' ଉପରକୁ ବଢ଼ି ଓ ମରୁଡ଼ି। ଜଳସେଚନର ସୁବିଧା ନାହିଁ। ଖରାଦିନେ ମନ୍ଥେଇ ନଈ ପାଣି ଲୁଣିଆ ହୋଇଯାଏ। ତେଣୁ ସେମାନେ ଭଲ ଫସଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ କି ଦେଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ଫଳରେ ଗୋଟିଏ ବୁନିଆଦି ପରିବାର ଧୀରେ ଧୀରେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଏ। ମୁଁ ଶୁଣିଛି, ଆମର ଏକଦା ଷାଠିଏ ଏକର ଜମି ଥିଲା। ଦୋକାନ ବ୍ୟବସାୟ, ଡଙ୍ଗା, ଗୋରୁ ମଇଁଷି, ଆମ୍ବତୋଟା ଓ କେତେ କ'ଣ ଥିଲା। ମାତ୍ର ସେସବୁ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇ ବାପାଙ୍କ ଭାଗରେ ପଡ଼ିଲା ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ଏକର ଜମି ଓ କିଛି କଳାଡିହ। ବିରାଟ ଯୌଥ ପରିବାରଟି ଭିନେ ହୋଇଯିବା ଫଳରେ ସଂପତ୍ତିବାଡ଼ି ତ ଛୋଟ ଛୋଟ ହୋଇଗଲା, ମାନସିକ ଆଘାତ ବି ମିଳିଲା ବେଶ୍। ଯୌଥ ପରିବାରଟିଏ ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ଗଲେ ସାନ ସାନ ପିଲାଏ କି ପ୍ରକାର କଷ୍ଟ ପାଆନ୍ତି ସେ କଥା ମୁଁ ବହୁବାର 'ଜୀବନର ଜଳଛବି'ରେ ଲେଖିଛି। ଥାଉ, ମୁଁ ତଳବନ୍ଧର ଚାଷବିଲକୁ ଫେରେ। ସେଇଠି ବୁଲିବାବେଳେ ଥରେ ଭାବିଲି, ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଚାଷୀମାନେ ଏତେ ଗରିବ କାହିଁକି! ଗୋଟିଏ କାରଣ ଥିଲା, ଚାଷୀମାନେ ଚାଷରୁ ଲାଭ ପାଉ ନ ଥିଲେ। ସାର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଖୁବ୍ କୁଣ୍ଠା ଥିଲା। ଲୋକମାନେ କଥା ହେଉଥିଲେ ଯେ ଜମିରେ ସାର ବ୍ୟବହାର ହେଲେ ବର୍ଷୁଟିଏ ସିନା ଭଲ ଫଳିବ, ମାତ୍ର ତା' ପରେ ମାଟି ସବୁ ଖପରା ହୋଇଯିବ। ଏଇ କଥାଟି ମୋ ମନରେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା। ଏହି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସାଙ୍ଗରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣାର ସଂଯୋଗ ହେଲା। ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍ ପାଖାପାଖି ସେ ଗାଁର ସମବାୟ ସମିତି। ସେଇଠି ଜଣେ ଯୁବକ ଥାଆନ୍ତି ସଂପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱରେ। ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଓଡ଼ିଶା ସମବାୟ ସମିତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକା ଖଣ୍ଡେ ଆସୁଥାଏ। ପତ୍ରିକାଟି ତ୍ରୈମାସିକ। ସେଇ ପତ୍ରିକାରେ ଚାଷୀଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଆଲୋଚିତ ହେଉଥାଏ। ଘରଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ଯୋଗୁଁ ମୋର ବେଶୀ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ନ ଥାନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ସକାଳ ବା ସଞ୍ଜରେ ଖେଳାବୁଲା କରିବା କଥା, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସାନ ସାନ ପିଲାଙ୍କୁ ବସେଇ ଦୁଇ କେ ଦୁଇ, ଦୁଇ ଦୁଣେ ଚାରି ପଢ଼ଉଥାଏ। ମୋର ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନରେ କେବଳ ସାଥୀ- ମୋ ହୀନମନ୍ୟତା ଏବଂ ମୋର ଦୁଃଖ। ସେତିକିବେଳେ ଖବର ପାଇଲି, ବାପା ଆମର ପାଞ୍ଚ ଏକର ଜମି ଭିତରୁ ପୁଣି କାହାକୁ ଦେଢ଼ ଏକର ବିକ୍ରି କବଲା କରିଦେଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ସିନା ଘଟପୁରରେ ଦିନରେ ତିନି ଓଳି ଖାଇ ରହିଯାଉଛି, ସେମାନେ ଷଣ୍ଢଗଡ଼ାରେ ସେତକ ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଡ଼ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି। ତେଣୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ କରି ଜମି ସବୁ ବିକି ଦେଉଥିଲେ।

ଏହିଭଳି ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ୧୯୬୫ରେ ମୁଁ ଲେଖିଥିଲି ପ୍ରଥମ ଗଳ୍ପ 'କ୍ଷୀଣାଲୋକ'। ସେ ଗପଟିକୁ ମୁଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଠିକଣାରେ 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକାକୁ ପଠେଇ ଦେଇଥିଲି। ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ଦଶରଥ ସାମଲଙ୍କ ସଂପାଦନାରେ 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକାଟି ତିନି ମାସରେ ଥରେ ବାହାରୁଥାଏ। ମାତ୍ର ମୁଁ ଗପଟି ଡାକରେ ପଠେଇବା ପରଦିନଠାରୁ ଯାଇ ସେ ଅଫିସ୍‌ରେ ମୁହଁମାରିଦେଇ ଆସୁଥାଏ। ଖରାବେଳେ, ଯେତେବେଳେ ସେଇ ଅଫିସ୍‌କୁ ଚିଠିପତ୍ର ଆସେ ସେଇ ସମୟକୁ ମୁଁ ବଗପରି ଚାହିଁ ବସିଥାଏ। ଯୁବକ ସଂପାଦକ ଜଣକ ମୋର ଏ ପ୍ରକାର ଆନୁଗତ୍ୟ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଥିଲେ। ମଝିରେ ଗୋଟେ ଯୋଡ଼ିଏ କାମ କରିବାକୁ ବରାଦ କରୁଥିଲେ। ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥା ସେଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାନୁଥିଲି, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ୍ ଆସିନାହାନ୍ତି। ତା'ପରେ ମୁଁ ମୋର ସ୍କୁଲ୍‌କୁ ଫେରି ଆସୁଥିଲି। ହଁ, ମୁଁ 'କଲ୍ୟାଣୀ'କୁ ଗପଟିଏ ପଠାଇଥିବା କଥା କାହାକୁ କହି ନ ଥାଏ। ବାହାରିଲେ ପ୍ରଶଂସା ମିଳିବ, ନ ବାହାରିଲେ ମୁଁ ନିରବ ରହିଯିବି। ଏମିତି ଦିନେ ମୁଁ ସମବାୟ ସମିତି ଅଫିସ୍ ଘରେ ବସିଛି। ସେ ସଂପାଦକ ମହାଶୟ ବାହାରକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି। ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ୍ ଆଣି କେତୋଟି ଚିଠି ଏବଂ ଖଣ୍ଡିଏ ଗପବହି ଦେଇଗଲେ। ମୁଁ ଦେଖୁଦେଖୁ ଜାଣିଗଲି ଏଇଟି 'କଲ୍ୟାଣୀ'। ସାଂଗେ ସାଂଗେ ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଥିବା ପତ୍ରିକାଟିକୁ ତା'ର କାଗଜଗୁଡ଼ା ଅବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତକରି ମୁଁ ସୂଚିପତ୍ରଟା ଅଣ୍ଡାଳିଗଲି। ମୋର ମନେଅଛି, ପତ୍ରିକାଟିର ମଲାଟ ରଙ୍ଗ ଥାଏ ଗୋଲାପୀ। ସେଇ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ ମୋର ପ୍ରଥମ ଗଳ୍ପ 'କ୍ଷୀଣାଲୋକ'। ତା' ପରର ଅବସ୍ଥା ଯାହା ମୁଁ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବି ନାହିଁ। ଶବ୍ଦ ଏଭଳି ଭାବ ପ୍ରକାଶ ଦିଗରେ ସର୍ବଦା ଅସମର୍ଥ। ପତ୍ରିକାଟିର ଅସଲ ପ୍ରାପକ ଆସିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ଚିଲ ମାଛକୁ ଝାମ୍ପିଲା ପରି ସେଇ ପତ୍ରିକାକୁ ଧରି ସ୍କୁଲ୍‌କୁ ଦଉଡ଼ିଲି, ଆଗେ ଏ କଥାଟା ସାଙ୍ଗ ମହଲରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେବା ଦରକାର। ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟରଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ମୋର 'ପ୍ରତିଭା' ସଂପର୍କ ପରିଚିତ ହୋଇଯିବା ଜରୁରି।

ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍‌ଟି ଛୋଟ। ସେଠାରେ ଲାଇବ୍ରେରି କି ପତ୍ରପତ୍ରିକା ସୁବିଧା ନ ଥାଏ। ରେଡିଓ-ଟେଲିଭିଜନ୍ ତ ସେତେବେଳକୁ ସାତସ୍ୱପ୍ନ। ସେଠାରେ ଏଗାର ଜଣ ପିଲା ଆମେ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲୁ, ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ମୁଁ ଏକାକୀ ପାସ୍ କରିଥିଲି। ଏଇଥିରୁ ଆମ ସ୍କୁଲ୍‌ର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା

ଅନୁମେୟ। ସେ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ତ ଦୂରର କଥା, କୌଣସି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ସୁଦ୍ଧା କିଛି ଲେଖାଲେଖି କେବେ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ନ ଥାଏ। ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ରଟିଏର ଗପ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଏକ ବିରଳ ଘଟଣା। ଖବରଟା ବିଜୁଳି ପରି ଚାରିଆଡ଼େ ଖେଳିଗଲା।

ତା'ପରେ ଆସିଲା ଅସଲ ସମସ୍ୟା। ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍‌ର କୌଣସି ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ଯେ ସେଇ ଗପଟାର ଲେଖକ ତାଙ୍କରି ସହପାଠୀ। 'ନିର୍ଭୟ' ସଂପାଦକ ତାଙ୍କ ପତ୍ରିକାରେ ଖାଲି ମୋ ନାଁଟି ମାତ୍ର ରଖିଥିଲେ। ମୁଁ ଗୋଲ ଗୋଲ ଅକ୍ଷରରେ ଗପଟାର ତଳେ ଲେଖିଥିଲି 'ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର, ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍, ଭାୟା: ପୀରହାଟ ବଜାର, ଜିଲ୍ଲା: ବାଲେଶ୍ୱର (ସେତେବେଳକୁ ବାଲେଶ୍ୱର ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ଆମ ଜିଲ୍ଲା 'ଭଦ୍ରକ' ହୋଇ ନ ଥିଲା)। ମାତ୍ର ସେ ପରିଚିତିଟାକୁ ତାଙ୍କ କଲମଗାରରେ ସଂପାଦକ କାଟି ଦେଇଥାଆନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୁରୁତର ପରିଚୟ ସଙ୍କଟ ଭିତରେ ମୁଁ। କ'ଣ କରିବି? ସେ ରାତିଟା ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ମୁଁ ପୁରୁଣା ପାଣ୍ଡୁଲିପି ('ପାଣ୍ଡୁଲିପି' ଶବ୍ଦଟା ମୁଁ ବହୁତ ପରେ ଜାଣିଲି) ଖୋଜିଲି। ରଫ୍‌ଖାତାରେ ଗପଟାର ପ୍ରଥମ ନକଲ ଲେଖିରଖିଥିଲି। ସେଇଆକୁ ନେଇ ପରଦିନ ସକାଳେ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲି। ମାତ୍ର ସାଙ୍ଗମାନେ ଖୁବ୍ 'ବୁଦ୍ଧିମାନ'। ଗପଟାକୁ ମୁଁ ଲେଖିଛି ବୋଲି ତ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ, ଓଲଟି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ ଯେ ମୁଁ ସାରାରାତି ଅନିଦ୍ରା ରହି, ପୁରୁଣା ମଳିଛିଆ କାଗଜ ଖୋଜି, 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକାରୁ 'କ୍ଷୀଣାଲୋକ' ଗପଟା ସେଥିରେ ଉତାରି ଦେଇଛି। ଏ ଗପର ଲେଖକ ନାଁ ସାଙ୍ଗେ ମୋ ନାଁର ସାଦୃଶ୍ୟରୁ ଲାଭ ଉଠଉଚି ମୁଁ। କି ଲଜ୍ଜା! ସେତେବେଳେ 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକାର ସଂପାଦକଙ୍କ ଉପରେ ଯେତିକି ରାଗ ଆସୁଥାଏ, ନିଜ ଉପରେ ସେତିକି ଦୟା। ଭାବିଲି ଏତେ ଅପମାନ ସହିବା ଅପେକ୍ଷା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେବା ଭଲ। ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ଦିଇଟି ଉପାୟ ମୋ ପାଖରେ ଥାଏ। ଗୋଟିଏ ଘଟପୁର ହାଇସ୍କୁଲ୍ ପଛପଟ ବିରାଟ ପୋଖରୀ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଖେରଙ୍ଗ ଛକ ପାଖ ଭଦ୍ରକ-ଚାନ୍ଦବାଲି ରାସ୍ତାରେ ଯା'-ଆସ କରୁଥିବା ଦ୍ରୁତଗାମୀ ଟ୍ରକ୍‌ର ଚକ!

ସକାଳ ଗଡ଼ି ଦିନ ଦଶଟା ବାଜିଲା। କ୍ଲାସ୍ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ସାହିତ୍ୟ ପଢ଼ଉଥାନ୍ତି ଶ୍ରୀ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବଳ। ଉଭୟ ଦଶମ ଓ ଏକାଦଶ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଗୋଟିଏ କୋଠରିରେ ବସିଲେ। ଗପଟା ପଢ଼ାଯିବ ଓ ସାର୍ ଶୁଣିବେ। ତା'ପରେ ସେ ତାଙ୍କର ରାୟ ଦେବେ। ମୋର ଗପ ବାହାରିଥିବା ଖୁସିରେ ସେଇ ଅନୌପଚାରିକ ବୈଠକ ଆୟୋଜିତ ହୋଇ ନ ଥାଏ ବରଂ ଆଉ ଜଣକର ଲେଖାକୁ ନିଜର ବୋଲି ଦାବି କରିଥିବା ଅପରାଧର ବିଚାର ପାଇଁ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥାଏ ସେଇ ବୈଠକ। ମୁଁ ତ ଲଜ୍ଜା ଓ ଅପମାନରେ ଥରୁଥାଏ। ସାର୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଗପଟି ପଢ଼ିବାର ମାନସିକତା ନ ଥାଏ ମୋର। ଆଉ ଜଣେ ଗପଟି ପଢ଼ିଲେ। ଗପ ପଢ଼ା ସରିଲା। ଆଗ ବେଞ୍ଚରେ କେତେଜଣ ଝିଅ ବସିଥାନ୍ତି। ମୋ ଲଜ୍ଜା ବୃଦ୍ଧିର ସିଏ ଆଉ ଏକ କାରଣ। ମୁଁ ସାର୍‌ଙ୍କ ମୁହଁକୁ କଣେଇ କଣେଇ ଅନେଇଥାଏ। ଗପ ପଢ଼ା ସରିଲା। ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସାର୍ ରାୟ ଦେଲେ- ଏ ଗପର ଲେଖକ ଗୌରହରି ଦାସ ଆମ ସ୍କୁଲ୍‌ର ଛାତ୍ର। ତାଙ୍କ ଭିନ୍ନ ଆଉ କେହି ଏ ଗପର ଲେଖକ ହୋଇ ନ ପାରନ୍ତି।

କୋଠରିଯାକର ପିଲାଙ୍କ ମୁହଁ ଚୁପ୍। ସାର୍ ଚାଲିଗଲେ। ତା'ପରେ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ଆସି ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ। ଝିଅମାନେ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥାଆନ୍ତି। ମୋର କିନ୍ତୁ ପ୍ରବଳ ରାଗ। ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ି ପଡୁଥାଏ। ଯେଉଁ ସାଙ୍ଗମାନେ ମୋତେ ବେଶୀ ଚିଡ଼ଉଥିଲେ ସେଇମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହିଲି, 'ହଉ ଦେଖିବ, ଏମିତି ଦିନ ଆସିବ, ଯେଉଁଦିନ ଆଉ କୋଉ ଗୌରହରି ଦାସ ଲେଖିଥିଲେ ବି ତୁମେମାନେ ଭାବିବ ଏଇ ଗୌରହରି ଦାସ ଲେଖିଛି। ସେଇ ହେବ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୋର ଜବାବ।'

ଏଇ ଥିଲା ମୋର ପ୍ରଥମ ଗପ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରର ଘଟଣା- ମୋର ପୁଲକ ଏବଂ ମୋର ଯନ୍ତ୍ରଣା। ଗପଟିରେ ମୁଁ ଜଣେ ଚାଷୀଙ୍କର କଥା ଲେଖିଥିଲି, ଯିଏ ଗାଁଲୋକଙ୍କ ମତମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି ନିଜ ଜମିରେ ସାର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଯୋଗୁଁ ଭଲ ଫସଲ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ନିଜ ପୁଅର ପାଠପଢ଼ା ସାଙ୍ଗକୁ ଝିଅର ବାହାଘର ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲେଇ ପାରିଥିଲେ। ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ସେ ଗପଟା ଏବେ ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ। ଆମ ନିଜ ପରିବାରର ସମସ୍ୟା ସାଙ୍ଗକୁ 'କଲ୍ୟାଣୀ' ପତ୍ରିକାରେ ଅନୁରୂପ ଗପ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାର ସମ୍ଭାବନା ମୋତେ ସେଇ ଗପଟି ଲେଖିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥିଲା।

ଏହା ଭିତରେ ପଇଁଚାଳିଶ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି। ପାଖାପାଖି ଷାଠିଏ ଖଣ୍ଡ ବହି ମୋର ପ୍ରକାଶ ପାଇସାରିଲାଣି। ଶହ ଶହ ବାର ନିଜ ନାଆଁକୁ ଛପା ଅକ୍ଷରରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ଜୁଟିଲାଣି। କିନ୍ତୁ 'କ୍ଷୀଣାଲୋକ' ଗପ ପ୍ରକାଶ ସମୟର ସେ ରୋମାଞ୍ଚ ଆଉ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ହୋଇନାହିଁ।

'ଅନୁଭବ'
୩୭୮ ବରମୁଣ୍ଡା ଗାଁ
ଭୁବନେଶ୍ୱର- ୭୫୧୦୦୩
gourahari60@gmail.com

Gourahari Das is a creative writer, journalist and an academician. A recipient of Sahitya Akademi Award, he is editor and columnist also. His first book "Juara Bhatta" which is a collection of short stories, was published in 1981 when he was still pursuing his studies in Ravenshaw Evening College. Besides writing fictions he also writes regular columns in newspaper SAMBAD which are very popular. He is associated with a number of socio-cultural organizations of Odisha which work for betterment of human life and building better society. He is the President of Shatabdira Kalakar, a leading Theatre Group of Odisha and Advisor of Trishakti Mahila Samiti, a prominent Women's organization of Odisha.

ରୂପାନ୍ତର

ଜ୍ୟୋତି ନନ୍ଦ

ସବୁଥିରୁ ମୁକୁଳିଯିବାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ରୂପ ବାରୁଣାବନ୍ତ, ଏହି କଥା ସନ୍ଦୀପନ କ୍ରମଶଃ ଭାବିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି। ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ପରେ ସେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେ ସେ ଯେମିତି ଏକ ଶୀର୍ଷବିନ୍ଦୁରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି। ଏହାପରେ ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ର, ଘଟଣା ସବୁ ଯେମିତି କ୍ଷୁଦ୍ରରୁ କ୍ଷୁଦ୍ରତର ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି। କେବଳ ନିଜକୁ ନିଜେ ଆଉଁଶିବା ଛଡ଼ା ସନ୍ଦୀପନର ଆଉ ଯେମିତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ। ଚାରିପଟରେ ଯେମିତି ପ୍ରସ୍ତାରିତ ଦିଗ୍‌ବଳୟ, ସବୁଜିମା, ଅନନ୍ତ ଶୂନ୍ୟତା।

ଏହିଠାରୁ ହାତଗୋଡ଼ ଛାଟି ଯେମିତି ପହଁରିଯାଇ ହେବ ଶୂନ୍ୟତାର ନୀଳିମାରେ।

ଏହିଠାରୁ ଯେମିତି କୌଣସି ଏକ ନାମହୀନ ପକ୍ଷୀ ହୋଇ ଉଡ଼ିଯିବାର ପର୍ବ ଆରମ୍ଭ ହେବ ସନ୍ଦୀପନର। ତାହାର ଦୁଇପଟେ ଗଜୁରି ଉଠିବ ଦୁଇଟି ଡେଣା। ଅନାୟାସରେ କଣ୍ଠରୁ ତା'ର ଝରିଆସିବ ଏକ ମଧୁର କାକଳି। ସେହି କାକଳି ଯେମିତି ଅନୁରଣିତ କରିବ ସମଗ୍ର ପରିବେଶ।

ସେହି କାକଳିରୁ କୌଣସି ଅର୍ଥ ଆଉ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଖୋଜିବେ ନାହିଁ ତାହା ପରେ। ସନ୍ଦୀପନ ସବୁବେଳେ ସବୁଥିରୁ ଅର୍ଥ ହିଁ କେବଳ ଖୋଜି ଆସିଛି। ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସବୁବେଳେ ସନ୍ଦୀପନ ଭିତରୁ କେବଳ ଅର୍ଥ ହିଁ ଦେଖି ଆସିଛନ୍ତି।

ବାରୁଣାବନ୍ତର ଏହି ଶୀର୍ଷବିନ୍ଦୁରେ ଯେମିତି ଅର୍ଥ ଖୋଜିବାର ସମସ୍ତ ଅପଚେଷ୍ଟାରୁ ମୁକ୍ତି।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସନ୍ଦୀପନ ପକ୍ଷୀଟିଏ ହୋଇ କେଉଁ ଅଜଣା ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ିଯାଇପାରେ ବା କୌଣସି ପାହାଡ଼ ମୁଣ୍ଡିଆରୁ ଏକ ଖାତ ଭିତରକୁ ଖସିପଡ଼ି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇପାରେ। ସେହି କଥା ଏଠାରେ ଉଠୁ ନାହିଁ।

ସନ୍ଦୀପନ କେବଳ ନିର୍ନିମେଷ ନୟନରେ ଚାହିଁ ରହିଛି ବାରୁଣାବନ୍ତରେ। କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ତା'ର ଅପେକ୍ଷା ନାହିଁ। କୌଣସି ପରିଣତି ପ୍ରତି ତା'ର ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ଦୀପନ ଏକନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ଚାହିଁ ରହିବ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ। କେବଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ। ସଂସାରରେ ଥିଲାବେଳେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ସେହିପରି ଚାହିଁ ରହିବାର ସୁଯୋଗ ନଥିଲା ସନ୍ଦୀପନର। ସେତେବେଳେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ମାତ୍ର କିଛି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସେ

ଯାହା ଚାହିଁ ପାରିଥିଲା। ତାହାପରେ ସେ ଛାଟିପିଟି ହୋଇ ପଳାଇ ଯାଉଥିଲା ଘରକୁ। ପତ୍ନୀର ଆଲିଙ୍ଗନକୁ। ପୁଅର ବିଲ୍‌ଡିଂ ବ୍ଲକ୍‌ର ବିଭିନ୍ନ ଡିଜାଇନ୍‌ମାନଙ୍କୁ। ଅଫିସ୍‌ରେ ଥିବା ଫାଇଲ୍‌ର ସ୍ତୂପ ଭିତରକୁ।

ଫୁଲ୍ ସ୍ପିଡ୍‌ରେ ଘୂରୁଥିବା ସିଲିଂ ଫ୍ୟାନ୍‌ରେ ସେ ତଥାପି ଝାଳ ପୋଛୁଥିଲା। ଢକ ଢକ କରି ପାଣି ଗ୍ଲାସେ ପିଇସାରିବା ପରେ ଆଖି ଦୁଇଟି ମୁଦି ହୋଇ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ବେଶ୍ ସନ୍ତୋଷର ସହ ସେ କହୁଥିଲା- ଆଃ।

ସଂସାରରେ ଥିଲାବେଳେ ସନ୍ଦୀପନର ଅନେକ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ରହିଥିଲା। ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସେଥି ଭିତରୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି। ସଂସାରରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି କେତେ ଜଣଙ୍କୁ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁ ରହିବା ହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ। ସେତିକି ସମୟରେ ହିଁ ସଂସାର ଛିନ୍‌ଛତ୍ର ହୋଇଯାଏ। ମୁଣ୍ଡ ଦପ୍ ଦପ୍ କରେ। ପାଟିରୁ ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ ବାହାରେ ନାହିଁ। ଏମିତି ହୁଏ ଯେମିତିକି କୌଣସି ଏକ କଟାଗଛ ପରି ସନ୍ଦୀପନ ଆଉ ଟିକକରେ ଖସିପଡ଼ିବ ଭୂଇଁରେ। କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଖସିପଡ଼ିବା ଭଳି ସ୍ଥାନ ନୁହଁ ସେଇ ଜାଗାଟା। ଛକର ସବୁକିଛି ଠିକ୍‌ଠାକ୍ ଅଛି। ପାନଦୋକାନ କଡ଼ରେ ସନ୍ଦୀପନର ସ୍କୁଟର୍ ନିରୀହ ଭାବରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି। ଗରାଖ କମ୍ ଥିବାରୁ ପାନଦୋକାନୀ ପ୍ୟାକେଟ୍‌ରୁ ସୁବାସିତ ଗୁଣ୍ଡି ବାହାର କରି ସେଥିରୁ ଅଲଗା କରି ରଖୁଛି ଲବଙ୍ଗ ଖଣ୍ଡମାନ। ନିକଟରେ ଉପରିସ୍ଥଙ୍କ ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ସନ୍ ପାଇଁ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ସନ୍ଦୀପନର ସାଙ୍ଗେ ଜଣେ ବଖାଣି ଚାଲୁଛି ତା'ର ଅଫିସ୍‌ରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଚାଲିଆସୁଥିବା ଦୁର୍ନୀତିର ବିଷୟ। ଆଉ ଜଣେ ସାଙ୍ଗରେ ତାହାର ହାତରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ତାଳି ମାରୁଛି। ଯେଉଁ ବିଚିତ୍ର ତାଳିର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଛକରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ରାଜତ୍ୱ କରି ଆସୁଥିବା ଷଣ୍ଢଟିଏ ହଠାତ୍ ଉତ୍‌କ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇଉଠେ। ବାରମ୍ବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ନିଜର ବଦଳି ଅର୍ଡରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ସନ୍ଦୀପନ। ଆଉ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ସନ୍ଦୀପନକୁ ପଚାରେ, ଆଉ କେଉଁ ଚାନେଲ୍‌ରେ ଲାଗିବା କହିଲୁ, ମୋତେ କିଛି ବୁଦ୍ଧିବାଟ ଦିଶୁନାହିଁ। ଛକର ଦୋକାନବଜାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଖୋଲା ଥାଏ। ଲୋକବାକଙ୍କ ଗହଳି ସବୁଦିନ ପରି। ସେତିକିବେଳେ ଛକର କେଉଁଠୁ କେଜାଣି ବାହାରିଆସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ। ମୁଣ୍ଡରେ ରିବନ୍। ମୁହଁଯାକ କଳା। ପିନ୍ଧିଥିବା ମଇଳା ଧୋତିଟା ଠାଏ ଠାଏ ଚିରା। ଛାତିରେ ତା'ର ଗିଜ୍‌ଗିଜ୍ କରୁଛି ପଞ୍ଜରା ହାଡ଼। ଆଉ ତାହା ଉପରେ ବଙ୍କା-ତେଢ଼ା ତ୍ରିଶୂଳର ଛବିଟିଏ କଳାରଙ୍ଗରେ ଅଙ୍କା ହୋଇଛି। ହାତ ଦୁଇଟାରେ ଠାଏ ଠାଏ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି କେତେ ରକମର ରିବନ୍। ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଧରିଥାଏ ସେ କେତେ ପିସ୍ ପାଉଁରୁଟି ଆଉ ଆର ହାତରେ ଗୋଟାଏ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଡଟ୍‌ପେନ୍। ଛକର କେଉଁଠାରୁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଛବି ଭଳି ହଠାତ୍ ଉଭା ହୋଇଯାଏ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ। ପାଉଁରୁଟି ପିସ୍‌ଟେ ଚୋବେଇ ସାରିଲା ପରେ କଥା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ସେ। ତାହା ପରେ ସନ୍ଦୀପନ ଭିତରେ ସବୁକିଛି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଛିନ୍‌ଛତ୍ର ହୋଇଯାଏ। ସନ୍ଦୀପନ ଭିତରେ ସବୁବେଳେ ବାହାରର ଆକର୍ଷଣ। ମାତ୍ର କେଜାଣି କାହିଁକି ଛକରେ ସେ ସବୁଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥାଏ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ। ମାତ୍ର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସବୁଦିନ ଆସେନାହିଁ। ଦିନେ ଦିନେ ଆସେ। ସେ ଆସିଲା ପରେ ଛକଟା ପୂରାପୂରି ବଦଳିଯାଏ। ସନ୍ଦୀପନ କେବଳ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚାହିଁରହେ ତାକୁ। ତା'ର ଅସଂଲଗ୍ନ କଥାରୁ ସନ୍ଦୀପନ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ ଅର୍ଥ ସମୂହକୁ। ମାତ୍ର ପାରେ ନାହିଁ। ତାହାର ମୁଣ୍ଡ ଦପ୍‌ଦପ୍ କରେ। ହଠାତ୍ ଯେମିତି ସେ ଭୂଇଁରେ ଖସିପଡ଼ିବ ସେଇମିତି ତାକୁ ଲାଗେ। ତାହାପରେ ସେ ଛାଟିପିଟି ହୋଇ ପଳାଇଯାଏ ଘର ଭିତରକୁ। ବନ୍ଧୁମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି। କହନ୍ତି- ହଠାତ୍ ଆଜି ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ କୁଆଡ଼େ, ସାହେବାନ୍? ସନ୍ଦୀପନ ନିଜକୁ ଆଢୁଆଳରେ ରଖି କହେ, ନାଇଁମ। କିଛି ନୁହଁ ଏମିତି।

ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ପରେ ସନ୍ଦୀପନର କଟା ଗଛଟିଏ ପରି ତଳେ ପଡ଼ିଯିବାର ଭୟ ନଥାଏ।

ହଠାତ୍ ଛକରୁ ବାହାରି ଆସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ। କେହି ତାହା ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦୀପନ ଜାଣେ ତା'ର ଶକ୍ତି ଯଥେଷ୍ଟ। ଯେକୌଣସି ଶବ୍ଦ ପାଖରେ ଯେକୌଣସି ଶବ୍ଦ ବସାଇ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅନାୟାସରେ କହିପାରେ ଅନର୍ଗଳ। ଗୋଟିଏ ସୂତା ଭଳି ତା'ର କଥା। ଖିଅଟିଏ ମିଳୁ ନଥାଏ। ସନ୍ଦୀପନ ଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରଖିଥାଏ ମାତ୍ର ଶେଷକୁ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ମୁଦ୍ରାରେ ହାତ ଟେକିଦିଏ। ସେତିକିବେଳକୁ ତାକୁ ଲାଗେ ଯେ ଗଛଟି କଟା ସରିଗଲାଣି। ତେଣୁ ସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଠାରୁ ଅପସରିଯାଏ। ସେତେବେଳକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଛକ, ବାହାର ସବୁକିଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର କଥା ଭଳି ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି। ଯାହାକୁ ସନ୍ଦୀପନ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ। ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ପରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ନଥାଏ। ସନ୍ଦୀପନ ଏକଚ୍ଛତ୍ରାଧିପତି ସମ୍ରାଟ ହୋଇଯାଇଥାଏ ନିଜର ସଂସାରରେ।

ଘର ଭିତରେ ସେତେବେଳେ ବି ସନ୍ଦୀପନର ମନେପଡୁଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କଥା। ସେତେବେଳକୁ ତା' ଆଗରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଏକ ଭିନ୍ନ ମଣିଷ ହୋଇଯାଇଛି। ରାତି ଅନ୍ଧାରରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅତି ଯତ୍ନର ସହ ନିଜ ହାତରୁ, ମୁଣ୍ଡରୁ ରିବନ୍ ଫିଟାଇ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଛି ନର୍ଦ୍ଦମାକୁ। ଗାଧୁଆଘରେ ନିଠେଇ ନିଜର ଦେହରୁ ସଫା କରିଛି ଯାବତୀୟ କଳାରଙ୍ଗ। ନିଜର ପଞ୍ଜରା ହାଡ଼ ଉପରୁ ତ୍ରିଶୂଳକୁ ସଫା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମନକୁ ମନ କିଛି ସମୟ ହସିଛି ସେ। ଗାଧୁଆଘର ଥାକରେ ରଖିଦେଇଛି ସେ ଆଗରୁ ହାତରେ ଧରିଥିବା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଡଟ୍‌ପେନ୍। ତାହାପରେ ସବୁ ଜିନିଷ କେମିତି ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ। ମାତ୍ର ଅତି ଯତ୍ନରେ ସେ ନିଜକୁ ପରିଷ୍କାର କରିନେଇଛି। ସଫା ଧୋତିଟିଏ ପିନ୍ଧିଛି। ତାହାପରେ ସେ ନିଜର ମୁଣ୍ଡକୁ ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଧରି ପାନିଆରେ କୁଣ୍ଡାଇ ଚାଲିଛି। ସମସ୍ତଙ୍କର ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଯେମିତି କିଛି କାଳ ଆଗରୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କିଛି ଅଘଟଣ ଘଟାଇ ନାହିଁ ବା କୌଣସି ଅଘଟଣ ଘଟାଇବା ପରି ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ। ତାହାପରେ ସେ ଖାଇ ବସିଛି। ପ୍ରଚୁର କ୍ଷୁଧା ତା'ର। ଦୀର୍ଘକାଳର କ୍ଷୁଧା ଯେମିତି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଉପରେ ଜମି ରହିଛି। ତାହାପରେ ସବୁ ଜିନିଷ ଚିରାଚରିତ। ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସଂସାରରେ ଅଛି। ପତ୍ନୀ ସହିତ ଶାରୀରିକ ହୋଇଛି। ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ଟିଭି ଦେଖିଛି।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସନ୍ଦୀପନର ପତ୍ନୀ କହିଲା- କ'ଣ ଆଉ ଦୁଇପଟ ରୁଟି ଦେବି?

ସନ୍ଦୀପନ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ। ତାହା ଭିତରେ ଯେମିତି ଅନେକ ଦିନ କ୍ଷୁଧା। ଆଲୋକରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବେଶପୋଷାକ ହୋଇ ବାହାରିଆସିବ। ବାଟସାରା ଅସଂଲଗ୍ନ ସଂଳାପ କହିଚାଲିବ। ପୃଥିବୀରେ କୌଣସି ନିୟମକୁ ତା'ର ଖାତିର୍ ନାହିଁ। ପୃଥିବୀର ଯାବତୀୟ ଗତିଶୀଳତାକୁ ତା'ର ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ। ସମସ୍ତ ସମୟ ପ୍ରତି ସେ ବେପରବାୟ। ସେତେବେଳେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ଜୋର୍ କରି କେହି ଘର ଭିତରେ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ। ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ସେ ଲାଇଟ୍ ପୋଷ୍ଟରେ

ଚଢ଼ିବା ଚିତ୍‌କାତ ହୋଇ ପିଚୁ ରାସ୍ତାରେ ଗଡ଼ିପଡ଼ିବ, ଯେମିତି ସେଇଟା ଗୋଟେ ତୂଳିତଳ୍ପ ଶଯ୍ୟା। ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ଯେଉଁଠାରେ ଯାହା ଖାଇବା ଜିନିଷ ସଜା ହୋଇ ଅଛି, ସେଥିରୁ କିଛି ହଠାତ୍ ଏକ ଚିଲ ପରି ଝାମ୍ପି ନେବା। କୌଣସି ଲୋକ ପିଠିରେ ଆଚମକା ବିଧାଟିଏ କଷିଦେଇ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇବା। ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଔଷଧ କାମ କରିବ ନାହିଁ। ଗ୍ରହରିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡିବ ନାହିଁ। ପତ୍ନୀର ଆଖିରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ ଶୂନ୍ୟତା। ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଉଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁଥିବ ବାହାର ଶଗଡ଼ଗୁଳାରେ ଢିପେଇ ଢିପେଇ ଚାଲିଥିବା ସଂସାରରେ।

ଉପରିସ୍ଥ କର୍ତ୍ତା ବେଶ୍ ମୁଲାୟମ୍ ଗଳାରେ ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ- ତମର କ'ଣ ହୋଇଛି ସନ୍ଦୀପନ? ୟୁ ଲୁକ୍ ଡିଫରେଣ୍ଟ୍। କିଛିଦିନ ଛୁଟିରେ ରହିଯାଅ।

ସନ୍ଦୀପନ ଛୁଟି ନେଲା ନାହିଁ। କୌଣସି ଛୁଟି ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ତାହାର।

ସଂସାରରେ ଥିଲାବେଳେ ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି ବିଚିତ୍ର ବେଶ ହୋଇ ସେ ନିଜେ ହିଁ ସକାଳରେ ବାହାରି ଆସିଛି। ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅନେକ କଥା ଅନାୟାସରେ କରିପାରୁଛି। ଉଗ୍ର ହେଉଛି। ମାତ୍ର ସନ୍ଦୀପନର ଓଠରୁ ସେସବୁ କଥା ବାହାରି ପାରୁନାହିଁ। ସେ ଶାନ୍ତ। ଟାଇରେ ନଟ୍‌ଟା ଯତ୍ନର ସହ ପକାଇଛି।

ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି କଥା ବେଳେବେଳେ କହିପାରି ନାହିଁ। କହିଲେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇ ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି। ପତ୍ନୀ ରୋକ୍‌ଠୋକ୍ ଗଳାରେ କହିଛନ୍ତି- ସଂସାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା ଯଦି ତାହାହେଲେ ବାହା ହେଲ କାହିଁକି? ପୁଅର କ'ଣ ହେବ? ଖାଲି କ'ଣ ତମ ପାଇଁ ଦେହ ସବୁକିଛି?

ସନ୍ଦୀପନର କଥା ସବୁ ଓଠ ଭିତରେ ଅଟକିଯାଇଛି। ଥରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ସେ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା। ସେତେବେଳକୁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସବୁଥର ପରି ସନ୍ଦୀପନ ଦେଖି ଆସୁଥିବା ବେଶପୋଷାକରେ ନଥିଲା। ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଖଣ୍ଡିଏ ଧୋତି ପିନ୍ଧିଥିଲା। ଦେହରେ ଧଳା କମିଜଟିଏ। ତାହା ପୁଣି ଯଥେଷ୍ଟ ସଫା। ହାତରେ ଗୋଛାଏ କାଗଜ ଧରିଥିଲା ସେ। କଚେରି ପାଖରେ ଗୋଟେ କଲଭର୍ଟ ଉପରେ ବସି ବିଡ଼ି ଟାଣୁଥିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ। ସନ୍ଦୀପନର କଚେରିରେ କୌଣସି କାମ ନଥିଲା। ସେ ନିଜ ଅଫିସ୍‌ରୁ ହଠାତ୍ ବାହାରି ଆସିଥିଲା। କେଉଁଠାରେ କିଛି ସମୟ ଆଡ୍‌ଡ଼ା ଦେବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ନିୟମ ବିରୋଧ ହେଲେ ବି ଆଡ୍‌ଡ଼ା ମାରିବାଟା ତା'ର ପ୍ରଧାନ କାମ ବୋଲି ସନ୍ଦୀପନ ସବୁବେଳେ ଭାବେ। କୌଣସି ଫାଇଲ୍ ଭିତରୁ କେବଳ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ସଂଯତ ଅକ୍ଷରକୁ ଦେଖାଯାଇପାରେ, ମାତ୍ର ଲୋକଗହଳିର ବିଚିତ୍ରତା ସେଠାରେ ନଥାଏ। ତେଣୁ ସନ୍ଦୀପନ କାହାରିକୁ ଖାତିର୍ ନକରି ମଝିରେ ମଝିରେ ଏମିତି ବାହାରି ଆସେ। କଚେରିରେ କାମ କରୁଥିବା ତା'ର କିଛି ବନ୍ଧୁ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନେ ବି କିଛି ସମୟ ପରେ ବାହାରି ଆସିବେ କଚେରି ବାହାରର ପାନ ଦୋକାନ ପାଖକୁ। ଗୋଟିଏ କଲ୍‌ଭର୍ଟ ଉପରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ଏମିତି ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲା ସନ୍ଦୀପନ। ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ଛକରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ଦେଖିପାରିନଥିଲା। ବେଳେବେଳେ କାହା ପାଖିକୁ ସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର କଥା ପଚାରିଥିଲା, ମାତ୍ର କେହି ସେନ୍ତୋଷଜନକ ଜବାବ ଦେଇପାରିନଥିଲେ। ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରକେ ମୁରୁକି ହସିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ।

ସନ୍ଦୀପନ କହିଲା- ତମେ? ଏଠାରେ?

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କହିଲା- କ'ଣ ଆଉ କରିବି? କୋର୍ଟ କଚେରି କାମ। ବିଲବାଡ଼ି ପଡ଼ିଆ ପଡ଼ିଥିଲା। ଭାବିଲି ଟିକିଏ ହାଲ ଧରେ, କିନ୍ତୁ ମାଆ ପେଟରୁ ତ ଭଗାରି। ମକଦ୍ଦମା କୋର୍ଟରେ ଉଠିଛି। ଓକିଲବାବୁ ଚା' ପିଇବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି। ଆସନ୍ତୁ...।

ସନ୍ଦୀପନ କହିଲା- ଯାହାହେଉ, ତମ ଦେହ ଭଲ ହୋଇଯାଇଛି। ସେଇଟା ବଡ଼କଥା। ନା କ'ଣ କହୁଛ?

ଟିକିଏ ଲାଜେଇଗଲା ପରି କହିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ- ସେ କଥା ଆଉ ମନେପକାଅ ନାହିଁ। କେତେବେଳେ କ'ଣ ହେବ କିଏ ଜାଣେ?

ସନ୍ଦୀପନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଠାରୁ ଅପସରିଗଲା। ଆଉ ଛକରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ବିଚିତ୍ର ବେଶରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ନାହିଁ। ଏକନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ତାହାର କଥାରୁ ଅର୍ଥ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଯାଇ କୌଣସି ଏକ କଟାଗଛ ତଳେ ପଡ଼ିବାର ପୂର୍ବ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅନୁଭବ ଆଉ ଆସିବ ନାହିଁ ସନ୍ଦୀପନର।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଏମିତି ଏକ ପରିଣତିରେ ପହଞ୍ଚିବାର ନୁହେଁ। କୌଣସି ପରିଣତି ତାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରି ନଥିଲା।

କିଛିଦିନ ପରେ ଛକରେ ସନ୍ଦୀପନ ପୁଣି ଦେଖିପାରିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ତାହାର ପୁରୁଣା ବେଶରେ। ଅନାୟାସରେ ମନଇଚ୍ଛା ଶବ୍ଦ ପରେ ଶବ୍ଦ ଖଞ୍ଜି ଚାଲୁଥାଏ ସେ।

ତାହାର କିଛିଦିନ ପରେ ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ବାରୁଣାବନ୍ତରୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିଲା। କୌଣସି ଏକ ନାମହୀନ ପକ୍ଷୀର ପର ଭଳି ସେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ।

ତାହାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ବାରୁଣାବନ୍ତକୁ। ପଛରେ ଅନେକ ଦୂରରେ ତା'ର ସଂସାର।

ବାରୁଣାବନ୍ତରୁ ସଂସାରଟି ଦିଶୁଥାଏ କ୍ଷୁଦ୍ରରୁ କ୍ଷୁଦ୍ରତର ହୋଇ। ସନ୍ଦୀପନ କୌଣସି ଘଟଣା, ଚରିତ୍ର, ପରିଣତିର ଅପେକ୍ଷା କରୁନଥାଏ। ବାରୁଣାବନ୍ତ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରୁ କି କେବଳ ଚାରିଆଡ଼ର ପ୍ରସାରିତ ଶୂନ୍ୟତାକୁ ନିର୍ନିମେଷ ନୟନରେ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଚାହିଁ ହେବ। ସାମାନ୍ୟ ଅର୍ଥଟିଏ ମନ ଭିତରକୁ ଆସିବ ନାହିଁ, ବାରୁଣାବନ୍ତରେ।

ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ଲାଗିଲା, ଯେମିତି ଏଇଟା ହିଁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି ମନଇଚ୍ଛା ଶବ୍ଦ ପରେ ଶବ୍ଦକୁ ଖଞ୍ଜିବା ପାଇଁ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି ଅନାୟାସରେ କହିଯିବା ପାଇଁ, ଏକନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ ଚାହିଁ ରହିବା ପାଇଁ।

ହଠାତ୍ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ସନ୍ଦୀପନର ମନେହେଲା ଯେମିତି ସେ ଛାଡ଼ିଆସିଥିବା ସଂସାରରେ କେବଳ ତାହାର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଜୀବନଯାପନ ସବୁକିଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଭଳି ଥିଲା।

ରାତିର ବେଶ୍ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରହରରେ ଶୋଇବାକୁ ବାହାନା କରୁଥିବା ସନ୍ଦୀପନର ପତ୍ନୀ ହଠାତ୍ ଗର୍ଜି ଉଠି କହିଲା- ମୋତେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ବାନ୍ଧିପାରିବ ନାହିଁ। ତାହା ପରେ ହଟ୍‌କେସ୍‌ରୁ ନିରବରେ ବାଢ଼ି ଖାଇ ବସିଥିଲା ସନ୍ଦୀପନ।

ଘର ଭିତରେ ପୁତ୍ର ପତ୍ନୀ ସହିତ ସମୟ କାଟୁଥିଲାବେଳେ, ଚା' ପିଉଥିଲାବେଳେ, ଟିଭି ଦେଖୁଥିଲାବେଳେ, ପୁଅର ବିଲ୍‌ଡିଂ ବ୍ଲକ୍‌ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ପୁଅ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ଡିଜାଇନ୍ କରୁଥିଲାବେଳେ ସନ୍ଦୀପନଙ୍କୁ ବାହାରର ଆକର୍ଷଣ ଅଥୟ କରିଦିଏ। ସେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇପଡ଼େ। ତା'କୁ ଲାଗେ ଯେମିତି ତା'ର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ଅପଚୟ ହୋଇଯାଉଛି। ବାହାରେ ଏତେ ଚମତ୍କାର ଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବଣି ଏହା ଭିତରେ। ବାହାରେ କେଉଁଠି ଏକଲା ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଲୋକଟି

ଧରିସାରିବଣି ରାତି ନଅଟାର ବସ୍। ଏହା ଭିତରେ ଭାବବ୍ୟକ୍ତ ସରଳ ସଂଳାପତକ କହିସାରିବଣି ଛକର ପାନଦୋକାନୀ। ସନ୍ଦୀପନ ହାଙ୍ଗରରେ ଥିବା ସାର୍ଟପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ ଆଡ଼କୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା।

ସନ୍ଦୀପନର ପତ୍ନୀ କହିଲା- ତମେ ତ ଏତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଛକରେ ଆଡ୍‌ଡ଼ା ଦେଉଛ... ୟାଡ଼େସ୍ୟାଡ଼େ ବୁଲୁଛ ବାବନାଭୂତ ଭଳି... ତମର ପୋଜିସନ୍ ପ୍ରତି ଖାତିର୍ ନାହିଁ... ଆଚ୍ଛା, ତମେ ଏଥିରୁ କ'ଣ ପାଉଛ?

ସନ୍ଦୀପନ କୌଣସି ଜବାବ ନଦେଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲା ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ।

ସନ୍ଦୀପନର ପତ୍ନୀ ପୁଣି ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ କହିଲା- ପ୍ରକୃତ କଥା ତମେ ଆମକୁ ଆଭଏଡ୍ କରୁଛ ସବୁବେଳେ।

ସ୍କୁଟର୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲାବେଳକୁ ସନ୍ଦୀପନ ପରିଷ୍କାର ଭାବରେ ଶୁଣିପାରିଲା ପତ୍ନୀର ଶବ୍ଦ- ସ୍ୱାର୍ଥପର... ଚରମ ସ୍ୱାର୍ଥପର...।

ବାହାର ଦୃଶ୍ୟକୁ କେବେ କାହାରିକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ସନ୍ଦୀପନ।

ଡେର୍ ରାତିରେ ଛକରୁ ଫେରିବା ପରେ ସନ୍ଦୀପନର ପତ୍ନୀ ଅଭିଯୋଗହୀନ ଗଳାରେ କହିଲା- ମୁଁ ଯଦି ଗୋଟେ ଗପର ଚରିତ୍ର ହୁଏ, ତାହାହେଲେ ତମେ ମୋତେ କେଉଁ ପରିଣତି ଦେବ? କୁହ?

ବାରୁଣୀବନ୍ତରେ ସନ୍ଦୀପନ ଏଇ କଥାକୁ ଅନେକ ଥର ଚିନ୍ତା କରିଛି। କେଉଁ ପରିଣତିଟିଏ ସେ ଦେଇପାରିବ ନିଜର ପତ୍ନୀକୁ? ଆଧାରକୁ ଆଧାର ଛଡ଼ା କେଉଁ ପରିଣତି ଦିଆଯାଇପାରେ? ସ୍ଥିରତାକୁ ସ୍ଥିରତା ଛଡ଼ା ଆଉ କେଉଁ ପରିଣତି ଦିଆଯାଇପାରେ? ପତ୍ନୀ ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲେ ସନ୍ଦୀପନ ବାହାରକୁ ଆସିପାରିନଥା'ନ୍ତା। ବାରୁଣୀବନ୍ତର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିପାରିନଥା'ନ୍ତା କେବେ ହେଲେ।

ହଠାତ୍ ପତ୍ନୀ ପ୍ରତି ଏକ କୃତଜ୍ଞତାରେ ସଜଳ ହୋଇଗଲା ସନ୍ଦୀପନ।

ବାରୁଣୀବନ୍ତରେ ପ୍ରସାରିତ ଦିଗ୍‌ବଳୟ, ସବୁଜିମା। ସନ୍ଦୀପନ ଦେଖିଲା, ତାହାରି ଭିତରେ ଚାଲି ଚାଲି ଆସୁଛି ଲୋକଟିଏ। ଚାଲି ଚାଲି କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବ, ଲୋକଟି ଯେମିତି ପହଁରି ପହଁରି ଆସୁଛି ସନ୍ଦୀପନ ଆଡ଼କୁ।

ସନ୍ଦୀପନ ନିକଟରେ ତାକୁ ଚିହ୍ନିପାରିଲା।

ସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ। ଅବଶ୍ୟ ସଫା ଧୋତିଟିଏ ପିନ୍ଧିଛି। ଦେହରେ ଧଳା କାମିଜ। ହାତରେ ଧରିଛି ଗୁଡ଼ାଇ ହୋଇଥିବା ମେଞ୍ଚାଏ କାଗଜ।

ସନ୍ଦୀପନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା- ତମେ ଏଠି? କେମିତି?

ମୁରୁକି ହସିଦେଇ କହିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ- ଏଠାରେ କେମିତି? ମାନେ ଏଠାରେ ତ ସବୁବେଳେ ଥାଏ।

ସନ୍ଦୀପନ କହିଲା- ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ମୁଁ ତ ଏଠାକୁ ଆସିଛି। ମାତ୍ର ତମ ସହିତ ଦିନେ ହେଲେ ଦେଖାହୋଇ ନାହିଁ। ସେ ଯାହା ହେଉ ତମ ଦେହପା' ଏବେ ଭଲ ଅଛି।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା- ମୋ ଦେହ ତ ସବୁବେଳେ ଭଲ ଥାଏ, ସବୁବେଳେ।

ସନ୍ଦୀପନ ଚୁପ୍ ରହିଲା।

କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦୀପନକୁ ଚମକାଇ ଦେଇ କହିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ- ଆସ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ। ତମର ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଅ ଆସିଛନ୍ତି ଏଠାକୁ। ଆସ। ମୁଁ ତମକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଛାଡ଼ିଦେବି।

ସନ୍ଦୀପନ ଭିତରେ ପକ୍ଷୀଟିଏ ଡେଣା ଝପଟେଇବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା। ଅତି ବ୍ୟାକୁଳରେ ସନ୍ଦୀପନ କହିଲା- ସତରେ? ସେମାନେ ଏଠି? କେମିତି? କେତେବେଳେ? ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ।

ସନ୍ଦୀପନ କଥାକୁ କାନ ନଦେଇ କହିଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ- ମୋ ହାତ ଧର। ନ ହେଲେ ତମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାର ବାଟ ପାଇବ ନାହିଁ। ବାରୁଣୀବନ୍ତରେ ଏଣେ ଅନ୍ଧାର ପୁଣି ମାଡ଼ିଆସୁଛି। ଧର, ମୋ ହାତ... ଧର।

ପୃଥିବୀର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ପରି ସନ୍ଦୀପନ ଧରିନେଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ହାତକୁ। ଅତି ବ୍ୟାକୁଳରେ। ତା'ପରେ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଚାଲିଲେ।

ମାତ୍ର ସନ୍ଦୀପନ ଦେଖିଲା କ୍ରମଶଃ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ବେଶଭୂଷା ବଦଳିଯାଇଛି। ତାହାର ମୁହଁସାରା କଳା। ମୁଣ୍ଡରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ରିବନ୍। ହାତ ଦୁଇଟାରେ ଠାଏ ଠାଏ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ନାନା ପ୍ରକାର ରିବନ୍। ପଞ୍ଜରା ଉପରେ ତା'ର ବଙ୍କାତେଢ଼ା ତ୍ରିଶୂଳଟିଏ ଫୁଟି ଉଠିଲା। ତାହାପରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅନାୟାସରେ କହିଲାଚାଲିଲା ମନଇଚ୍ଛା, ଶବ୍ଦ ପରେ ଶବ୍ଦ, ଯେକୌଣସି ଶବ୍ଦ ପରେ ଶବ୍ଦ।

ସନ୍ଦୀପନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ନାହିଁ। ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ଯେତେ ଯାହା ରୂପାନ୍ତର ହେଉ ପଛକେ ବାରୁଣୀବନ୍ତ ସହ ନିଜର ସଂସାରର ଥିବା ଏକମାତ୍ର ଯୋଗସୂତ୍ରକୁ ସନ୍ଦୀପନ କେବେ ହେଲେ ହଜାଇବ ନାହିଁ।

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ହାତକୁ ଜୋର୍‌ରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥାଏ ସନ୍ଦୀପନ, କାରଣ ତାହାର ଯେତେବେଳେ ହେଉ ପଛକେ ସଂସାରରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଅଛି।

Jyoti Nanda is a retired Professor of History with keen interest in writing Odia fictions. He is a popular writer focusing on art, culture and literature of Odisha.

ରୁଖ୍ମା ବାଈ

ଡ. ଇତି ସାମନ୍ତ

ନିକଟରେ ଦେଶର ୭୪ତମ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳନ ଅବସରରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦି ଦେଶବାସୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଦ୍‌ବୋଧନ ଦେଇ ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ବୟସକୁ ନେଇ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବକ୍ତବ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି। ମାନନୀୟ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା, ''ଆମେମାନେ ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ବୟସର ପୁନଃବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରିଛୁ। ଏହି କମିଟି ନିଜର ତଥ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପରେ ସରକାର ନିଜର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବେ।''

ଝିଅମାନଙ୍କର ସର୍ବନିମ୍ନ ବିବାହ ବୟସ ସବୁବେଳେ ଏକ ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ହୋଇ ରହିଆସିଛି। ବିଭିନ୍ନ ସାମାଜିକ କୁପ୍ରଥା ଓ ଧାର୍ମିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମକୁ। ବହୁ ବାଧାବନ୍ଧନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ହୋଇ ଶେଷରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି ଆଜି ଏହି ସ୍ତରରେ। ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରଚଳିତ ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିବାହର ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ ୨୧ ଓ ଝିଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିବାହର ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ ୧୮। ବିବାହର ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ, ସାବାଳକ ବୟସଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବିବେଚିତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଲିଙ୍ଗଗତ ବିଭେଦକୁ ନେଇ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭେଦ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ। ଭାରତୀୟ ସାବାଳକ ଅଧିନିୟମ ୧୮୭୫ ଅନୁଯାୟୀ, ୧୮ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଜଣେ ଭାରତୀୟ ସାବାଳକ ହିସାବରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଥାଏ। କିନ୍ତୁ ବିବାହର ବୟସ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଭିନ୍ନ।

ଜୁନ୍ ୨ ତାରିଖ ୨୦୨୦ରେ କେନ୍ଦ୍ର ମହିଳା ଓ ଶିଶୁକଲ୍ୟାଣ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଦଳ ଗଠନ କରାଯାଇଛି। ମହିଳାଙ୍କର ମା' ହେବାର ବୟସ, ମାତୃ ମୃତ୍ୟୁହାର ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କର ପୋଷଣହାରର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସମ୍ପର୍କିତ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ଏହି ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଦଳର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ। ଏହି ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଦଳ ବିବାହ ବୟସ ଓ ଗର୍ଭଧାରଣ ବୟସ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ସହ ଉଭୟ ମା' ଓ ଶିଶୁର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା, ପୋଷଣ ଆଦି ବିଷୟକୁ ଗର୍ଭଧାରଣଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବେ। ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଦଳ ଶିଶୁ ମୃତ୍ୟୁହାର (Infant Mortality Rate), ମାତୃ ମୃତ୍ୟୁହାର (Maternal Mortality Rate), (Total Fertility Rate), (Sex Ratio at Birth) ଏବଂ (Child Sex Ratio) ଆଦି ସମ୍ପର୍କରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ସହ ସଂପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ବାଳିକାମାନଙ୍କର ସର୍ବନିମ୍ନ ବିବାହ ବୟସ ୧୮ରୁ ବଢ଼ାଇ ୨୧ ବର୍ଷ କରିବାରେ କିଭଳି ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି, ସେସବୁ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବେ। ବିଭିନ୍ନ ଧାର୍ମିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବିବାହକୁ ନେଇ ନିଜସ୍ୱ ନୀତିନିୟମ ଥିବାବେଳେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ନିୟମଟି ବାଲ୍ୟବିବାହକୁ ରୋକିବା ସହ କିଶୋରୀମାନଙ୍କ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ଦିଗରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଛି। ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ଅଧିନିୟମ ୧୯୫୫, ଧାରା ୫ ଅନୁଯାୟୀ, ପୁଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ନିମନ୍ତେ ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ ୨୧ ଧାର୍ଯ୍ୟ

କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ଝିଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ୧୮ ବର୍ଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି। ନାବାଳକ ଯୁବକଯୁବତୀମାନେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବିବାହ କଲେ ମଧ୍ୟ ଆଇନତଃ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ବିବାହ ଅଧିନିୟମ ୧୯୫୪ ଏବଂ ବାଲ୍ୟ ବିବାହ ନିରୋଧ ଆଇନ ୨୦୦୬ରେ ମଧ୍ୟ ପୁଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ନିମନ୍ତେ ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ ୨୧ ଓ ଝିଅମାନଙ୍କର ସର୍ବନିମ୍ନ ବୟସ ୧୮ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ନାବାଳିକା କିଶୋରୀର ସହମତି ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଯୌନସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ; ତା'ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ବଳାତ୍କାର ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ। କାହିଁକି ନା ନାବାଳକ ବୟସରେ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ସହମତି ଦେବାର ସଠିକ୍ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି ତା'ର ନ ଥାଏ।

୧୮୬୦ ମସିହାରେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା (Indian Penal Code) ଅନୁସାରେ ଝିଅମାନଙ୍କର ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୟସସୀମା ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଥମେ ଏହା ୧୦ ବର୍ଷରେ ସୀମିତ ରଖାଯାଇଥିଲା। ୧୦ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ବୟସର ବାଳିକା ସହ ଯୌନସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନକୁ ଅପରାଧ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା। ୧୯୨୭ ମସିହାରେ ଏହାକୁ ବଳାତ୍କାର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯିବା ସହ ୧୨ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ବୟସର ବାଳିକାଙ୍କ ସହ ବିବାହକୁ ନିଷିଦ୍ଧ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା। ତତ୍କାଳୀନ ଭାରତୀୟ ନେତାମାନଙ୍କର ପସନ୍ଦ ହୋଇ ନ ଥିଲା ଏ କଥା। ସେମାନେ ମନେକରୁଥିଲେ ଏଭଳି ନିୟମ ତିଆରି କରି ବ୍ରିଟିଶମାନେ ଭାରତୀୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ଜନଜୀବନରେ ଅଯଥା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଛନ୍ତି। ଏଣୁ ତତ୍କାଳୀନ ଭାରତୀୟ ଜାତୀୟ ସଂଗ୍ରାମର ନେତାମାନେ ଏ ପ୍ରଥାର ବିରୋଧ କରିଥିଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବିବାହ ନିମନ୍ତେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବୟସସୀମା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେବାର ପରମ୍ପରା ଭାରତରେ ୧୮୮୦ ମସିହାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ୧୯୨୯ ମସିହାରେ ବାଲ୍ୟବିବାହ ନିରୋଧ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ବିବାହ ନିମନ୍ତେ ଝିଅମାନଙ୍କ ବୟସ ୧୬ ଏବଂ ପୁଅମାନଙ୍କ ବୟସ ୧୮ ବୋଲି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା। 'ଶାରଦା ନିୟମ' ନାମରେ ବେଶ୍ ପରିଚିତ ଏହି ନିୟମଟି ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜର ପ୍ରମୁଖ ସଦସ୍ୟ ତଥା ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହରବିଲାସ ଶାରଦାଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇଥିଲା। ଯିଏ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ୧୯୭୮ ମସିହା ବେଳକୁ ପୁଅ ଓ ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ବୟସକୁ ଯଥାକ୍ରମେ ୨୧ ଓ ୧୮ କରିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ।

ଲିଙ୍ଗଗତ ବୈଷମ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିରପେକ୍ଷତା ରକ୍ଷାକରି ବିଚାର କଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ, ଝିଅମାନଙ୍କର ବିବାହ ବୟସକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହେଉଛି। ଶୀଘ୍ର ଗର୍ଭଧାରଣ ଫଳରେ ଶିଶୁ ମୃତ୍ୟୁହାର ବଢ଼ିବା ସହିତ ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମା' ହେଉଥିବା ଝିଅମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଅବନତି ଘଟୁଛି। ଯଦିଓ ଜଣେ ନାବାଳିକା ସହ ଯୌନସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ଆଇନତଃ ଅପରାଧ ଭାବରେ ବିବେଚିତ ହୋଇଛି, ତେବେ ବି ଆମ ଦେଶରେ ବାଲ୍ୟବିବାହ ବହୁଳତଃ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି। ୨୦୧୪ ମସିହାରେ ନେସ୍‌ନାଲ୍ ଲିଗାଲ୍ ସର୍ଭିସେସ୍ ଅଥରିଟି ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଭର୍ସେସ୍ ୟୁନିଅନ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ (National Legal Services Authority of India Vs. Union of India)ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ମାମଲା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ କିନ୍ନରମାନଙ୍କୁ ତୃତୀୟଲିଙ୍ଗୀର ମାନ୍ୟତା ଦେବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା। ସେଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଆଇନତଃ ସମାନ ଭାବେ ବଞ୍ଚିବାର ଅଧିକାର ପାଇବା ଆବଶ୍ୟକ।

୨୦୧୯ ମସିହାରେ Joseph Shine Vs Union of India ମାମଲାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ, ଲିଙ୍ଗଗତ ବୈଷମ୍ୟ କାରଣରୁ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆଇନତଃ ଅପରାଧ। ପୁଣି ଆସେ ଜୁଲାଇ ୨ ତାରିଖ ୨୦୨୦ରେ ବାଲ୍ୟବିବାହର କଥା। ୟୁନାଇଟେଡ୍ ନେସନ୍‌ସ ପପୁଲେସନ୍ ଫଣ୍ଡର ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ପୃଥିବୀର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ବାଲ୍ୟବିବାହକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ବି ଦିନକୁ ପ୍ରାୟ ୩୩,୦୦୦ ବାଲ୍ୟବିବାହ ପୃଥିବୀର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ସଂଘଟିତ ହେଉଛି। ଏକ ଆକଳନ ଅନୁଯାୟୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟ ୬୫୦ ନିୟୁତ ଝିଅ ବାଲ୍ୟବିବାହ କରି ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ୨୦୩୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ପ୍ରାୟ ୧୫୦ ନିୟୁତ ଝିଅଙ୍କର ବାଲ୍ୟବିବାହ ହୋଇସାରିଥିବ। ୨୦୧୮ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମଗ୍ର ଦକ୍ଷିଣ ଏସିଆରେ ସଂଘଟିତ ବାଲ୍ୟବିବାହ ଘଟଣାର ପ୍ରାୟ ୫୦% ଭାରତରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରାୟ ୧୮.୪୬% ବାଲ୍ୟବିହାର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସୀମାରେଖା ତଳେ ରହିଥିବା ପରିବାରରେ ହୋଇଥିଲା। ଏକ ପରିସଂଖ୍ୟାନରେ ୟୁନିସେଫ୍ ପ୍ରକାଶ କରିଛି ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭାରତରେ ପ୍ରାୟ ୧.୫ ନିୟୁତ ୧୮ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ଝିଅଙ୍କର ବିବାହ ହେଉଛି। ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବାଲ୍ୟବିବାହ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୃତୀୟ ସ୍ଥାନରେ ରହିଛି ଭାରତ। ଗତ କିଛିଦିନ ଭିତରେ ୧୫-୧୯ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୧୬% ଝିଅଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇଛି।

ଯେତେବେଳେ ଝିଅଙ୍କର ବିବାହ ବୟସ କିମ୍ବା ବାଲ୍ୟବିବାହକୁ ନେଇ ଆଲୋଚନା ହୋଇଛି, ସେ ସମୟରେ ଆମ ଦେଶର ଜଣେ ମହାନ ନାରୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ମରଣକୁ ଆସିଛନ୍ତି। ତା'ର କାରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି। ଝିଅମାନଙ୍କର ବାଲ୍ୟବିବାହ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଐତିହାସିକ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛନ୍ତି ଏହି ନାରୀଜଣଙ୍କ। ଏଭଳି ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଯେ ସହଜ ହୋଇଛି ତା' ନୁହେଁ, ବହୁତ ବାଧାବିଘ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି। ସେତେବେଳର ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଏଭଳି ଏକ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ କଥା ଥିଲା; ଥିଲା ଦୁଃସାହସ, କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଦୁଃସାହସ କରିବାକୁ ସାହସ କରିଥିଲେ ସେ। ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ, ବହୁ ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ଆସିଥିଲା ତାଙ୍କ ରାସ୍ତାରେ। ସାମାଜିକ ପ୍ରହାରରେ ଆକ୍ରାମାକ୍ରା ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ସେ। କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇ ନ ଥିଲେ। ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିବା ପାଦ ତାଙ୍କର ଫେରି ନ ଥିଲା ପଛକୁ। ନାରୀ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାର ମନୋବୃତ୍ତି ନେଇ କାମ କରିବାକୁ ବାହାରିପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ସେ ହୋଇଯାଏ ଦୃଢ଼। ମନରେ ଥରେ ଦୃଢ଼ତା ଆସିଗଲେ ଆଉ ଭୟ ନ ଥାଏ କି ଆଶଙ୍କା ନ ଥାଏ ମନରେ ନ ପାରିବାର। ଟିକିଏ ତଳେଇ ଦେଖିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଉପନୀତ ହେବା ଯେ, ଆମ ସମାଜରେ ଏଭଳି କୌଣସି ସମସ୍ୟା ନାହିଁ, ଏଭଳି କୌଣସି କୁପ୍ରଥା ନାହିଁ, କୁପରମ୍ପରା ନାହିଁ ଯାହା ମହିଳାମାନଙ୍କ ବିନା ହସ୍ତକ୍ଷେପରେ ସମାଜରୁ ଦୂରେଇଛି।

ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ହିଁ ଘଟିଛି। ଏଠାରେ ଆଲୋଚିତ ଏହି ମହାନ ଭାରତୀୟ ନାରୀଜଣଙ୍କ ଥିଲେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର। ସେ ସମୟର

ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ତଥା ନାରୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ଆଗଧାଡ଼ିର ନେତ୍ରୀ ଭାବରେ ପରିଚିତ ହେଉଥିଲେ ସେ। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ମହିଳା ଡାକ୍ତର ଭାବରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ସହ ଇଂରେଜ ଶାସନାଧୀନ ଭାରତରେ ନିଜର ବାଲ୍ୟବିବାହ କାରଣରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ସମସ୍ୟାକୁ ନେଇ ୧୮୮୪ରୁ ୧୮୮୮ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଆଇନର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲେ। ତତ୍‌କାଳୀନ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଏହି କେସ୍‌ଟି ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରଥା ଓ ଆଇନ, ରୁଢ଼ିବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ତା'ର ପ୍ରଭାବ ଉଭୟ ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନାଧୀନ ଭାରତ ତଥା ଇଂଲଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା। ପରିଣତି ସ୍ୱରୂପ ୧୮୯୧ ମସିହାରେ ଏହା ଏଜ୍ ଅଫ୍ କନ୍‌ସେଣ୍ଟ୍ ଆକ୍ଟ (Age of Consent Act) ନାମରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲା। ଅର୍ଥାତ୍ ଝିଅଙ୍କର ସମ୍ମତିକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ତତ୍‌କାଳୀନ ସମାଜରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବ ମନେହେଉଥିବା ଏହି କାମଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିଥିଲା କେବଳ ଏହି ନାରୀଙ୍କର ସଂଘର୍ଷ ଯୋଗୁଁ।

୨୨ ନଭେମ୍ବର ୧୮୬୪ ମସିହାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଏହି ନାରୀଜଣଙ୍କ ହେଉଛନ୍ତି '**ରୁଖ୍‌ମାବାଈ**'। ପରିବାର ଥିଲା, ଏକ ଗରିବ ବଢ଼େଇ ପରିବାର। ବାପା ଥିଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପଣ୍ଡୁରାଙ୍ଗ ଏବଂ ମା' ଥିଲେ ଜୟନ୍ତୀବାଈ। ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କୁ ମାତ୍ର ୧୭ ବର୍ଷ ଓ ତାଙ୍କୁ ମାତ୍ର ୨ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ବାପା ତାଙ୍କର ଇହଧାମ ଛାଡ଼ିଥିଲେ। ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ୬ ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କ ମା' ଜୟନ୍ତୀବାଈ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ବିବାହ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଥିଲା ବିଧବା ବିବାହ। ତତ୍‌କାଳୀନ ସମୟରେ ବଢ଼େଇ ସଂପ୍ରଦାୟରେ ବିଧବା ବିବାହର ପ୍ରଚଳନ ଥିଲା। ବମ୍ବେରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ସେ ସମୟର ଜନୈକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଡାକ୍ତର ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ସାବତ ବାପା। ତେବେ ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ କେବଳ ଯେ ଜଣେ ଭଲ ଡାକ୍ତର ଥିଲେ ସେକଥା ନୁହେଁ, ସେ ଜଣେ ସମାଜସେବୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ। ସେତେବେଳର ସମାଜରେ ଥିବା ସମସ୍ୟାସବୁକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ସେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଥିଲେ। ସମାଜରେ ପ୍ରଚଳିତ କୁପ୍ରଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂରେଇବା ପାଇଁ ନିଜର ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁଥିଲେ। ମା'ଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବାହ ପରେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ରହିଥିଲେ ସାବତ ବାପାଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ।

ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ୧୧ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା, ତାଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇଥିଲା ଦାଦାଜୀ ଭିକାଜୀଙ୍କ ସହ। ସେତେବେଳେ ଦାଦାଜୀ ଭିକାଜୀଙ୍କୁ ହୋଇଥିଲା ୧୯ ବର୍ଷ। ଆଉ ସେ ଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କର ସାବତ ବାପାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କୀୟ। ତେବେ ବିବାହ କରି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ଶ୍ୱଶୁରଘରକୁ ଯାଇ ନ ଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ। ତାଙ୍କର ସାବତ ବାପା ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ ତତ୍କାଳୀନ ସାମାଜିକ ପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇ ଝିଅ, ଜ୍ୱାଇଁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିଜ ଘରେ ରଖିଥିଲେ। ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଦାଦାଜୀ ଭିକାଜୀ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଆସି ତାଙ୍କ ବାପା ମା'ଙ୍କ ସହ ଘରଜ୍ୱାଇଁ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ରହିଥିଲେ। ଦାଦାଜୀଙ୍କର ଭରଣପୋଷଣ ତଥା ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହଣର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କ ପରିବାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ଆଉ ଏସବୁର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବାପା ମା' ମଧ୍ୟ ଏହା ଭାବିଥିଲେ, ଯେହେତୁ ଭିକାଜୀ ତାଙ୍କର ଝିଅଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ତାଙ୍କର ଜ୍ୱାଇଁ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଭାବରେ ଗଢ଼ିତୋଳିବା ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ। ସେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ। କାରଣ ଜ୍ୱାଇଁ ଭିକାଜୀ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ, ସେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହେବେ, ଉଚ୍ଚ ତଥା ସ୍ୱାଧୀନ ଚିନ୍ତାଧାରା ରଖିବେ, ସମାଜରେ ଚାଲିଥିବା କୁପ୍ରଥା ସବୁରୁ ଦୂରେଇ ରହି ସମାଜର ହିତ ପାଇଁ କାମ କରିବେ। ଫଳରେ ଝିଅ ତାଙ୍କର ଖୁସୀରେ ରହିବ। ସ୍ୱାଧୀନ ଚିନ୍ତାଧାରା ନେଇ କାମ କରିପାରିବ। କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଝିଅର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ବାପା ମା' ଯେଉଁଭଳି ଚିନ୍ତାଧାରା ରଖି କାମ କରିଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ ହୋଇ ନ ଥିଲା। କାରଣ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଭିକାଜୀ ଥିଲେ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଓ ସନ୍ଦେହୀ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ। ମହିଳାମାନଙ୍କ ଅଗ୍ରଗତିର ଘୋର ବିରୋଧୀ ଥିଲେ ସେ। ବିବାହର ପ୍ରାୟ ୬ ମାସ ପରେ ଋତୁମତୀ ହୋଇଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ। ପରେ ପରେ ସେ ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଥିଲେ। ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ପାରମ୍ପରିକ 'ଗର୍ଭାଧାନ' ଉତ୍ସବ। କିନ୍ତୁ ଏସବୁରେ ଖୁସୀ ହୋଇ ନ ଥିଲେ ବାପା ତାଙ୍କର। ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନ ଥିଲେ ଏତେ କମ୍ ବୟସରେ ଝିଅର ଏଭଳି ଗର୍ଭଧାରଣକୁ। ଜଣେ ଡାକ୍ତର ହିସାବରେ ସେ ଜାଣିଥିଲେ, ଏତେ କମ୍ ବୟସରେ ଗର୍ଭଧାରଣ କଲେ ଉଭୟ ମା', ଛୁଆଙ୍କର କ୍ଷତି ସାଧିତ ହେବ। କୁପୋଷଣର ଶିକାର ହେବେ ସେମାନେ। ତେଣୁ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ତଥା ଜଣେ ସାମାଜିକ କର୍ମୀ ଭାବରେ ପିତା ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ ଝିଅର ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଗର୍ଭଧାରଣକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ।

କିନ୍ତୁ ଭଲ ଲାଗି ନ ଥିଲା ଏକଥା ୨୦ ବର୍ଷରେ ଉପନୀତ ଭିକାଜୀଙ୍କୁ। ଆଦୌ ମାନି ନେଇ ନ ଥିଲେ ସେ ଏ ବିରୋଧକୁ। ଏମିତିରେ ବି ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଘରେ ରଖି ପାଠ ପଢ଼ିବାର ଯେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେଇ ନ ଥିଲା ତାଙ୍କର। କାରଣ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ିବା ବୟସରେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇ ଷଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥିଲା ତାଙ୍କୁ। ସଖାରାମ୍‌ଙ୍କ ସହିତ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ସତ୍ତ୍ୱେ ପାଠପଢ଼ାରେ ମନ ଦେଇପାରୁ ନ ଥିଲେ ଭିକାଜୀ। ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଭିକାଜୀଙ୍କ ମାତାଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହେଲା। ଭିକାଜୀଙ୍କର ମାମୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ସଖାରାମ୍ ତାଙ୍କୁ ଯିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ନ ଥିଲେ। ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏ କଥାର। କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ତାଙ୍କ ଘର ଛାଡ଼ି ମାମୁଘରକୁ ଗଲେ ଭିକାଜୀ ଆଦୌ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ। ଅଗ୍ରଗତି ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧୋଗତି ହେବ ତାଙ୍କର। କିନ୍ତୁ ସଖାରାମ୍‌ଙ୍କର ସମସ୍ତ ବିରୋଧ ସତ୍ତ୍ୱେ ଭିକାଜୀଙ୍କ ମାମୁ ନାରାୟଣ ଧୁର୍ମାଜୀ, ଭିକାଜୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ। ସଖାରାମ୍ ଯାହା ଭାବିଥିଲେ ତାହା ହିଁ ଘଟିଥିଲା। ନାରାୟଣ ଧୁର୍ମାଜୀଙ୍କ ଘରର ପରିବେଶ ଭିକାଜୀଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅଧୋଗତି ଆଡ଼କୁ ଟାଣିନେଲା। ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଲେ ସେ ପତ୍ନୀ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେବା ପାଇଁ। କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ସେ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯାଇ ରହିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ସହ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ମଧ୍ୟ ଭାଗ ଚାହିଁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଏଭଳି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନ ଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ। ଆଦୌ ମାନିନେଇ ପାରି ନ ଥିଲେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ। ଏଣୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଏଭଳି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ସେ। ଆଇନର ଆଶ୍ରୟ ମଧ୍ୟ ନେଇଥିଲେ। ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କର ଏଭଳି କାମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ ତାଙ୍କର ସାବତ ବାପା ସଖାରାମ୍। ସେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ଏଥିରେ। କାରଣ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ବାପା ନିଜେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ହିସାବରେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ, ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ

ବୈବାହିକ ବନ୍ଧନରେ ଜୋର୍ ଜବରଦସ୍ତ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ତେଣୁ ଦୀର୍ଘ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲିଥିବା ଏହି ଆଇନ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେ ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କର ମନୋବଳ ବଢ଼ାଇଥିଲେ।

ସେହିବର୍ଷ ରୁଖମାବାଈ ଫ୍ରେଞ୍ଚ୍ ଚର୍ଚ୍ଚ ମିଶନ ଲାଇବ୍ରେରିରୁ ବିଭିନ୍ନ ବହି ଆଣି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ାପଢ଼ି କରି ଘରେ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଜାରି ରଖିଥିଲେ। ବାପା ସଖାରାମ୍ ଜଣେ ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ଥିବାରୁ ସେ ବିଶିଷ୍ଟ ସଙ୍ଗଠକ ତଥା ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ବିଷ୍ଣୁଶାସ୍ତ୍ରୀ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବା ସହ ୟୁରୋପର ବହୁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ମଧ୍ୟ ଆସିଥିଲେ। ତା'ର ପ୍ରଭାବ ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା। ସେ ସୁଯୋଗ ପାଉଥିଲେ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ। ନିୟମିତ ଭାବରେ ନିଜ ମା'ଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାର୍ଥନା ସମାଜ ଓ ଆର୍ଯ୍ୟ ମହିଳା ସମାଜର ସମାବେଶକୁ ଯାଉଥିଲେ ସେ।

ରୁଖ୍ମାବାଈ ଏସବୁରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଭିତରେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ନ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର। ୧୮୮୪ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସରେ ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ନିଜ ଓକିଲ ଚକ୍ ଓ ୱାକରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଆଇନଗତ ନୋଟିସ ପଠାଇଥିଲେ ଭିକାଜୀ। ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ଯେ- ସଖାରାମ୍, ଯିଏକି ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କର ସାବତ ବାପା, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ରଖୁଛନ୍ତି। ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ସଖାରାମ୍ ଅର୍ଜୁନ ନିଜ ଓକିଲ ପେନେ-ଗିଲ୍‌ବର୍ଟ ଓ ସୟାନିଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଝିଅ ତରଫରୁ ମତାମତ ରଖିଥିଲେ।

୧୮୮୫ ମସିହାରେ ଭିକାଜୀଙ୍କର ଏହି ଦାମ୍ପତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ 'ରେଷ୍ଟିଟ୍ୟୁସନ୍ ଅଫ୍ କନ୍‌ଜୁଗାଲ ରାଇଟ୍' (Restitution of Conjugal Rights) ମାମଲାଟି 'ଭିକାଜୀ ବନାମ ରୁଖ୍ମାବାଈ' ନାମରେ ଅଦାଲତରେ ଶୁଣାଣି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ଆଉ ଏହି ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଜଷ୍ଟିସ୍ ରବର୍ଟହିଲ୍ ପିନ୍‌ହେ। ତାଙ୍କ ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ ଇଂରେଜ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଜଣେ ସାବାଳକକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ କାହା ପାଖରେ ରହିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ସେ ଇଂରେଜ ନିୟମ ଓ ଭାରତୀୟ ହିନ୍ଦୁ ନିୟମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦକୁ ଅନୁଭବ କରି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ''ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କର ଅବୋଧ ବାଳିକା ବୟସରେ ବିବାହ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।''

ଏହି ଶୁଣାଣିର ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଜଷ୍ଟିସ୍ ପିନ୍‌ହେ।

ତେବେ ସେତିକିରେ ସରି ନ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏ କେସ୍।

୧୮୮୬ ମସିହାରେ ଏହି କେସ୍‌ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶୁଣାଣି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା।

ଜେ.ଡି ଇନ୍‌ଭରାରିଟି ଜୁନିଅର ଓ କାଶିନାଥ ତ୍ରିମ୍ବାକ୍ ତେଲାଙ୍ଗଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହାର ଶୁଣାଣି। ସେତେବେଳେ ଏହି କେସ୍‌କୁ ନେଇ ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ଅନେକ ତମ୍ବିତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା। କେହି କେହି ମତ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ନୈତିକତା ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ଚେତନାକୁ ଆଘାତ କରୁଛି। ବିଶେଷକରି ପିନ୍‌ହେଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବିରୋଧ କରି ଏକ ଆଙ୍ଗ୍ଲୋ-ମରାଠୀ ସାପ୍ତାହିକୀରେ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନେକ ସମାଲୋଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା, ଆଉ ସେହି ଆଙ୍ଗ୍ଲୋ-ମରାଠୀ ସାପ୍ତାହିକୀଟି (୧୮୩୩-୧୮୮୯) ଭିକାଜୀଙ୍କର ଜଣେ ସମର୍ଥକ ବିଶ୍ୱନାଥ ନାରାୟଣ ମଣ୍ଡଲିକ୍‌ଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା।

ପୁନେର ଏକ ସାପ୍ତାହିକୀ, 'ଦ ମରାଠା' ବାଲ୍‌ଗଙ୍ଗାଧର ତିଲକ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା। ସେଥିରେ ସେ ଜଷ୍ଟିସ୍ ପିନ୍‌ହେଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରି ଲେଖିଥିଲେ ଯେ, ''ପିନ୍‌ହେଙ୍କର ହିନ୍ଦୁ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ କୌଣସି ଧାରଣା ନ ଥାଇ ଏଭଳି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେବା ଉଚିତ ହୋଇନାହିଁ।'' ତେବେ ଯେତେବେଳେ ପିନ୍‌ହେଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏଭଳି ଲେଖାଯାଉଥିଲା, ସେତେବେଳେ 'ଟାଇମ୍‌ସ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ'ରେ ଏହି ଘଟଣାକୁ ନେଇ ଲୋକମତ ସମ୍ପର୍କୀୟ କେତୋଟି ସମାଲୋଚନାଧର୍ମୀ ଲେଖା ଛଦ୍ମନାମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଏସବୁ ଲେଖା ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲେଖାଯାଇଥିଲା। 'ହିନ୍ଦୁ ନିୟମ ବନାମ ଇଂରେଜ ନିୟମ'କୁ ନେଇ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଅସନ୍ତୋଷ ଦେଖାଦେଇଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ସମାଲୋଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ଏହି କେସ୍‌ର ଶୁଣାଣି ୧୮୮୬ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୮ ତାରିଖରେ ଚିଫ୍ ଜଷ୍ଟିସ୍ ସାର୍ ଚାର୍ଲସ୍ ସରଜେଣ୍ଟ୍ ଓ ଜଷ୍ଟିସ୍ ଏଲ୍. ଏଚ୍ ବେଲିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା। ଆଇନ ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଯାଇଥିଲା। ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କୁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ରହିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା। କୋର୍ଟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଯଦି କୋର୍ଟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅମାନ୍ୟ କରି ରୁଖ୍ମାବାଈ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ନ ରହିବେ ତେବେ ୬ ମାସ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ୪ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୮୮୭ରେ ଜଷ୍ଟିସ୍ ଫାରାନ୍ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ନିୟମ ଆଧାରରେ ରାୟ ଶୁଣାଇଥିଲେ। ସେଇଟି ଥିଲା, ରୁଖ୍ମାବାଈ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବେ। ନଚେତ୍ ତାଙ୍କୁ ୬ ମାସ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ।

ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ି ନ ଥିଲେ ସେ କିନ୍ତୁ ଏ ରାୟ ଶୁଣି। ନିରବରେ ମଥାପାତି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ନ ଥିଲେ କୋର୍ଟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ। ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ସେ। ଦୃଢ଼ମନା ରୁଖ୍ମାବାଈ କହିଥିଲେ, ''ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ଶ୍ରେୟ ମଣିବି ମୁଁ।''

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହି ଘଟଣାକୁ ନେଇ ଅନେକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା। ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ବାଲ୍‌ଗଙ୍ଗାଧର ତିଲକ୍ ନିଜର 'କେଶରୀ' ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ''ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କର ଏ ଲଢ଼େଇ କେବଳ ମାତ୍ର ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷାର ଫଳାଫଳ, ଏହା ହିନ୍ଦୁ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବିପଦମୁଖୀ କରାଉଛି।'' ଅପରପକ୍ଷରେ ମାକ୍ସ ମୁଲର ଏହାର ବିରୋଧ କରି ଲେଖିଥିଲେ, ''ଆଇନଗତ ପଦକ୍ଷେପ ରୁଖ୍ମାବାଈଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ନୁହେଁ ବରଂ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁସାହାଯ୍ୟ କରିଛି।''

ତାଙ୍କର ଏହି କେସ୍‌ର ଶୁଣାଣି କୋର୍ଟରେ ଦୀର୍ଘଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବା ପରେ ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜର ସମସ୍ୟା ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ରୁଖ୍ମାବାଈ। ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କୁ ସେ ଲେଖିଥିଲେ-

''ମହାରାଣୀ! ସର୍ବସାଧାରଣରେ ଏହା ବିଚାର କରାଯାଉଛି ଯେ- ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରୁ ଆମେ ଆମର ପ୍ରିୟ ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କ ନିର୍ଭୟ ଆଶ୍ରୟରେ ରହିଛୁ। ଆଉ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ନିଜର ନିରପେକ୍ଷ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଶାସନ ପାଇଁ ସୁପରିଚିତ ମହାରାଣୀ ଆମର। ଯଦି ଏଭଳି ସରକାର, ଆମ ପରି ଅତ୍ୟାଚାରିତା, ନିଷ୍ପେଷିତା, ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇ ନ ପାରିବେ ତା'ହେଲେ କ'ଣ କରାଯିବ! ରାଣୀଙ୍କର ଶାସନର

୫୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି ଅବସରରେ ତାଙ୍କ ଶାସନାଧୀନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗାଁ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହରର ବାସିନ୍ଦା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦର ସହ ତାଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ମାତୃସମା ରାଣୀଙ୍କର ଦୀର୍ଘଜୀବନ କାମନା କରୁଛନ୍ତି। ଆପଣ ଶାନ୍ତି ଓ ଉନ୍ନତିର ସହ ଶାସନ ପରିଚାଳନା କରନ୍ତୁ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା ରଖିଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ। ଆମ ସମାଜର ତଥା ମୋର ଏଭଳି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମାତୃସମା ରାଣୀ କିଛି ସମୟ ଦେଇପାରିବେ କି? ମୋ ଭଳି ଅୟୁତ ଭାରତୀୟ ଝିଅମାନଙ୍କର ନିବେଦନ ଶୁଣିବେ ଆପଣ, ଏ ବିଶ୍ୱାସ ମୋର ଅଛି। ତତ୍‌ସହିତ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ନିୟମରେ ଝିଅ ଓ ପୁଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ବୟସ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହା ବିରୋଧରେ ଯେଉଁ ସ୍ୱର ଉଠିଛି ସେ ସମ୍ପର୍କିତ ମାମଲା ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିଲେ ଏହି ବିବାହ ଆଇନକୁ ବଦଳାଇବା ପାଇଁ ସମ୍ମତି ଦେବେ। ଏଇ କେତୋଟି ବାକ୍ୟରୁ ବୁଝିପାରୁଥିବେ ଆପଣ ଆମ ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ବାଲ୍ୟବିବାହକୁ ନେଇ ଝିଅମାନେ ଭୋଗ କରୁଥିବା ଅକଥ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ। ଆପଣ ଅନୁମତି ଦେଲେ ତ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ନିୟମରେ ଏହି ସାମାନ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ପାରିବ। ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଶାସନର ୫୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି ପାଳନ ଅବସରରେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ହେବ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଉପହାର। ଭଗବାନ ଚାହିଁଲେ ଏହା ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ। ତାଙ୍କର କୃପା ବିନା ସବୁ ଚେଷ୍ଟା ବିଫଳ। ହେ ମହାମହିମ ସାମ୍ରାଜ୍ଞୀ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ନେଇଥିବାରୁ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ। ଅନେକ ଅନେକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ ଆପଣଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତ - ରୁଖ୍‌ମାବାଈ।''

ଏହା ୧୮୮୭ ମସିହା ୧୫ ଜୁଲାଇରେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କର ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଆବେଦନ ଭାବରେ ଦୈନିକ ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍‌ରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ଏହି ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ଘଟଣାଟି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଥିଲା ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କର। ସେ ଏହି ଘଟଣାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆ ଏହି ଶୁଣାଣିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି କୋର୍ଟର ଆଦେଶକୁ ବରଖାସ୍ତ କରିଥିଲେ ଓ ବିବାହକୁ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ। ଏପରିକି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ବା ଦସ୍ତାବିଜ ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କର ଏହି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇ ନ ଥିଲା।

୧୮୮୮ ମସିହାରେ ଭିକାଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଆପୋଷ ସମାଧାନର ଦସ୍ତାବିଜ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିଲା ଓ ସେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ୨୦୦୦ ଟଙ୍କା ଦାବି କରୁଥିଲେ, ସେହି ଦାବିକୁ ସେ ବର୍ଜନ କରିଥିଲେ। ୧୮୮୯ରେ ଭିକାଜୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବାହ କରିଥିଲେ ଓ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ନିଜର ଡାକ୍ତରୀ ପାଠକୁ ଜାରି ରଖିବା ସହ ନାରୀ ସଚେତନାମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆହୁରି ସକ୍ରିୟ ହୋଇଥିଲେ।

ଏହି ଘଟଣାଟି ଉଭୟ ଇଂଲଣ୍ଡ ଓ ଭାରତରେ ଚହଳ ପକାଇଥିଲା। କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବ୍ରିଟିଶ ମହିଳା ପତ୍ରିକା, ତଥା ନାରୀ ସ୍ୱାଧିକାର ଚର୍ଚ୍ଚା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବେହେରାମ୍‌ଜୀ ମାଲବାରି (୧୮୫୩-୧୯୧୨), ବାଲ୍‌ଗଙ୍ଗାଧର ତିଲକ୍‌ଙ୍କ ପରି ବିଶିଷ୍ଟ ଲେଖକ, ସମାଜ ସଙ୍ଗଠକ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନେକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ। ଫଳସ୍ୱରୂପ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ଘଟଣାଟି ଆହୁରି ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆସିପାରିଥିଲା ଏବଂ ଇଂରେଜ ଶାସନାଧୀନ ଭାରତରେ ବିବାହ ସମ୍ମତି ନିମନ୍ତେ ବୟସ ୧୦ରୁ ୧୨ ବର୍ଷକୁ ବଢ଼ିଥିଲା।

ସେତେବେଳେ କାମା ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ ଡାକ୍ତର ଏଡିଥ୍ ପେଚେ। ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା ତାଙ୍କର। ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ। ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ସମସ୍ତ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ସେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କୁ। ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ, ତାଙ୍କ କାମରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ। ଡାକ୍ତର ପେଚେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କୁ କେବଳ ଯେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ ତା' ନୁହେଁ, ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ସେ ନିଜେ ତାଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଦେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ଯୋଗାଡ଼ କରିବା ପାଇଁ ବହୁ ଉପାୟ କରିଥିଲେ। ତତ୍‌ସହିତ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କୁ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶିବାଜୀରାଓ ହୋଲ୍‌କର, ''ପ୍ରଚଳିତ ପାରମ୍ପରିକ ପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ'' ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଦାନ କରିଥିଲେ। ସାମାଜିକ କର୍ମୀ ଇଭା ମ୍ୟାକ୍‌ଲରେନ୍, ୱାଲ୍‌ଟର ମ୍ୟାକ୍‌ଲରେନ୍, ଆଡିଲେଡ୍ ମ୍ୟାନିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନେକଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗରେ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା 'ଦ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଡିଫେନ୍‌ସ କମିଟି' (The Rukhmabai Defence Committee)। ଏହି କମିଟି ଗଠନର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଯୋଗାଡ଼ କରିବା। ତାହା ହୋଇଥିଲା ମଧ୍ୟ। ଏହି କମିଟି ଜରିଆରେ ଯୋଗାଡ଼ କରାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା। ୧୮୮୮ ମସିହାରେ ଭିକାଜୀଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ପରେ ମେଡିସିନ୍ ବିଭାଗରେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଇଂଲଣ୍ଡ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ।

୧୮୯୪ ମସିହାରେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଲଣ୍ଡନର 'ଲଣ୍ଡନ ସ୍କୁଲ୍ ଅଫ୍ ମେଡିସିନ୍ ଫର୍ ଓମେନ୍'ରୁ ମେଡିସିନ୍ ବିଭାଗରେ ନିଜର ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ। ଏହା ସହ ସେ ରୟାଲ ଫ୍ରି ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ୧୮୮୬ ମସିହାରେ ଡ. କାଦମ୍ବିନୀ ଗାଙ୍ଗୁଲୀ ଓ ଆନନ୍ଦୀ ଗୋପାଳ ଯୋଶୀ ଭାରତର ପ୍ରଥମ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ହେବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଡ. କାଦମ୍ବିନୀ ଗାଙ୍ଗୁଲୀ ହିଁ ନିଜକୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ କରି ପାରିଥିଲେ। ତାଙ୍କ ପରେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ।

୧୮୯୫ ମସିହାରେ ନିଜର ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ଭାରତକୁ ଫେରିଆସିଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଏବଂ ଚିଫ୍ ମେଡିକାଲ୍ ଅଫିସର ଭାବରେ ସୁରତ୍‌ର 'ଓମେନ୍‌ସ ହସ୍‌ପିଟାଲ୍'ରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ୧୯୧୮ ମସିହାରେ ରାଜ୍‌କୋଟ୍‌ଠାରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ରାଜ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ମହିଳା ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହୀ ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା ତାଙ୍କୁ। କିନ୍ତୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନ ଥିଲେ ସେ। ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ସେ ଏଭଳି ଏକ ପଦବିକୁ। ତା' ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍‌କୋଟ୍ ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌ରେ ମହିଳାଙ୍କ ସହିତ କାମ କରିବା ପାଇଁ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ ସେ। ୧୯୨୯ ମସିହା, ତାଙ୍କର ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁରତ୍‌ଠାରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ ସେ। ରାଜ୍‌କୋଟ୍‌ରେ ସେ ରେଡ୍‌କ୍ରସ୍‌ର ସ୍ଥାପନା କରିବା ସହ, ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ବମ୍ବେଠାରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ୩୫ ବର୍ଷ

ଧରି ସେ ସୁରତ୍, ରାଜ୍‌କୋଟ୍ ଓ ବମ୍ବେରେ ନିଜକୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ।

୧୯୦୪ ମସିହାରେ ଭିକାଜୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ହିନ୍ଦୁ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଧଳାପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲେ। ୧୯୨୯ରେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ସେ 'ପର୍ଦା' ନାମକ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁସ୍ତିକା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ। ଭାରତୀୟ ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବିଧବା ମହିଳାମାନଙ୍କର ଯୋଗଦାନ ଓ ଏହାର ବିରୋଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଏହି ପୁସ୍ତିକାଟିରେ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା।

ଯେଉଁ ସମୟରେ ଭାରତୀୟ ମହିଳାମାନଙ୍କର ମୁହଁଖୋଲି କଥା କହିବାର ଅଧିକାର ବି ନ ଥିଲା, ସେଭଳି ଏକ ସମୟରେ ଏହି ମହାନ ନାରୀ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଦେଖାଇଥିଲେ। ଅବିଶ୍ୱାସୀ, ସନ୍ଦେହୀ, ମହିଳା ଶିକ୍ଷା ଓ ମହିଳାମାନଙ୍କର ଅଗ୍ରଗତିର ଘୋର ବିରୋଧୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ବହୁ ହଇରାଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ତାଙ୍କୁ। କିନ୍ତୁ ଦୃଢ଼ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନା ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ନିଜ ମା' ଓ ସାବତ ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ନିଜର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରିବା ସହ ନିଜକୁ ଜଣେ ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ଡାକ୍ତର ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିଥିଲେ। ଲଣ୍ଡନରୁ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ଫେରିବା ପରେ ତାଙ୍କୁ ସାମାଜିକ ସ୍ତରରେ ଅନେକ ବାଧାବିଘ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ମାତ୍ର ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଅଟକି ନ ଯାଇ କେବଳ ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ଅଧିକାରୀର ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରି ନ ଥିଲେ, ବରଂ ବାଲ୍ୟବିବାହ ରୋକିବା ଅଭିଯାନରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରିଥିଲେ।

ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ଘଟଣାଟି ତତ୍କାଳୀନ ଭାରତବର୍ଷରେ ବାଲ୍ୟବିବାହ ଓ ନାରୀ ସ୍ୱାଧିକାରକୁ ନେଇ ଏକ ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଥିଲା। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ବାଲ୍ୟବିବାହ ଓ ମହିଳାଙ୍କୁ ସମାନ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହା ବ୍ରିଟିଶ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା। ଏହି ଘଟଣାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମର୍ମାହତ ଓ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପ୍ରମୁଖ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ତଥା ନାରୀ ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରମୁଖ ସମାଜସେବୀ ପଣ୍ଡିତ ରମାବାଈ ଲେଖିଥିଲେ, ''ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ମହିଳା ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ ହୋଇ ଦୈହିକ ତଥା ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଜଣେ ପୁରୁଷର ଦାସତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ବ୍ରିଟିଶ ସରକାର ଆଇନର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ସେହି ମହିଳାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବନ୍ଦୀ କରୁଛନ୍ତି।''

୧୮୮୫ ଜୁନ୍ ୨୦ରେ 'ଟାଇମ୍‌ସ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ'କୁ ଲିଖିତ ଏକ ଚିଠିରେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ-

''ବାଲ୍ୟବିବାହର ଏ କଳୁଷିତ ପରମ୍ପରା ମୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ସୁଖଶାନ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲା। ମୋ ଶିକ୍ଷା ଓ ମାନସିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ଏହା ଅନେକ ବାଧା ସୃଷ୍ଟିକଲା। ମୋର ସାମାନ୍ୟତମ ଦୋଷ ନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ମୋତେ ଅନ୍ୟମାନେ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ। ଏପରିକି ମୋର ସାନଭଉଣୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ନଜରରେ ଦେଖିଲେ।''

ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଅନେକ ବିରୋଧର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ଅବିବାହିତ ରହିବା ସହ ଭାରତର ଜଣେ ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ହିସାବରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଥିଲେ। ଆନନ୍ଦୀ ଗୋପାଳରାଓ ଯୋଶୀ ଯଦିଓ ଭାରତର ପ୍ରଥମ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ଥିଲେ, ମାତ୍ର ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତା ହୋଇ ସେ ନିଜର ଶିକ୍ଷାକୁ ଜନକଲ୍ୟାଣରେ ବିନିଯୋଗ କରିପାରି ନ ଥିଲେ। ରୁଖ୍‌ମାବାଈ ନିଜ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ସତ୍ତ୍ୱେ ତତ୍କାଳୀନ ଭାରତବର୍ଷରେ ଜଣେ ଦୃଢ଼ମନା ମହିଳା ଭାବରେ ନିଜକୁ ପରିଚିତ କରାଇପାରିଥିଲେ। ଅସୀମ ସହନଶକ୍ତି ବଳରେ ସମସ୍ତ ସାମାଜିକ ବିରୋଧକୁ ପ୍ରତିହତ କରି ସେ ମହିଳାମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ଓ ସମ୍ମାନ ପାଇଁ ଦୀପଶିଖା ପରି ନିଜ ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲେ।

୧୯୫୫ ମସିହା ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୨୫ରେ ଇହଲୀଳା ସମ୍ବରଣ କରିଥିଲେ ରୁଖ୍‌ମାବାଈ।

ଚାଲିଗଲେ ସେହି ମହାନ ନାରୀଜଣଙ୍କ। କିନ୍ତୁ ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ସେହି ମହାନ ନାରୀଙ୍କର ସାହସ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ଦୃଢ଼ତା ଆଜି ବି ଆମ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଇଥାଏ। ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ଜୀବନରୁ ବହୁତ କିଛି ଶିଖି ହୁଏ। ତା' ସହିତ ରୁଖ୍‌ମାବାଈଙ୍କ ଜୀବନୀ ସମଗ୍ର ଭାରତୀୟ ନାରୀ ଜାତିକୁ ଆହ୍ୱାନ ଦିଏ, ''କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପୁରୁଷ ପାଖରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ ନ କରି ଶିକ୍ଷିତ ଓ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହୋଇ ନାରୀମାନେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ଉଚିତ।''

Dr. Itirani Samanta, an eminent writer, journalist, editor, publisher and national award winning film producer occupies a very signficant position in contemporary Odisha. Writing is her first love. In fact, from early childhood, she started cuddling up emotions and scribbled down her feelings on a regular basis. That in later stage culminated into stories, novels, poems, dramas, features, articles of social relevance, women empowerment & gender related issues. She has been continuously writing her editorials in 'The Kadambini', the most popular family magazine in Odisha on women related issues, women empowerment and current social problems since two decade.

ଶ୍ରୀମତୀ ମନସ୍ୱିନୀ ସାହୁଙ୍କ ଦୁଇଟି କବିତା

ନିରବ ପ୍ରଳୟ

ସଂଖ୍ୟାର ସାଗରରେ
ଖୋଜୁଛି ମୁଠାଏ ସତ୍ତା,
ହରାଇଲି କେତେ ସମ୍ପର୍କୀୟ
ଆଉ କିଛି ଆତ୍ମୀୟତା।

ଆଖିବୁଜି ଦେଖିବାର ପ୍ରୟାସରେ
ଅଣ୍ଡାଳିଲି ଲୁହ,
ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ଥମି ଥମି
ପୁଣି ଆସିଲାଣି
ଅଭାବର କୋହ।

ଆଉ ଏ ଜନ୍ମରେ,
ଆଉ ଏ ଜନ୍ମରେ
ତୁମେ ସବୁ ଅଫେରନ୍ତା ମୋହ,
ହଜାଇଛି ନିରବରେ
କେତେ କେତେ କୁହ।

ମଶାଣିର ଜୁଇ ସାକ୍ଷୀ,
ଆଉ ଏ ମସିହାର
ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଲେଖି
ଦେଖୁଛି ମୋ ଦୁଇଆଖି,
ଜ୍ୱଳନ୍ତା ଛାତିର ଭୟ
ନିଏ ମେଞ୍ଚେ ମେକପ୍ଲାଖି।

କେହି କାଳେ ହିସାବ କରିବେ,
ପୃଷ୍ଠାଟିଏ ଯିବ ରହି,
ନିରବତା ଅଷ୍ଟାଭିଡ଼ି
ଦିଏ ସବୁ ସତ କହି,
ନିରବତା ଅଷ୍ଟାଭିଡ଼ି
ଦିଏ ସବୁ ସତ କହି।

ଏ ପ୍ରଳୟ ନୁହେଁ ତ
କ'ଣ ତେବେ??

ଏ ପ୍ରଳୟ ନୁହେଁ ତ
କ'ଣ ତେବେ??

ଖାଲି ଯାହା ନିରବତା ସବୁଠି,
ସଂକ୍ରମଣ, ମରଣ
ଅବା ଶବଦାହର
ଅଶେଷ ଜ୍ୱଳନ,
ମୁଠାଏ ଦୂରତାରେ
ହାହାକାର ସମ୍ପର୍କର ଥଇଥାନ।

ଏ ପ୍ରଳୟ ନୁହେଁ ତ ଆଉ କ'ଣ??

ଅବରୋଧ, ସଙ୍ଗରୋଧ,
ସତେ କି ସବୁ ପାପ
ସବୁକିଛି ଅପରାଧ।

ନିରବର ପ୍ରଳୟ କାଳେ
ସମୟର ଝୁଲଣା ତାଳେ
ମୁଁ ଖୋଜେ ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ।

କି ଯେ ସର୍ଜିବ ତୁମ୍ଭେ
ସତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି ଓ ପ୍ରେମବଳେ
ନବଯୁଗର ଆଡୁଆଳେ?

କି ଯେ ସର୍ଜିବ ତୁମ୍ଭେ?
କରାଳ ଏ ପ୍ରଳୟ କୋଳେ
ମୁଠାଏ ନିରବତା
ଆଉ ଅସମ୍ଭବ
ଦୂରତାର ଛଳେ???

ଅପହଞ୍ଚ

ଛୁଇଁବା, କହିବା
ଏପରିକି ମୁଠାଏ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଢାଳିବା
ସବୁକିଛି ମନା।
ନା ମାନେ
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନା।
ସେ ଏକ ଅପହଞ୍ଚ ଇଲାକାର ଅବୁଝା ଆଇନା।

କରୋନାର କେଉଁ ଏକ କୋଣରେ
ଠେସିହୋଇ ବଞ୍ଚୁଥିବା ଜୀବନଟି ଆନମନା,
ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ସମୟର ସତେ ନିଷ୍ଠୁର ପ୍ରବଞ୍ଚନା।

ଅକୁହା ସେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ
ହାତଟେକା ମୁହୂର୍ତ୍ତର ପଣତରେ
ମୁହଁ ଲୁଚାଇ କାନ୍ଦିବାର ଯାତନା,
ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଭିଜ୍ଞତା ସବୁ ଟିକିଟିକି କରିଚାଲୁଥାଏ
ଘଣ୍ଟାକଣ୍ଟା ମିନିଟ୍‌ର ବେଦନା।

ଅଶେଷର ଶେଷ ଆଉ ଶେଷ ସୋପାନ ଚଢ଼ି
ମୁଁ ପାଏ ଶହେ ସପନର କଳନା

ଅପହଞ୍ଚ ସବୁ
ସେତେବେଳେ ଖାଲି ପାଏ ଏକା
ମୁଁ ଓ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମୋର
ବ୍ୟାକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା
ଖାଲି
ମୁଁ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମୋର
ପ୍ରାର୍ଥନା।

ଶ୍ରୀମତୀ ମନସ୍ୱିନୀ ସାହୁ
ଯୁଗ୍ମ ଶାସନ ସଚିବ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତି ବିଭାଗ
ଯୋଗାଯୋଗ: ୭୯୭୮୪୮୭୭୫୪

ଗୁରୁପୂଜନ

ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଢ଼ୀ

''ସାକ୍ଷାତେ ଗୁରୁ ଯେ ଈଶ୍ୱର, ଗୁରୁଙ୍କୁ ନ ମଣିବ ନର''
- ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ, ଏକାଦଶ ସ୍କନ୍ଧ, ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ

ଚଳିତ ବର୍ଷ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୫ ତାରିଖ, ସମୟ ଭୋର୍ ୪:୪୬ ମିନିଟ୍। ହଠାତ୍ ମୋ ମୋବାଇଲ୍‌ରେ ଏକ ବାର୍ତ୍ତା ଆସିବାର ସୂଚନା ମିଳିଲା। ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ମହାମାରୀ କରୋନା ସଂକ୍ରମଣର ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଆଶଙ୍କାରେ ଭୀତତ୍ରସ୍ତ। ଏଭଳି ସମୟରେ ମୋବାଇଲ୍ ବାର୍ତ୍ତା ଅଶୁଭ ସୂଚକ ହୋଇପାରେ.... ମନେ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ। କିନ୍ତୁ ବାର୍ତ୍ତାଟି ପଢ଼ିବା ପରେ ମୋ ଆଖିରୁ ଦୁଇଧାର ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ବୋହିପଡ଼ିଲା। ବାର୍ତ୍ତାଟି ଥିଲା....

''Esteemed Sir, Pranam!

You have shown me the beacon light of wisdom and the real path of life. I am indebted to you throughout of my life. On this auspicious Teacher's Day, I bow my head on your Lotus Feet and pray God for your peaceful, healthy and long life.

With profound regards,
Manmath''

[ସମ୍ମାନନୀୟ ସାର୍, ପ୍ରଣାମ!

ଆପଣ ମୋତେ ପ୍ରଜ୍ଞାର ସାଂକେତିକ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ କରି ଜୀବନର ବାସ୍ତବ ମାର୍ଗକୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି। ମୋର ସାରାଜୀବନ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଋଣୀ। ଆଜିର ଏହି ପବିତ୍ର ଗୁରୁଦିବସ ଅବସରରେ ମୁଁ ମୋର ମଥାକୁ ଆପଣଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦରେ ଅବନତ କରୁଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ, ନିରାମୟ ଓ ଦୀର୍ଘଜୀବନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ।

ଗଭୀର ସମ୍ମାନ ସହ,
ମନ୍ମଥ]

Prof. Manmath Kumar Padhi
Retd. Vice Chancellor
Khalikote Deemed University,
Brahmapur, Ganjam

ହଠାତ୍ ମୋର ମନେପଡ଼ିଲା ଇତିହାସର ସେହି ଉଦ୍ଧତ ବିଶ୍ୱବିଜୟୀ ଗ୍ରୀସ୍‌ର ସମ୍ରାଟ ଆଲେକ୍‌ଜାଣ୍ଡେରଙ୍କ କଥା। ଭୀଷଣ ଅହଙ୍କାରୀ ମଣିଷ ଆଲେକ୍‌ଜାଣ୍ଡେର ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଭକ୍ତିର ଚରମ ପରାକାଷ୍ଠା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି କହିଥିଲେ.... ''I am indebted to my father for living, but to my teacher for living well.'' ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ମୋର ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ମୋ ଜୀବନ ପାଇଁ ଋଣୀ, ମାତ୍ର ମୋ ଗୁରୁ (ଗ୍ରୀସ୍‌ର ବିଶ୍ୱବିଖ୍ୟାତ ଦାର୍ଶନିକ ଆରିଷ୍ଟୋଟଲ୍)ଙ୍କ ନିକଟରେ, ମୋତେ ସେ ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଜୀବନ ବିତାଇବାର କଳାକୁ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ଋଣୀ।

ଗୁରୁଭକ୍ତିର ଆଉ ଏକ ଉଦାହରଣ ହେଲା.... ଏକଦା ଭାରତର ତତ୍କାଳୀନ ମହାମହିମ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସ୍ୱର୍ଗତ ଶଙ୍କର ଦୟାଲ ଶର୍ମାଙ୍କ ଓମାନ୍ ରାଷ୍ଟ୍ର ଗସ୍ତର ଏକ ବିସ୍ମୟାବିଭୂତ ବିବରଣୀ। ସେ ଯେତେବେଳେ ଓମାନ୍‌ର ରାଜଧାନୀ 'ମସ୍କଟ'ର ବିମାନଘାଟୀରେ ଅବତରଣ କଲେ, ସେତେବେଳେ ଓମାନ୍‌ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ସୁଲତାନ ସ୍ୱୟଂ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ବିମାନ କକ୍ଷରୁ ମହାମାନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶଙ୍କର ଦୟାଲ ଶର୍ମାଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେଇ, ନିଜ ଗାଡ଼ିରେ ନିଜେ ଚାଳକ ସାଜି ଅତିଥି ଭବନରେ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ। ଏହା ଥିଲା ଓମାନ୍ ରାଷ୍ଟ୍ରର ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା (ପ୍ରୋଟୋକଲ୍)ର ଏକ ବିରଳ ବ୍ୟତିକ୍ରମ। ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ଉତ୍ସୁକତାର ଉତ୍ତରରେ ସେ କହିଥିଲେ ଡ. ଶଙ୍କର ଦୟାଲ ଶର୍ମା ତାଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରମୁଖ୍ୟ ନୁହନ୍ତି, ସେ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ଭାରତର ପୁନା ସହରରେ ପାଠପଢ଼ା ସମୟର ଜଣେ ପୂଜ୍ୟ ଗୁରୁ।

ଗୁରୁଭକ୍ତିର ଆଉ ଏକ ଅବତାରଣା ହେଲା.... ପୂର୍ବରୁ ଜର୍ମାନୀର ମହିଳା ଚାନ୍‌ସଲର ଏଞ୍ଜେଲା ମେର୍କେଲ, ଯେତେବେଳେ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବେତନଭୋଗୀ କର୍ମଚାରୀ ରୂପେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ମହଲରୁ ପ୍ରବଳ ପ୍ରତିବାଦର ସ୍ୱର ଉଠିଥିଲା। ତା'ର ଉତ୍ତରରେ ସେହି ମହୀୟସୀ ମହିଳାଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା, ଯେଉଁ ଗୁରୁ/ଶିକ୍ଷକମାନେ ସାରାଜୀବନ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରି ସମସ୍ତ ନାଗରିକମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଉଚ୍ଚ ସମ୍ମାନ ପାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର।

ଏବେ ନିକଟର ଏକ ଘଟଣା ହେଲା ରୁଷିଆରେ ଯେତେବେଳେ କରୋନା ଟିକାର ଉଦ୍ଭାବନ ହେଲା, ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ପୁଟିନ୍ ଘୋଷଣା କଲେ ଟିକାର ସଫଳ ପରୀକ୍ଷଣ ପରେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଡାକ୍ତର ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବେ, ପରେ କରୋନା ଟିକା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିତରଣ କରାଯିବ। ତାଙ୍କର ମତ ହେଲା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଡାକ୍ତରମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ରାଷ୍ଟ୍ରର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ। ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଆମ ଦେଶର ଗୁରୁପୂଜା ହେଉଛି ଏକ ଆରଣ୍ୟକ ପରମ୍ପରା। ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମୁଁ ମୋର ବାଲ୍ୟକାଳର ଗୁରୁ ସ୍ୱର୍ଗତ ସୋମନାଥ ପାତ୍ରଙ୍କୁ ସ୍ମୃତିନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରି ରଚନା କରିଥିଲି ଏକ କବିତା, ଯାହାର ଶୀର୍ଷକ ଥିଲା 'ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି'।

''ହେ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ! ନୁହେଁ ମୁହିଁ ଏକଲବ୍ୟ, ଦେବି ଦ୍ରୋଣେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଦକ୍ଷିଣା।

ମୁଁ ନୁହେଁ ସୁଦାମା, ଜୀବନକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେହି, ସନ୍ଦୀପନି ସନ୍ନିକଟେ କରିପାରେ ଜାଳେଣିକୁ ଜମା।

ଆରୁଣି ମୁଁ ନୁହେଁ, ଧାନ କିଆରିରେ ଶୋଇ ଦେଖାଇବି ଗୁରୁ ପାଶେ ଶିଷ୍ୟର ସେ ଭକ୍ତି ପରାକାଷ୍ଠା।

ମୁଁ ନୁହେଁ ପୁରୋଷତ୍ତମ, ରଘୁବଂଶୀ ନୟନାଭିରାମ ଗୁରୁଆଜ୍ଞା କରିବି ପାଳନ ଦୁର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ରାକ୍ଷସକୁଳ ମାରି।

ମୁଁ ମଣିଷ ଏ ଧରାର, ସବୁ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ନେଇ ହେ ମହାନ! ତୁମରି ସ୍ମୃତିରେ ପାରେ ଆଜି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଦେଇ।''

ସନାତନ ସଂସ୍କୃତିରେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ବିବେଚନା କରାଯାଏ। ଯଥା -

''ଗୁରୁର୍ବ୍ରହ୍ମା, ଗୁରୁର୍ବିଷ୍ଣୁଃ, ଗୁରୁର୍ଦେବୋ ମହେଶ୍ୱରଃ
ଗୁରୁ ସାକ୍ଷାତ ପରଂବ୍ରହ୍ମଃ ତସ୍ମୈ ଶ୍ରୀଗୁରବେ ନମଃ''।

ସ୍ୱୟଂ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଯାଇ କହିଛନ୍ତି-

''ପ୍ରଥମେ ତୁ ଗୁରୁଃ ପୂଜ୍ୟଃ, ତତଶ୍ଚୈବ ସମାର୍ଚ୍ଚନମ୍
କୁର୍ବନ ସିଦ୍ଧି ମବାପ୍ନୋତି ହ୍ୟନ୍ୟଥା ନିଷ୍ଫଳଂ ଭବେତ୍''।

ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ଆରାଧନା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପୂଜା କର ନଚେତ୍ ତୁମେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ପୂଜା ସଫଳ ହେବନାହିଁ।

ସନ୍ଥକବି ତୁଳସୀ ଦାସ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି,

''ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ପଦ ନଖ ମନି ଗନ ଜ୍ୟୋତି
ସୁମରିତ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ହିଏ ହୋତି।''

ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ପଦନଖ ମଣିର ଜ୍ୟୋତିସ୍ମରଣ ମାତ୍ରେ, ହୃଦୟରେ ଦିବ୍ୟଚେତନା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ।

ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ସନ୍ଥ କବୀରଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଗଲା, ଗୁରୁ ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦ (ଈଶ୍ୱର) ଯେତେବେଳେ ଏକାଠି ଉପସ୍ଥିତ ଥିବେ, ସେ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ କାହାର ପଦସ୍ପର୍ଶ କରିବେ? ସେ ଉତ୍ତରରେ କହିଥିଲେ....

''ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଦୋଉ ଖଡ଼େ, କାକେ ଲାଗୁଂ ପାୟ
ବଲୀହାରୀ ଗୁରୁ ଆପକୀ ଯୋ ଗୋବିନ୍ଦ ଦେୟ ଦିଖାୟ''

ଅର୍ଥାତ୍, ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଗୁରୁଙ୍କ ପଦସ୍ପର୍ଶ କରିବି, କାହିଁକି ନା ସେ ହିଁ ମୋତେ ଗୋବିନ୍ଦ (ଈଶ୍ୱର)ଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେଇଛନ୍ତି।

ସଂସ୍କୃତ ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି -

''ମାତା ପିତର ମୁତ୍ଥାୟ ପୂର୍ବମେବାଭିବା ଦୟେତ୍,
ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ମଥବାପ୍ୟନ୍ୟଂ, ତଥାୟୁର୍ବିନ୍ଦତେ ମହତ୍''

ଅର୍ଥାତ୍, ଯିଏ ପ୍ରାତଃଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରି ବାପା, ମା, ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରେ; ସେମାନଙ୍କ ଅଶେଷ ଆଶିଷ କୃପାରୁ ସିଏ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଏ।

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ କବି ଅଲିଭର ଗୋଲ୍‌ଡସ୍ମିଥ୍‌ଙ୍କ କବିତାବଳୀ "The Deserted Village"ରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କବିତା "The Village Schoolmaster"ରେ ଗ୍ରାମୀଣ ଜୀବନର ଏକ ନିଖୁଣ ଚିତ୍ର ଉପସ୍ଥାପନା କରି ଗ୍ରାମର ଶିକ୍ଷକ କିଭଳି ସମଗ୍ର ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସୁଖଦୁଃଖର ସାଥୀ, ପରାମର୍ଶଦାତା ଓ ମାର୍ଗଦର୍ଶୀ ହୋଇପାରନ୍ତି, ତା'ର ଏକ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରର ଅବତାରଣା କରିଛନ୍ତି। ଶିକ୍ଷା ହେଉଛି ଏକ ପବିତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ.... ଏକ ମହାନ ଭାବଧାରା। ଗୁରୁ/ଶିକ୍ଷକ ନିଜର ସାଧନା, ଜିଜ୍ଞାସା ଓ ଜ୍ଞାନପିପାସା ବଳରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ମନରେ ବିନୟ ଭାବ, ଭକ୍ତି, ସହନଶୀଳତା, କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଭଳି ମହନୀୟ ଗୁଣରାଜିର ଉଦ୍ରେକ କରାଇ ଭବିଷ୍ୟତ ନାଗରିକରେ ପରିଣତ କରାଇଥାନ୍ତି। ଗୁରୁ/ଶିକ୍ଷକ ମଣିଷଗଢ଼ା କାରଖାନାର ଜଣେ ନିପୁଣ ଶିଳ୍ପୀ, ତା'ର ନିଖୁଣ ଶିଳ୍ପଚାତୁରୀ ପାଇଁ ସେ ସମାଜରେ ସର୍ବପୂଜ୍ୟ.... ଚିରସ୍ମରଣୀୟ।

ଆମ ଦେଶର ଗୌରବ, ବିଶ୍ୱବନ୍ଦ୍ୟ, ଜ୍ଞାନଗର୍ଭା, ବିଦ୍ୱାନ୍ ଗୁରୁ, ଦାର୍ଶନିକ ତଥା ପୂର୍ବତନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସାର୍ ସର୍ବପଲ୍ଲୀ ରାଧାକ୍ରିଷ୍ଣନଙ୍କ ପବିତ୍ର ଜନ୍ମଦିବସ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୫ ତାରିଖକୁ ଆମେ ଗୁରୁଦିବସ ରୂପେ ପାଳନ କରିଆସୁଅଛୁ। ଏହା ଆମ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବର କଥା।

ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଢ଼ୀ

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଢ଼ୀ ବୃତ୍ତିରେ ଜଣେ ବହୁପାଠୀ, ଜିଜ୍ଞାସୁ ଓ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ପ୍ରିୟ ଅଧ୍ୟାପକ। ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ସେ ଜଣେ ଭଲ ସଂଗଠକ, ଗବେଷକ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତିରେ ରୁଚି ରଖିଥିବା ଶ୍ରଦ୍ଧାଶୀଳ ମଣିଷ। ସେ ଶିକ୍ଷା, ଲୋକସଂସ୍କୃତି, ଅର୍ଥନୀତି, ସାମାଜିକ ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଜୀବନୀର ସଫଳ ରୂପାୟନ କରି ବହୁ କବିତା ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାଠକୀୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କରିଛି।

କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତି

ସୀମନ୍ତିନୀ ନନ୍ଦ

ଆକାଶରେ ବିଜୁଳିର ଚକମକ
ତା' ସହ ବାଦଲର ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବ୍ଦ
ମନ ମଧ୍ୟରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥିବା
ବର୍ଷାର ଟପଟପ ଶବ୍ଦ
ଆଣିଦେଉଥିଲା ଅନେକ ଅପାସୋରା ସ୍ମୃତିକୁ
ସେଇ କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତିକୁ।

ସେଇ ପିଲାଦିନର ସ୍ମୃତି
ବ୍ୟାଗ୍‌ବସ୍ତାନି ସାଙ୍ଗସାଥୀ
ସବୁକୁ ତୁଚ୍ଛ କରି
ବର୍ଷାରେ ନିଜକୁ ଭିଜାଇ ଭିଜାଇ
ସପ୍ତପାରୀର ରାଇଜରେ ଘୂରିବୁଲିଲା ପରି
ପାଣିର ଛିଟିକା ପାଦର ରୁଣୁଝୁଣୁ ଶବ୍ଦରେ
ହୃଦୟର କେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର କୋଣରୁ
ହେଉଥିଲା ବିଚ୍ଛୁରିତ
ସେଇ କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତି।

ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ଯାଉଥିଲା ମିଳି
ପୁଲକିତ ମନରେ ଉଠୁଥିଲା ଗାଇ
ସେଇ ବର୍ଷାର ଗୀତ
ପାଇଗଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲା
ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନିଳ ଆଭାସ
କାନ୍‌ଭାସ୍‌ରେ ଆଙ୍କୁଥିଲା
ମନର ନିରବ କୋଣରୁ
ସେଇ କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତି।

କେତେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ସେ ପିଲାଦିନ
ମନେ ପଡୁଛି ଆଜି
ସେଦିନ ସାଙ୍ଗସାଥୀର ବାଜିମାତ
କିଏ ଜିତିବ କିଏ ହାରିବ
ନ ଥାଏ ତା'ର ହିସାବ
ରାଗାରୁଷା ଲିଭିଯାଏ ସବୁ କେଇପଦ ମିଠାକଥାରେ।
ସେଦିନ ଯାଇଛି ଚାଲି
ଆକାଶରେ ମେଘ ଆସିଲେ ମୁଁ ଖୋଜେ ନିଜକୁ
ସେଇ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସେଇ ଦିନକୁ
ନିଜର କାଣିଚାଏ ଅନୁଭୂତିକୁ।

Simantini Nanda is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Ekamra Mohapatra. She likes cooking and writing Odia Poems and Stories.

ଦାସକାଠିଆ

ବ୍ରତତୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସ୍ୱାଇଁ

ସେ ଦିନ ଘରେ କେହି ନ ଥାନ୍ତି। ଏକା ଥାଉ ମୁଁ ଓ ମୋ ଶାଶୂ। ତେଣୁ ଜଲ୍‌ଦି କାମଦାମ ଓ ଖିଆପିଆ ସାରି ଶାଶୂବୋହୂ ଦୁହେଁ ବସିଥାଉ ଟି.ଭି ଆଗରେ। ମୋ ଶାଶୂ ମତେ ଚାନେଲ୍ ବଦଳେଇବାକୁ କହିଲେ। ମୁଁ ବଦଳେଇଲି, ପର ଚାନେଲ୍, ତା' ପର ଚାନେଲ୍ କଲାବେଳକୁ ମା' କହିଲେ, "ଆଲୋ ଝିଅ ପଛକୁ ନେଲୁ, ଦାସକାଠିଆ ଦଉଚି ନା କ'ଣ।" ମୁଁ ପଛକୁ ନେଲି, ସତରେ ଦାସକାଠିଆ ଦେଉଥାଏ।

ସେ ବହୁତ ଖୁସିହୋଇ ଦେଖିଲେ। କିନ୍ତୁ ମତେ କିଛି ବୁଝାପଡୁ ନ ଥାଏ। ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ବୋଉ, ଏ କ'ଣ ଦେଖିବ କହୁଛ।"

ସେ ହସିଦେଇ କହିଲେ, "ଏ ଆମ ପରମ୍ପରା। ତୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଦେଖେ କିଛି ସମୟ ପରେ ବୁଝିପାରିବୁ। ଆଜିକାଲି ପିଲା ସବୁ ସହରରେ ରହିଲେ, ଏଗୁଡ଼ା କୋଉଠୁ ଜାଣିବ!"

ମୁଁ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସି ଦେଖିଲି। ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷ ଲୋକ ଜରି ଚିକ୍‌ଚିକ୍ ରେଶମୀ ଧୋତି, ପଞ୍ଜାବି ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ଜରି ଚିକ୍‌ଚିକ୍ ଶିରିପା ବାନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି। ହାତରେ ଏକ ଛୋଟ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ଧରି ଠକଠକ କରି ବଜାଇ ଗୀତ ଗାଉଥା'ନ୍ତି। ଏସବୁ ଦେଖି ମୁଁ ଏ ଦାସକାଠିଆ ବିଷୟରେ ମୋ ଶାଶୂଙ୍କୁ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍ ଓ ମୋ ଜେଜେ ଓ ଜେଜେମା ଆଦିଙ୍କୁ ପଚାରି ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି।

ଓଡ଼ିଆ ନାଟକର ବିକାଶପଥରେ ଯାତ୍ରା, ଲୀଳା, ପାଲା, ନାଟକ ଭଳି ଲୋକନାଟକର ଅନ୍ୟତମ ଧାରା ହେଉଛି 'ଦାସକାଠିଆ'। ଆଜିକାଲି ଓଡ଼ିଆ ଡ୍ରାମା ବା ନାଟକରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲାଣି। ଏବେର ଆଧୁନିକ ନାଟକ ପାଇଁ ଦାସକାଠିଆ ଇତିହାସ ପାଲଟିଲାଣି। ସାଧାରଣତଃ ଦାସକାଠିଆର ବିଷୟବସ୍ତୁ ପୁରାଣ, ବେଦ ଓ ଲୋକକଥାକୁ ନେଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ। ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରେମ, ବିରହ, ଆଶୀର୍ବାଦ, ଅଭିଶାପ, ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଜୀବନର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ରହିଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ- ଚନ୍ଦ୍ରକଳାହରଣ, ରାଇଦରବାର, ଅଷ୍ଟବଜ୍ର ମିଳନ ଇତ୍ୟାଦି।

ଦାସକାଠିଆର ଜନ୍ମ କେବେ ହୋଇଥିଲା ତାହାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ। ଏହାର ଜନ୍ମ ଦକ୍ଷିଣ ଓଡ଼ିଶାର ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାରେ ହୋଇଥିଲା ଓ ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହା ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇପାରିଥିଲା। ତେବେ ଏହାର ଉତ୍ପତ୍ତି ଅବଧି ସପ୍ତଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ହୋଇଥାଇପାରେ। ମୁଗଲ ଶାସକ ଔରାଙ୍ଗଜେବଙ୍କ କାଳରେ। କାରଣ ଦାସକାଠିଆ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲିମ ଧର୍ମର ସଂଘର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ମୁସଲିମ ଧର୍ମ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲା ସେତେବେଳେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ବୈଷ୍ଣବ ନୀତି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆପଣେଇଲା। ଭଗବାନଙ୍କ ଲୀଳା ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନେଇ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ସପକ୍ଷରେ ଓ ମୁସଲିମ ଧର୍ମର ବିରୋଧ ନିମନ୍ତେ ଜନସଚେତନ ସୃଷ୍ଟି ନିମିତ୍ତ ଦାସକାଠିଆର ଜନ୍ମ। ରାମଲୀଳା ଓ ରାମଭକ୍ତ ହନୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାସକାଠିଆ ବହୁମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବିତ। ଭଗବାନ ହନୁମାନ ଯେପରି କାଠନିର୍ମିତ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ନିଜର ଦୁଇ ହାତରେ ଧରି ରାମଙ୍କ ଲୀଳାଗାନ କରୁଥିଲେ, ସେପରି ଦାସକାଠିଆ ପରିବେଷକମାନେ ମଧ୍ୟ ହାତରେ କାଠନିର୍ମିତ ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ୍ର ବାଦନ କରି ଗୀତ ଦ୍ୱାରା ରାମଲୀଳା, ଶିବମହିମା, କୃଷ୍ଣଲୀଳା ଇତ୍ୟାଦି ପରିବେଷଣ କରୁଥିଲେ।

ଦାସ ମାନେ ଭକ୍ତ ବା ସମର୍ପିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ କାଠିଆ ମାନେ କାଠ ନିର୍ମିତ ଯନ୍ତ୍ର। ଦାସକାଠି ବା ଦାସର କାଠି, ଯାହା ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପରମଭକ୍ତ ମହାବୀର ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ। ସେ ନିଜକୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଦାସ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ। ତେଣୁ ଏହାର ନାମ ଦାସକାଠିଆ ହୋଇଛି। ଦୁଇଖଣ୍ଡ କାଠରେ ଲାଗିଥାଏ ପତଳା ଓ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗିନି। ତାହାକୁ ହାତରେ ଧରି ଦୁଇ କାଠ ମଝିରେ ବିଶି ଆଙ୍ଗୁଠିକୁ ରଖି କାଠର ଦୁଇ ମୁଣ୍ଡକୁ ପିଟି ଠକଠକ ଶବ୍ଦ କରାଯାଏ। ଏହା ସହିତ ଲାଗିଥିବା ଗିନିଗୁଡ଼ିକ ଝମଝମ ଶବ୍ଦ କରନ୍ତି।

ଏଥିରେ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ବା ଉପଦେଶକୁ ଗୀତ ଓ କଥା ମାଧ୍ୟମରେ ପରିବେଷଣ କରନ୍ତି। ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ବା 'ଗାୟକ' 'ଗାହାଣ' ଥା'ନ୍ତି। ଅନ୍ୟ ଜଣକ ପାଳିଆ ହୋଇଥା'ନ୍ତି। ଗାୟକଙ୍କ ଗୀତର ଶେଷ ଧାଡ଼ିକୁ ଦୋହରାଇ ଓ ସ୍ୱର ଲମ୍ବାଇ ଗାଇଥା'ନ୍ତି। ପାଳିଆ ମଝିରେ ମଝିରେ ଗାୟକଙ୍କୁ ମଜାଳିଆ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତି। ନିଜେ ମଜାଳିଆ କଥା କହନ୍ତି। କୌତୁକ ଗପ ଆଦି ପରିବେଷଣ କରନ୍ତି। ପୁରାଣ ସମୟ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମାଜକୁ ନେଇ ସମାଲୋଚନା ବା କଟାକ୍ଷମାନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି। ଏହାଦ୍ୱାରା ଗାୟକଙ୍କୁ ଟିକେ ଅସ୍ଥାୟୀ ବିରତି ମିଳେ ପରିବେଷଣରୁ। ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହସ ବା ମଜାର ଖୋରାକ ମିଳେ। (ଠିକ୍ ଯେପରି ଫିଲ୍ମ ବା ଯାତ୍ରା ମଝିରେ କମେଡିଆନ୍ କମେଡି କଲା ପରି)। ଦାସକାଠିଆରେ (balad) ସଂଗୀତ, ଓଡ଼ିଶୀ ସଂଗୀତ ଇତ୍ୟାଦି ଗାୟନ ପ୍ରଣାଳୀର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ।

ଦାସକାଠିଆ ପରିବେଷଣରେ ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକ, ବେଦବନ୍ଦନା, କବି ଓ ମୁନିଋଷିମାନଙ୍କ ରଚିତ କବିତା ପଦକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ। ଏଥିରେ ଶବ୍ଦ ସଂଯୋଜନା ଅତି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହୋଇଥାଏ। ଏହା ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଓ କେତେ ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଦିଏ। ଯେପରି ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଶିବବନ୍ଦନା ଯାହା ଦାସକାଠିଆରେ ଗାୟନ ହୁଏ -

ଭୋଳାମହେଶ୍ୱର, ବିଭୁଦିଗମ୍ବର, ଶଶାଙ୍କଶେଖର, ଜଟାଧର।
ସ୍ୱଚାରାତ୍ମକ, କୃତାନ୍ତଶାସକ, ଶ୍ମଶାନଚାରକ, ପରାତ୍ପର।
ଭୁଜଙ୍ଗହାରକ, ମନୁଯାତାହକ, ବିମୁକ୍ତିଦାୟକ, ଶିବାମୟ।
ସୁରାସରରଚିତ, ମୁନିନ୍ଦ୍ରବନ୍ଦିତ, ସୁରେନ୍ଦ୍ରସେବିତ ପଦଦ୍ୱୟ, ଓମ୍ ନମଃ ଶିବାୟ।

ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଓ ଏହାର ଅର୍ଥ ଆଜିର ପିଢ଼ି ଜାଣି ନ ଥିବେ। ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷ କେତେ ଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣ ମିଳେ।

ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରଥମେ ଗୀତରେ କିଛି ଧାଡ଼ି ଗାଆନ୍ତି ଓ ତା'ର ବିଷୟକୁ କଥାରେ ବୁଝାନ୍ତି। ଏହି ସମୟରେ ପାଳିଆ ଥଟ୍ଟା ବା ମଜାଳିଆ କଥା ଗାୟକଙ୍କୁ କୁହନ୍ତି। ଯେମିତିକି ଗାୟକ କହିଲେ, ''ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ମନ୍ତ୍ରୀ ମୋ ପାଖେ ଧାନ ଦରବ ସବୁଅଛି ହେଲେ ମୁଁ କିପରି ସର୍ବଜଣବିଦିତ ହେବି ବା ବଡ଼ଲୋକ ହେବି?'' ଏହି ସମୟରେ ପାଳିଆ କହିଲେ, ''ମନ୍ତ୍ରୀ ହସିଣ ଯୋଡ଼ିଲେ କର... ବୋଇଲେ ରାଜନ ବ୍ଲାକମାର୍କେଟିଙ୍ଗ୍ କର; ରାତାରାତି ଧନ ଆସି ବଡ଼ଲୋକ ହୋଇଯିବା।''

ଏଠାରେ ଦୁର୍ନୀତିକୁ କଟାକ୍ଷ କରାଗଲା। ଅନ୍ୟ ଏକ ଉଦାହରଣ 'ଆଶୀର୍ବାଦ' ନାମକ ଦାସକାଠିଆ ବିଷୟ ପରିବେଷଣରେ ଗାୟକ ମାତାପିତାଙ୍କର ପିଲାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିଲେ। ସେଥିରେ ପାଳିଆ କହିଲେ, ''ପୂର୍ବକାଳରେ ସେମିତି ଥିଲା, ହେଲେ ଏବେ ସବୁ ବଦଳିଗଲାଣି। ମା ଛୁଆକୁ ଗୀତ ଗାଇ ଶୁଆଇ ଦେଇଗଲା। ବାପା ତାକୁ ଜଗିଛି। ଛୁଆ ଉଠି କାନ୍ଦିଲା, ତେଣୁ ମା ଗୀତ ଗାଇଥିଲା ପରି ବାପା ବି ଗୀତ ଗାଇଲା।'' ଗାୟକ କହିଲେ, ''କ'ଣ ଗାଇଲା।'' ପାଳିଆ କହିଲେ, ''ନା ଗାଇଲା ଧୃବରେ ବାଇଆ ଧୃ, ତୋ ମା ଯାଇଛି କାମକୁ ବୋତଲ ପିଇକି ଶୋ'। କାହିଁକି ବାପା ତାକୁ କ୍ଷୀର ବୋତଲ ଦେଲା। ଏଠାରେ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ବଜାର ଖାଦ୍ୟ ଦିଆଯିବାକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଛି। ଏହିପରି ପୁରାଣ ଜ୍ଞାନ ଦାନ ସହିତ ସାମାଜିକ କୁପ୍ରଥାର ମଧ୍ୟ ନିନ୍ଦା କରାଯାଏ ଏଥିରେ।

ଦାସକାଠିଆ ପରିବେଷଣ ନିମିତ୍ତ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତି ବା ଷ୍ଟେଜ୍ ଓ ସାଜସଜ୍ଜାର ଆବଶ୍ୟକ ନ ଥାଏ। ଏହା କୌଣସି ଖୋଲାଜାଗାରେ କିମ୍ବା ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ପରିବେଷଣ କରାଯାଏ। ଏହାର ପରିବେଷଣ ଅବଧି ଦୁଇରୁ ଚାରି ଘଣ୍ଟା ହୋଇଥାଏ। ଏହା ପ୍ରାୟତଃ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ପରିବେଷଣ ହୋଇଥାଏ। ପୂର୍ବକାଳରେ ଏହା ମନୋରଞ୍ଜନ ଓ ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧକ ରୂପେ ଉଭା ହୋଇଥିଲା।

ଦାସକାଠିଆ ଆରମ୍ଭରେ ନୀଚ ଜାତିର ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିବେଷିତ ହେଉଥିଲା। ଏହା ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଚ୍ଚ ଜାତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଦିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିବେଷିତ ହେଲା। ଦାସକାଠିଆ, ପାଲା, ଘୋଡ଼ାନାଚ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରାୟତଃ ଏକପ୍ରକାର, କେବଳ ପରିବେଷଣ ଶୈଳୀ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଫିଲ୍ମ, ମୋବାଇଲ୍, ୱାଇଫାଇ ଓ ଥ୍ରି-ଜି ଯୁଗରେ ଦାସକାଠିଆର ପରିବେଷଣ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି। ଏହାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଓ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାରୀ ଓ ବେସରକାରୀ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଛି। ଦାସକାଠିଆଗୁଡ଼ିକର ଭିଡିଓ ସୁଟିଂ କରାଯାଇ କ୍ୟାସେଟ୍ ଓ ଇଣ୍ଟରନେଟ୍‌ରେ ଛଡ଼ାଯାଉଛି ସହଜଲବ୍ଧ ଓ ଜନାଦୃତ ହେବା ନିମନ୍ତେ।

ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଦେଖି ନିଜ ପରପିଢ଼ିକୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଉଚିତ। ଏହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ଆମ ପରମ୍ପରା କେତେ ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ, ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଓ କେତେ ଗଭୀର ସାବଲୀଳ। ଏହା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବା ଅଟେ।

ଆନନ୍ଦେ ଏକବାର ହରିବୋଲ।

କୁଆଲା ଲମ୍ପୁର, ମାଲେସିଆ

Bratati Priyadarshini Swain is a home maker based in Kuala Lumpur. She lives to read. She is an avid writer of stories, poems and anecdotes. She performs odissi dance too. She has earned recognitions from renowned organisations like Sanatan Smruti Sansad, Nishigandha Sahitya Sansad, Loharkhandi Sahitya Sansad and many others for her contributions to odia literature.

ଅନ୍ଧାର

ଦୁର୍ଗେଶ ନନ୍ଦିନୀ ଦାଶ

ଦିନେ ମା' କହୁଥିଲା, ଅନ୍ଧାର ହେଲାଣି, ଘରକୁ ଚାଲିଆସ। ଆଲୋ, ଆଲୁଅ ଗଲାଣି ପରା, ଅନ୍ଧାର କେତେ ବହଳ ହେଲାଣି, ତମୁକୁ କ'ଣ ଜଣାପଡୁନି, ଆଉ କେତେ ଖେଳିବ, ଘରକୁ ଆସ। ଅନ୍ଧାରକୁ ସମସ୍ତଙ୍କର କେତେ ଭୟ ସତେ!!! କିନ୍ତୁ ବୟସ ବଢ଼ିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ସେ ଭୟଟି ଧୀରେ ଧୀରେ କୁଆଡ଼େ କମି କମିଯାଏ ଓ କେତେକାଂଶରେ ଉଭେଇ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥାଏ। କିନ୍ତୁ ମୁଁ, ଆଜି ପରିପକ୍ୱ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଅନ୍ଧାରକୁ ଡରୁଛି। ମା'ର ପଣତକୁ ଖୋଜୁଛି, ଅନ୍ଧାରର ଭିନ୍ନ ଏକ ରୂପରେଖକୁ ସାମ୍ନା କରୁଛି।

ଘରସଂସାର କରି, ଚାକିରିରେ ରହି, ଏତକ ସମୟ ଭିତରେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ାଏ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭୂତି ସାଉଁଟି ହେଲାଣି। ବାପା ମୋର ରେଳବାଇ ବିଭାଗରେ ସରକାରୀ କିରାଣିଟିଏ ଥିଲେ। ବଲାଙ୍ଗୀର ସହରରେ ଆମକୁ ଦୁଇ ବଖରା କ୍ୱାର୍ଟରଟିଏ ମିଳିଥାଏ। ମୋତେ ମିଶେଇ ଆମେ ତିନି ଭାଇ ଭଉଣୀ, ପାଞ୍ଚପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଆମେ ଚଳିଯାଉ। ଅଭାବ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଅସୁବିଧାର ଅନୁଭବ ହୋଇନାହିଁ। ମା' ଓ ବାପା ଦୁହେଁ ଆମ ତିନିଜଣଙ୍କ ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି। ମା' ଆମକୁ କେତେ ପୁରାଣ, କାବ୍ୟ, ଉପନିଷଦ୍ ସବୁ ଶୁଣାଇ ବହୁତ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ। ତାହା ତ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା। ସବୁ ବାପା, ମା'ମାନେ କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଅସ୍ୱାଭାବିକତା ସେତେବେଳେ ଆସେ, ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ଠିକ୍ କ'ଣ ବୁଝି ନ ପାରି, ଅବାଟେ ଚାଲିଯା'ନ୍ତି... ଅନ୍ଧାର ଭିତରକୁ ଠେଲି ହେଇଯା'ନ୍ତି।

ଆମ କ୍ୱାର୍ଟରଠାରୁ ଚାରିଟି କ୍ୱାର୍ଟର ଛାଡ଼ି ଅଫିସର କ୍ୱାର୍ଟର୍ସ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ଅଫିସର କ୍ୱାର୍ଟର୍ସର ଦ୍ୱିତୀୟ ଘରେ ରୁହନ୍ତି ମହାରଣାବାବୁ। ତାଙ୍କ ପୁଅ ଅବିନାଶ ମୋ ସହପାଠୀ ଓ ତାଙ୍କ ଝିଅ ଅନୁ ମୋ ସାନଭଉଣୀ ମିତାର ସହପାଠୀ। ଆମେ ସ୍କୁଲ୍ ଗଲାବେଳେ ସମସ୍ତେ ସାଙ୍ଗହୋଇ ଯାଉ। ମୋ ସାନ ଭାଇ ରିଙ୍କୁର ସ୍କୁଲ୍ ପାଖରେ, ଆମ ସ୍କୁଲ୍ ଗଲାବାଟରେ, ତାକୁ ସେଠି ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆମେ ଯାଉ। ଅବିନାଶ ଭାରି ଭଲ ପାଠପଢ଼େ ବୋଲି ତା'ର ଭାରି ଗର୍ବ। ସେ କାହା ସହିତ ମିଶେନାହିଁ କି କଥା କହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲପାଏ ନାହିଁ। ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଆଉ ସେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲୁ। ଅବିନାଶ ୮୬ ପ୍ରତିଶତ ନମ୍ବର ରଖି ଆମ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିଥିଲା। ସେ ସହରକୁ ଚାଲିଗଲା ବଡ଼ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ। ଅନୁ ଓ ମିତା କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ସାଙ୍ଗ। ସେ ଦୁହେଁ

ଏକାଠି ଖେଳନ୍ତି, ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତି, ବୁଲି ଯାଆନ୍ତି। ତାଙ୍କ ଭିତରେ ବନ୍ଧୁତା ଖୁବ୍ ନିବିଡ଼। ସମୟ ସହିତ ତାଳଦେଇ ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ଆଗେଇ ଚାଲିଥାଏ। ମଝିରେ ମଝିରେ ଛୁଟିଦିନମାନଙ୍କରେ ଅବିନାଶ ଆସେ, ପୁଣି ଚାଲିଯାଏ। ଅନୁ ଆସି କୁହେ, ଭାଇ ଆସିଥିଲା, ବାପା ଖୁବ୍ ରାଗୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କେଉଁ କାରଣ ପାଇଁ ଆମେ ସଠିକ୍ ଜାଣିନୁ। ମୁଁ କୁହେ ତୁ ପିଲାଲୋକ, ଭାଇ କ'ଣ ଗୋଟେ ଭୁଲ୍ କରିଥିବ। ଅନୁ କୁହେ- ତମେ ଜାଣିନ ଅପା, ଭାଇ ଭାରି ବଦଳିଗଲାଣି। ମୁଁ ଭାବେ, କୋଉ ଭଲପିଲାଟା ଥିଲା କି ତୋ ଭାଇ, କାହାରିକି ଖାତିର କରେନି କି ପଦେ କଥା କୁହେନି, ପଣ୍ଡିତଟା ତ! ହୁଁ, ଭାରି ଗର୍ବ।

ମୋର ଯୁକ୍ତଦୁଇ ସରିଲାବେଳକୁ ବାପାଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇଯାଇଥାଏ ସମ୍ବଲପୁରକୁ। ସାଙ୍ଗସାଥୀ ସବୁ ବଦଳିଯା'ନ୍ତି ସ୍କୁଲ୍ କଲେଜ ସହ। ମଝିରେ ମଝିରେ ମୋର ଅବିନାଶ କଥା ଭାରି ମନେପଡ଼େ। କ'ଣ କରୁଛି, ଯୁକ୍ତଦୁଇ ପରେ କ'ଣ ପଢ଼ିଲା, କୋଉଠି ଅଛି, ଏସବୁ କଥା। ମୁଁ ଯୁକ୍ତଦୁଇ ପରେ ସି.ଟି. ପଢ଼ିଲି। ବାପାଙ୍କର ଏକଜିଦ୍, ତୁ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ହବୁ। ଶିକ୍ଷା ଦେବାଠାରୁ ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ନାହିଁ। ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧାରରୁ ଆଲୁଅର ବାଟ ଦେଖାଇବୁ। ତୁ ଦେଶର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବୁ। ହଁ, ସତକଥା, ଯେଉଁ ଅନ୍ଧାରକୁ ମୁଁ ଡରେ, ଅନ୍ତତଃ କିଛି ପିଲାଙ୍କର ସେ ଡରଟାକୁ ମୁଁ କାଳେ ଦୂରେଇ ଦେଇ ପାରିବି। ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ବାପା, ନିଷ୍ଠାର ସହିତ କରିବି।

x x x

ଆଜି ଦୀର୍ଘ ୧୨ ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ବୁଲିଆସିଛି ବଲାଙ୍ଗୀର ସହରକୁ। ଏକା ନୁହଁ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ। ଚାରି ବର୍ଷ ହେଲା ମୋର ବାହାଘର ହୋଇଗଲାଣି। ମୁଁ ଶିକ୍ଷକତାରେ ଯୋଗଦେବାର ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ମୋର ବାହାଘର ହେଲା। ବାପା ମୋ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ବରପାତ୍ରଟିଏ ଖୋଜି ଖୋଜି ହାଲିଆ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ। ଶେଷରେ ବିପିନବାବୁ ହିଁ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଜିଣିପାରିଥିଲେ। ବିପିନବାବୁ ସେକ୍ରେଟେରିଏଟ୍‌ରେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ। ଆମେ ରାଜଧାନୀରେ ରହୁ। ସାନ ଭଉଣୀ ମିତା ପାଇଁ ଗୋଟେ ବରପାତ୍ର ଦେଖିବା ପାଇଁ ବଲାଙ୍ଗୀର ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା। ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟା ସେଇଆ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ମନଟା ଥିଲା ଯାଇ ଟିକେ ଆମ ପୁରୁଣା ଜାଗାଆଡ଼େ ବୁଲିଆସନ୍ତି। ଅବିନାଶ ଘର ସେଠି ଆଉ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଦେଖିଆସନ୍ତି। ଅନ୍ତତଃ କିଛି ତ ଖବର ପାଆନ୍ତି ତା' ବିଷୟରେ। ମୋର ଜାଣିବାକୁ ଭାରି ଇଚ୍ଛା, ସେ କେଉଁଠି ଅଛି, କ'ଣ କରୁଛି। ବିପିନବାବୁଙ୍କୁ ଆଗରୁ କହିଥିଲି, ଯେମିତି ହେଲେ ସମୟ ବାହାର କରି ଆମ ପୁରୁଣା ବସା ଆଡ଼େ ଯିବା। ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଇ ଆସୁଥାଏ, ଆମେ ସେଇ ପୁରୁଣା ରାସ୍ତାଦେଇ ଆଗଉଥାଉ ଆମ ପୁରୁଣା ବସା ଆଡ଼େ। ମୋ ସ୍କୁଲ୍, ସେଇ ଧାନବିଲ, ସବୁ ମନେ ପକେଇ ଦେଉଥାଏ କେତେ ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତିସବୁ।

ମୋ ହୃଦୟଟା ଆନ୍ଦୋଳିତ ହଉଥାଏ। କାହିଁକି କେଜାଣି, କ'ଣ ଅବିନାଶ ପାଇଁ? ନା'ମ.... ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ, ତା' ପ୍ରତି ମୋର ଟିକେ ବି ଦୁର୍ବଳତା ନାହିଁ। ବରଂ ତା' ଉପରେ ମୁଁ ବିରକ୍ତି ହୁଏ, ସେ ଗର୍ବୀ ବୋଲି। ତା'ପରେ.... ମୁଁ ବିବାହିତା, ପୁଣି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଯାଉଛି। ସେ ମୋର ଖାଲି ଏକ ସହପାଠୀ, ତା'ଠୁ ବେଶୀ କିଛି ନୁହଁ। ତାଙ୍କ ଘର ଡେଇଁ ଆମ ଘର ପଡ଼େ। ତାଙ୍କ ଘର ପାଖରେ ମୁଁ କହିଲି, ଟିକେ ଗାଡ଼ି ରଖ। ଓହ୍ଲେଇଯାଇ କବାଟ ଖଡ଼ଖଡ଼ କଲି। ଜଣେ କିଏ ୨୫/୨୬ ବର୍ଷର ପିଲାଟେ ଆସିଲା ବାହାରକୁ। ମୁଁ ଭାବିଲି ଏ ଅବିନାଶ କି? ନା, ନା, ଏ ଚେହେରାଟା ଅଲଗା ପ୍ରକାରର। ମୁଁ କହିପକେଇଲି, ଅବିନାଶ? ମାନେ ମହାରଣାବାବୁ ଏଠି ରୁହନ୍ତି? ପିଲାଟା କହିଲା, ନା, ମୁଁ ଜାଣିନି। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏଠି ଛଅ ବର୍ଷ ହେଲା ରହିଲୁଣି। ସାହିପଡ଼ିଶା ପଚାରିବାକୁ ଆଉ ସାହସ ହେଲାନି। ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ମାଉସାଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇଯାଇଛି। ଆମ ଘର ଆଡ଼େ ଆଗେଇ ଗଲି ମୁଁ। ଦେଖିଲି ସବୁ ସେମିତି ଅଛି। କିଛି ବଦଳିନି। କିଛିକ୍ଷଣ ସେଠି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଠିଆହେଇ ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ଓ କୋଳାହଳସବୁକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି। ବିପିନବାବୁ କହିଲେ, ଅନ୍ଧାର ହେଲାଣି, ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ ଆସ। ହଁ, ହଁ.... ଭଲ କଲ ମନେ ପକେଇଦେଲ, ଅନ୍ଧାର ହେଲାଣି....

ତା' ପରଦିନ ଆମେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଫେରିଆସିଲୁ। ସେଦିନ ରବିବାର ଥାଏ। ଏତେ ବାଟ ଗାଡ଼ିରେ ବସି ଖୁବ୍ ହାଲିଆ ଲାଗୁଥାଏ। ମୁଁ କହିଲି, ଆଜି ରାତିଟା ବାହାରେ ଖାଇଦେଲେ ହୁଅନ୍ତାନି। ଇଏ କହିଲେ, ହଁ'ମ, ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଥିଲି। ସକାଳ ପାଇଲେ ତୁମେ ସ୍କୁଲ୍ ଯିବ, ମୁଁ ଅଫିସ୍। ଆଜିଟା ଅନ୍ତତଃ ରୋଷେଇରୁ ଅବସର ନିଅ।

ଖାଇପିଇ ଦୁହେଁ ଘରମୁହାଁ ହେଲୁ। ରାତି ପାଖାପାଖି ଦଶଟା ହବ। ଏ ସହରରେ ମୋର ଅନ୍ଧାର ପ୍ରତି ଥିବା ଡରଟା କମି ଯାଇଥାଏ। ପୁଣି ବିପିନବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଲା ପରେ, ଆଉ କ'ଣ ଭୟ! ଇଏ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥା'ନ୍ତି। ରାସ୍ତା ଅଳ୍ପ ଭିଡ଼ ଥାଏ। ହଠାତ୍ ବ୍ରେକ୍ ମାରିଲେ, ଜଣେ କିଏ ଆମ ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ଆସି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ। ଆମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ିଲୁ, ଗାଡ଼ି ଆଉ ମାଡ଼ ହୋଇଯାଇନି ତ ସେ ଲୋକ ଦେହରେ! ଆରେ ସେ ତ ବେହୋସ। ଲୋକ ସବୁ ଗଦା ହୋଇପଡ଼ିଲେ ଓ ୟାଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେବାକୁ

ଲାଗିଲେ। ସେ ଲୋକକୁ ଓଲଟାଇ ସିଧା କଲେ ସମସ୍ତେ। ମୁଣ୍ଡ ଫାଟି ରକ୍ତ ବୋହିଯାଉଛି। ମୁଁ ଦୌଡ଼ିଗଲି ଗାଡ଼ିରୁ ପାଣିବୋତଲ ଆଣିବା ପାଇଁ। ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦେଲାବେଳକୁ ଦେଖେ ତ.. ସେ ଅବିନାଶ। ଅବିନାଶ, ଅବିନାଶ... ତମେ ଠିକ୍ ଅଛ ତ? ମୁଁ ତରୁଲତା। ଅବିନାଶ ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରୁନି, ବାହାରୁଚି ବିକୃତ ଏକ ଗନ୍ଧ। ବିପିନବାବୁ କହିଲେ, ଏ ମଦ୍ୟପାନ କରିଛନ୍ତି। ଚାଲ, ତାଙ୍କୁ ଆଗ ମେଡିକାଲ୍ ନେଇଯିବା। ଆମେ ତାଙ୍କୁ ମେଡିକାଲ୍ ନେଇ ପଟି କରାଇ ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଲୁ। ରାତି ସେତେବେଳକୁ ବାରଟା ହେଲାଣି। ତାଙ୍କୁ ଗେଷ୍ଟରୁମ୍‌ରେ ଶୁଆଇଦେଇ ଆମେ ଶୋଇପଡ଼ିଲୁ। ସକାଳୁ ଉଠି ଦେଖେ ତ ଅବିନାଶ ଉଠିନି। ମୁଁ କହିଲି, ଆଜି ମୁଁ ସ୍କୁଲ୍ ଯିବିନି। ତାକୁ ଏମିତି ଏକା ଛାଡ଼ି ମୁଁ ବା କେମିତି ଯିବି, କାଳେ କ'ଣ ଦରକାର ହବ। "ହଉ, ଠିକ୍ ଅଛି" କହି ଇଏ ବାହାରିଗଲେ। ମୁଁ ରୋଷେଇରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲି। ଅନୁଠାରୁ ଥରେ ଶୁଣିଥିଲି ଭାଇକୁ ବେସର ଭାରି ଭଲଲାଗେ। ଭାରି ମନକରି, ଯାହା ପରିବାସବୁ ଥିଲା, ବେସର ଟିକିଏ କଲି। ତା' ରୁମ୍‌ର କବାଟ ଅଧାଖୋଲା ରଖି ମୁଁ ହଲ୍‌ରେ ଟିଭି ଦେଖୁଥାଏ। ଦିନ ପ୍ରାୟ ଏଗାରଟା ବେଳକୁ ସେ ଉଠିଲା। ମୁଁ ଦେଖିକି ପାଣି ଗ୍ଲାସ୍‌ଟା ନେଇ ଦୌଡ଼ିଗଲି। ପାଣି ବଢ଼େଇ ଦଉ ଦଉ ସେ କହିଲା, କିଏ ତମେ? ମୁଁ କେଉଁଠି? ମୁଁ କହିଲି, ମୁଁ ତରୁଲତା। କ'ଣ ଚିହ୍ନିପାରୁନୁ? ତମ ଘର ପାଖେ ରହୁଥିଲୁ, ସାଙ୍ଗହେଇ ସ୍କୁଲ୍ ଯାଉଥିଲୁ। ସେ କହିଲା, ହଁ, ହାଁ। ମୁଁ ରାତିର ଘଟଣା ସବୁ କହିଲି। ସେ ବୋଧେ ଟିକେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ମନେ କରୁଥିଲା। ତାକୁ କହିଲି ଗାଧୋଇପଡ଼, ମୁଁ ଖାଇବା ବାଢୁଛି। କହିଲା, ନା, ମୁଁ ଚାଲିଯିବି। ଖଟରୁ ଓହ୍ଲେଇ ପଡୁ ପଡୁ ପୁଣି ପଡ଼ିଗଲା। ମୁଁ ଜୋର୍ କରି ଧରିପାରିଲିନି ତାକୁ। ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଡକେଇଦେଲି ବିପିନବାବୁଙ୍କୁ। ପୁଣି ଦିନ ଦୁଇଟା ପାଖାପାଖି ସେ ଉଠିଲା। ଇଏ ଗପସପ କରି ତାକୁ ଟିକେ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ କରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ। ସେ ଗାଧୋଇ ଆସି ଆମ ସଂଗେ ଖାଇବସିଲା। ବେସର ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲା। କହିଲା, କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଖାଇ ନ ଥିଲି। ମୁଁ କହିଲି, କାଇଁ, ମାଉସୀ ତ ବଢ଼ିଆ କରନ୍ତି ବେସର। ରହସ୍ୟାତ୍ମକ ହସଟେ ହସି କହିଲା, ମୁଁ ଆଉ ସେ ଘରର ପୁଅ ହୋଇନାହିଁ ଲୋ, ବାପା ମତେ ଘରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ। ମୋର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ। ମୁଁ ସବୁକିଛି ପଚାରିବସିଲି। ସେ ବି ସେଦିନ ନିର୍ବିକାର ଭାବେ ସବୁ କହିଚାଲିଲା। ଯୁକ୍ତଦୁଇ ପରେ ସେ architecture ପଢ଼ିଲା। ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମଦ୍ୟପାନ କଲା। ମଉସା ପଠାଉଥିବା ଟଙ୍କା ସବୁ ସାଙ୍ଗମେଳରେ ଉଡୁଥିଲା। ଦିନେ କଲେଜରୁ ଚିଠି ପହଞ୍ଚିଲା ଘରେ। କିଛି ନ କହି ମଉସା ଡକାଇ ପଠେଇଲେ। ମିଛ ପରେ ମିଛ.... ତାକୁ ବହୁତ ଗାଳିଦେଲେ, ନିଜକୁ ଧିକ୍ ବୋଲି କହି ତାକୁ ଘରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ। ସେଦିନ ରାଗରେ ଅବିନାଶ ତ ପଳେଇ ଆସିଲା ଘରୁ, କିନ୍ତୁ ପାଠପଢ଼ା ରହିଗଲା ଅଧାରେ। ପୁଣି କିଛିଦିନ ପରେ ଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖେତ, ମଉସା ସେ ଜାଗା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି। ଅଫିସ୍ ଯାଇ ବୁଝିଲା, ମଉସା volunteer retirement ନେଇ ସେଠୁ ପଳାଇଛନ୍ତି। ଖୁବ୍ ମନସ୍ତାପ କଲା। ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୋଜାଖୋଜି ବି କଲା, ହେଲେ ପାଇଲାନି। ପୂରା ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା। ଶେଷରେ ପୁଣି ସହର ଆସି ଟ୍ୟୁସନ୍ କରି କୌଣସିମତେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ପାଠକୁ ସାତ ବର୍ଷରେ ଶେଷ କଲା। ବେଶୀ ଭଲ ନ ହେଲେ ବି ଚଳିଲା ଭଳି ଚାକିରିଟିଏ ବି କରିଛି। କିନ୍ତୁ ବଦଭ୍ୟାସଟି ଛାଡ଼ିପାରି ନାହିଁ। ବରଂ ତାହା ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଭଳି ତା' ଜୀବନ ସହିତ ସାମିଲ ହେଇଯାଇଛି। ତା' କଥା ଶୁଣି ମୋ ଆଖି ଲୁହରେ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ। ଏ କ'ଣ କଲୁରେ ତୁ, ଏତେ ଭଲ ପଢୁଥିଲୁ, ନିଜେ ଜାଣି ଜାଣି ଅନ୍ଧାର ଭିତରକୁ ଠେଲି ହେଇଗଲୁ। ଏବେ ସେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ମୁଁ ତତେ କେମିତି ମୁକାଳିବି ମତେ ତ ବାଟ ଦିଶୁନାହିଁ। ବିପିନବାବୁ ଲୁହ ପୋଛିଦେଇ କହିଲେ, ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ, ତୁମ ବନ୍ଧୁ ଅବିନାଶକୁ ଅନ୍ଧାରରୁ ଆଲୋକର ବାଟ ଦେଖାଇବ ତୁମେ ଓ ସବୁ ସହଯୋଗ କରିବି ମୁଁ। ମୋତେ ଆଶାର କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ଟିକିଏ ଦେଖାଗଲା। ମୁଁ ଜୋର୍ କରି କହିଲି, ଠିକ୍ ଅଛି, ଅବିନାଶ... ତୁ ଆଜିଠୁ ଏଇଠି ରହିବୁ। ଏ ଘନ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ତୋତେ ଆମେ ରହିବାକୁ ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇପାରିବୁନି। ତୋତେ ଏ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆଲୋକର ପଥରେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଅନ୍ଧାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ହଁ... ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ପେନାଙ୍ଗ, ମାଲେସିଆ

Durgesh Nandini Das is a full time mom, housewife preparing for PhD. She is currently staying in Penang, Malaysia.

ଜୀବନର ସ୍ପୃହା

ଆରତୀ ପାତ୍ର

କର୍ମମୟ ଜୀବନରେ
ପ୍ରେମ ଦିଏ ଶାନ୍ତି
ଶାନ୍ତିର ବାରତା ନେଇ
ପତ୍ନୀ ଆସିଥା'ନ୍ତି... (୧)

ପତ୍ନୀ ନୁହେଁ ପତି ପାଇଁ
ଝଡ଼ର ବାରତା
ପତ୍ନୀ ସଦା ହୋଇଥାଏ
ପତି ପ୍ରତି କ୍ଷୁଧା... (୨)

କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟାଇବା ସଦା
ପତ୍ନୀ ଧର୍ମ ଅଟେ
ପତିବ୍ରତା ନାରୀ ସଦା
ସର୍ବ ମନ ତୋଷେ... (୩)

ପତ୍ନୀ ମନେ ଆସିଥାଏ
ଯେବେ ଦୁଃଖ ବାର୍ତ୍ତା,
ପତ୍ନୀ ତା'ର ମନେ ଜାଣି
ଶାନ୍ତି ଦେବା କଥା... (୪)

ଉତ୍କର୍ଷ ଜୀବନ ଏଇ
ବିଡ଼ମ୍ବନା ନୀତି
ଦୁଃଖ ସୁଖ ସର୍ବ ଏ ତ
ଦଇବର ଗତି... (୫)

ଯେପରି କଥାରେ କହୁ
ଦଇବ ଦଉଡ଼ି ମଣିଷ କାଟେ
ସେପରି କହନ୍ତି ସର୍ବେ
ପତିର ସର୍ବଦା ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ
ପତ୍ନୀ ବିନା ନାହିଁ ମିଟେ... (୬)

ପତି ଏକ ଫୁଲ ପରି
ପତ୍ନୀ ତା'ର ବାସ୍ନା
ଦୁହେଁ ରହେ ଏକ ଗଛେ
ପରସ୍ପର ଜ୍ୟୋସ୍ନା... (୭)

ଫୁଲ ଫଳ ଯେଉଁ ପରି
ଗୋଟିଏ ଗଛର
ପତି ପତ୍ନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି
ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର... (୮)

Aarati Patra, a home maker stays at Kuala Lumpur with her husband Jeetu Patra and daughter. She writes poems and love to dance.

ଜାଗରେ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ

ଅଳକା ନନ୍ଦ

ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ଅଛ କୋଉଠି
ଆସ ସବୁ ହେବା ଆମେ ଏକାଠି। (୧)
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଡୁବାଅ ନାହିଁ
ଏମିତି ଭାଷାଟେ ଅଛି କି କାହିଁ? (୨)
ଭୁଲୁଚୁ ଆମେ ଯେ ଆମରି ଭାଷାକୁ
ଦବା କି ସେ ଭାଷା ହଜି ଯିବାକୁ। (୩)
ଭାଷାମାନଙ୍କରେ ଅଟେ ସେ ରାଜା
ସେ ଭାଷା କହିକି ଦେଖ ତା' ମଜା। (୪)
ଭୁଲିବାକୁ ତାକୁ ଦିଅ ନାହିଁରେ ତାକୁ
ପ୍ରଚାର କର ହେ ନିଜ ଭାଷାକୁ। (୫)
ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଛି ଆମ ଭାଷାରେ
ତେଣୁ ଆମ ଭାଷା ଅତି ଉଚ୍ଚରେ। (୬)
ମାତୃଭାଷାର ମାନ ସମ୍ମାନ
ତଳେ ନ ପକାଅ ଓଡ଼ିଆ ଧନ! (୭)
ଜାଗରେ ଜାଗ ଓଡ଼ିଆ ଜାତି
ଦେଶ ବିଦେଶରେ ବଢ଼ାଅ ଖ୍ୟାତି। (୮)
ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ଆମ ପରମ୍ପରା
ପ୍ରଚାର କରିବା ପୃଥିବୀ ସାରା। (୯)
ପଠାଣି ସାମନ୍ତ ଓ ଧର୍ମପଦ
ବାଲୁତ ବୀର ସେ ବାଜି ରାଉତ। (୧୦)
ଗୋପବନ୍ଧୁ, ପଞ୍ଚସଖା ଆମର
ମଧୁ, ନଦୀ, ପରବତ, ମନ୍ଦିର। (୧୧)
ହଜିଯିବେ ସବୁ ଖାଲି ଏମିତି
ଜାଣିବେନି ତାକୁ ତୁମ ପିଲା ନାତି। (୧୨)
ଚାଲ ମିଶି ଯିବା ଏକାଠି ହୋଇ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ନବା ଆଗେଇ। (୧୩)
ଉଠ ଉଠ ଆରେ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ
କର ତୁମ ଭାଷା ଜଗତେ ଟାଣୁଆ। (୧୪)
ଆଜି ଯଦି ତୁମେ କରିବ ପଣ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଟି ଲୁଚିଯିବ ଜାଣ। (୧୫)

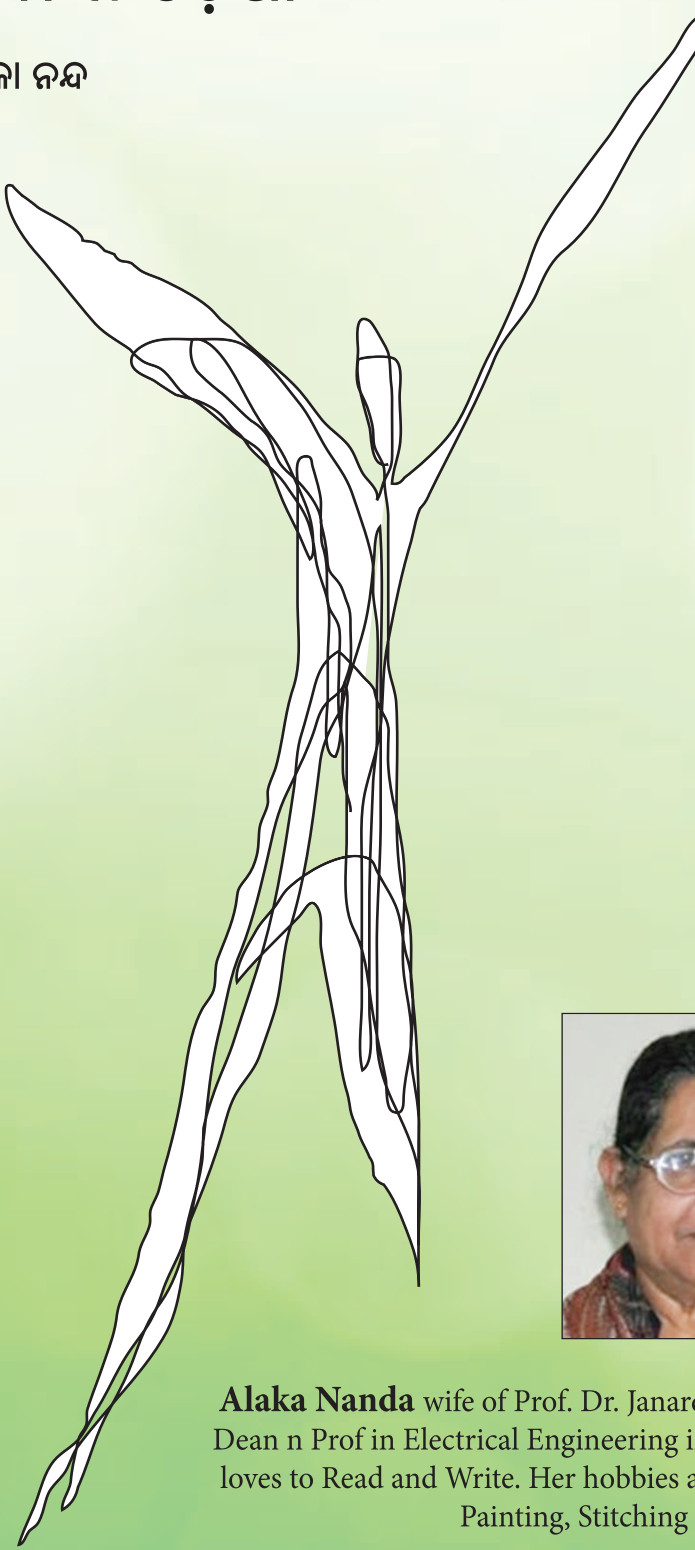

Alaka Nanda wife of Prof. Dr. Janardan Nanda, Dean n Prof in Electrical Engineering in IIT Delhi loves to Read and Write. Her hobbies are Writing, Painting, Stitching n Cooking.

ଶିଖା

ହରପ୍ରିୟା ମିଶ୍ର

Harapriya Misra loves writing. She was one of the founding member of Odia Literary Club Chandrika at HAL township Sunabeda.

ମୁଁ ନାରୀ
ସଂଜ୍ଞା ମୋର ଶିଖା
କିନ୍ତୁ; ମୁଁ ନୁହେଁ ଦୀପରୁ ସଂଭୂତା
ମୁଁ ସୃଷ୍ଟିର ଏକ ଅଙ୍ଗ
ନିଜେ ଜଳି ଆଲୋକିତ କରେ
ମୋ ଗୃହପ୍ରାଙ୍ଗଣ,
କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନୁହେଁ ଦୀପର ସଳିତା।
ସେ ଜଳିବାରେ ଥାଏ
ଅପାର ଆନନ୍ଦ; ଯେପରିକି
ସୂର୍ଯ୍ୟ କରେ ଜ୍ୟୋତି ବିକିରଣ
ତୃପ୍ତିରେ ଭରି ଉଠେ ମୋ ମନ ଅଙ୍ଗନ।
ପୁଣି କେତେବେଳେ ପାଲଟିଯାଏ ମୁଁ,
ଅଗ୍ନିର ଲେଲିହାନ ଶିଖା,
ମୋ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଉତ୍ତପ୍ତ ଲାଭା।
ହୁଏ ମୁଁ ଅନ୍ଧ
ଭାଙ୍ଗେ ଶୃଙ୍ଖଳାର ବନ୍ଧ
ବୁଝି ବି ପାରେନା,
ଏ କି ବିଡ଼ମ୍ବନା ?
ନିଜକୁ ପଚାରେ ମୁଁ ପ୍ରଶ୍ନ,
କିପରି ବିପରୀତ ଧର୍ମ
ଏକାକାର ହେଲା ମୋ’ଠାରେ ?
କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ,
ମୁଁ “ଶିଖା”
ମୁଁ ହେବି ଦୀପର ସଳିତା,
ଜଳି ଜଳି ହେବି ମୁଁ ନିଃଶେଷ,
କର୍ମ ପରିସର ମୋର ନୁହେଁ
ମୋ ଗୃହପ୍ରାଙ୍ଗଣ,
ମୋ ଜ୍ୟୋତିରେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ହେବ ଉଦ୍ଭାସିତ।

ଟଙ୍କପାଣି ରୋଡ୍, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କବି ତୁମେ ନର ଅବା ନାରୀ ?

ଡ. ବିନୋଦିନୀ ପାତ୍ର

କବି ! ତୁମେ
ଯେବେଠୁଁ ଆଙ୍କିଚ
ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରେ
ଲହରୀର ରୂପ,
ଲେଖିଚ, ଲତାର ବିଳାପ,
ଢେଉର ସଂଳାପ,
ସେବେଠୁଁ
ହାରିସାରିଚ ନିଜ ପରିଚୟ,
ଠିକଣା ଭୁଲିଚ,
ଜାତିଗୋତ୍ର ଜନ୍ମ ଓ ଲିଙ୍ଗର
ରଖିନ ହିସାବ।
ଏକଥା ତୁମେ ନିଜେ କି ଜାଣିଛ ?

କହିପାରିବ ?
କବିତା ଲେଖା ବେଳେ
ତୁମେ କେଉଁ ରୂପେ ଥାଅ,
ନର ଅବା ନାରୀ ?
ଈଶ୍ୱର ନା ପରୀ ?
ଅଥବା ଉଭୟ।

ଝକମକି ପଥରରୁ
ନିଆଁ ଉପୁଜାଇବା ପରି
ଯେବେ ତମ ଅସ୍ମିତାରୁ
ସ୍ୱତଃ ହୁଏ ଅଗ୍ନିର ସ୍ଫୁରଣ,
ବଜ୍ର ଘଡ଼ଘଡ଼ି ବନେ
ତମର ସ୍ଲୋଗାନ,
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖି ହୁଏ,
ଯେତେ ତମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପ୍ରତ୍ୟୟ,
ସେତେବେଳେ
କ'ଣ ଥାଏ ତମ ପରିଚୟ ?
ଆଉ ଯେବେ
କଳା ବଉଦ ଉହାଡୁ ଦିଶେ
ଚନ୍ଦ୍ରର ଚେନାଏ,
ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି ରଙ୍ଗେ
ଘଞ୍ଚ ଗଛପତ୍ର ଗହଳରୁ
ନେଲ୍ଲି ନେଲ୍ଲି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ହସେ,
ଲେଖନୀ ଗାରରୁ ତମ
ଆଷାଢ଼ର ଆଦ୍ୟ ଧାର ପରି,
ଅରୂପର ରୂପଟି ପ୍ରକାଶେ,
ସେତେବେଳେ ତୁମେ ହୁଅ
କି ଭାବେ ପ୍ରକଟ ?
ନର ନା ଲଳନା,
ତମକୁ କି ଜଣା ?

କବିତା ଜାଣେନା,
କେତେବେଳେ କାହାହାତୁ
କେଉଁ ରୂପ ନେବ,
କେବେ ଦ୍ରୁମ ଅବା ତୃଣ ହେବ,

କେବେ ହେବ ବଜ୍ରବାଣ
କେବେ ବଂଶୀସ୍ୱର
ମାର୍ଗଶିର ଝୋଟିଚିତା କେବେ
କେବେ ଅବା ସୁନାମୀ ସ୍ୱାକ୍ଷର।

ତୁମେ ଏ ସବୁର ସ୍ରଷ୍ଟା
କେଉଁ ରୂପେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହଁ ?
କୃଷ୍ଣ ନା ମୋହିନୀ,
କବି ନା କାମିନୀ।
କବି, ତୁମେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର
କାଳେ କାଳେ ଛାଡ଼ିଯାଅ
ଏ ମାଟିରେ ତମ ସୃଜନ ସ୍ୱାକ୍ଷର।
କେବେ ନାରୀ ଭାବେ ବଞ୍ଚି
ପୁଣି କେବେ ନର।

୨, ଶ୍ରୀ ଟାୱାର୍ସ, ବିଜେବି ନଗର,
ଭୁବନେଶ୍ୱର-୧୪, ଓଡ଼ିଶା, ଭାରତ

ସୁଲେଖିକା ଅଧ୍ୟାପିକା ଡକ୍ଟର ବିନୋଦିନୀ ପାତ୍ର ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ଏକ ପରିଚିତ ନାମ। ଗଳ୍ପ, କବିତା, ଶିଶୁସାହିତ୍ୟ, ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ ପରି ବହୁ ବିଭାଗରେ ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ। ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ପାଠକ ଆଦୃତି ମିଳିବା ସହ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ୱାକ୍ଷର ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛନ୍ତି ସାହିତ୍ୟ ଆକାଶରେ। ଏହି ସର୍ଜନା ପାଇଁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ପୁରସ୍କୃତ ଏବଂ ସମ୍ମାନରେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ଛାଇର ପରିଚୟ

ବୀଣାପାଣି ପ୍ରଧାନ

ପୋଖରୀ ଆଡ଼କୁ ନଇଁପଡ଼ି ଆକାଶକୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଗୋଟେ ଖଜୁରି ଗଛ, ତା' ପାଖକୁ ଦୁଇଟି ଫ୍ରକ୍‌ପିନ୍ଧା ଟିକି ଝିଅର ଗାଢ଼ ଛାଇ ପାଣି ଉପରେ ସ୍ଥିର। ସମବୟସର ଏଇ ଦୁଇ ଛାଇଙ୍କର ଏକା ପ୍ରକାର ଉଚ୍ଚତା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଦୁଇହଳ ହାତଗୋଡ଼ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଲେଖା ମୁଣ୍ଡ ନିରବ ନିଶ୍ଚଳ ଭାବେ ପାଣି ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁମେୟ ଓ ଅବିଚଳିତ ଭାବେ ଲାଖିରହିଥିଲା ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍‌ର କାଚତଳ ଫଟୋଟିରେ।

ଟୁପ୍‌କରି ଶବ୍ଦଟାଏ ମୋବାଇ ସ୍କ୍ରିନ୍ ଉପରେ। ଚହଲିଗଲା ପୋଖରୀର ନିସ୍ତରଙ୍ଗ ଛାତି, ଦୁଇଟା ଛାଇ। ଚହଲି ପଡ଼ିଲା କାହାର ପିଲାଦିନଟେ ସେଇଠି।

ସିଲୁର ମେସେଞ୍ଜରରୁ ଗୋଟାଏ ମେସେଜ। ଧପ୍‌ଧପ୍ ଦିଶିଗଲା ସିପ୍ରାର ଫୋନ୍‌ରେ:

- ''ଆରେ ଚିହ୍ନିପାରୁଚୁ କି ନାଇଁ ଶରଣି, ମୁଁ ସିଲୁ, କେମିତି ଅଛୁ ଆଉ କୋଉଠି ଅଛୁ?''

ଓଃ ଏଇ ଶରଣି ନାଁଟା ବହୁଦିନ ପରେ କିଏ ଡାକିଲା ଯେ ଚମକିପଡ଼ିଲା ସିପ୍ରା। ଏଇ ନାଁ ପାଇଁ ସିପ୍ରାର ତୀବ୍ର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପିଲାଦିନୁ। ପିଲାଦିନେ କେଜାଣି, ଭାରି ବାଜେ ଲାଗେ ତାକୁ ଏ ନାଁସବୁ। ସେ କୁଆଡ଼େ ଶରଣ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ବୋଲି ଜେଜେ ଜେଜେମା ଗେହ୍ଲା କି ଆନନ୍ଦରେ ଡାକୁ ଡାକୁ ସେ ନାଁଟା ତା'ର ସେମିତି ରହିଗଲା। ଯଦିବା ସେ ନାମଟା ବେଶୀ ସଂକ୍ରମଣ କରିପାରିନାହିଁ, ହେଲେବି ତା'ର ପ୍ରଭାବଟା ସିପ୍ରାକୁ ଆଜି ବି ଅସହଜ କରିପକାଏ, ଭାବୁଥିଲା ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ କି ଏମିତି ନାଁ ଦିଅନ୍ତି କେଜାଣି? ସବୁ ପୁରୁଣା ଢଙ୍ଗରେ ଏମିତି ନାଁ ଦେବେ ଯେ ମଣିଷ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ପାରିବନି। ଏ ନାଁଟା ଆଜି ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଏଁ ପହଞ୍ଚିଯିବ ସେକଥା ତା' ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ଟାଇଁଟାଇଁ ବଜେଇଲା ବେଳକୁ ମେସେଞ୍ଜରରେ ଆଉ ଗୋଟେ ମେସେଜ ସିଲୁର- ''ମୁଁ ତୋ ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗ, ଜାଣିପାରିଲୁ? ଆଉ କେମିତି ଅଛୁ କହ? ଆରେ, ମୁଁ ବାହା ହେଇଗଲିଣି ଜାଣିଚୁ, ବହୁତ ଖୋଜି ଆଜି ତୋତେ ଫେସ୍‌ବୁକ୍‌ରୁ ପାଇଲି,'' ପିଲାଦିନର ପାଚିଲା ବରକୋଳି ପରି ଟୁପ୍‌ଟାପ୍ ସିଲୁର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଖସିପଡୁଥିଲା ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍‌ର କାଚ ଉପରେ। ସିପ୍ରା ଥରେ ସ୍କ୍ରୋଲ୍ କରିଦେଇ ନିରୁତ୍ସାହିତ ଢଙ୍ଗରେ ଫୋନ୍‌କୁ ଚାହିଁ ନିରୁତ୍ତର ରହିଲା। ମେସେଞ୍ଜର ଇନ୍‌ବକ୍ସକୁ ଆସୁଥିବା ଅନ୍ୟ ମେସେଜଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା ଉତ୍ସାହର ସହ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ''ଏଚ୍‌ଏମ୍''..ରେ ''ହଁ'' ଟାଇପ୍ କଲା ସିଲୁର ମଧ୍ୟବୟସ୍କ ଚେହେରାର ଫଟୋଟି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ। ସେ କ'ଣ ଆଉ ନା କହିଥାନ୍ତା ତାକୁ ଚିହ୍ନିନି ବୋଲି ଯାହା ସହ ଖେଳଛୁଟିରେ ଆମ୍ବୁଲ ଖାଉଥିଲା ତା' ଘରର ଚୋରି ଆମ୍ବୁଲରୁ, ଅଧାଦିନ ତା' ଆଳୁଭଜା ପରଟା ଟିଫିନ୍ ବାକ୍ସରୁ ଖାଇବା ଭଲଲାଗେ କହି ନିଜ ଟିଫିନ୍‌ର ଥଣ୍ଡା ହାଲୁଆ ସୁଜିକୁ ତା' ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଉଥିଲା, ଆଉ ସ୍କୁଲ୍ ଛୁଟି ହେଉ ହେଉ ବ୍ୟାଗ୍‌ଟାକୁ ଫୋପାଡ଼ିଦେଇ ସିଲୁ ଘରମୁହାଁ ଦୌଡୁଥିଲା ମାଡ଼ଗାଳି ସତ୍ତ୍ୱେ। ବାପାମା'ଙ୍କ ତାଗିଦ୍ ସତ୍ତ୍ୱେ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ବି ତା'ର ଏ ଅଭ୍ୟାସ ବଦଳି ଯାଉ ନ ଥିଲା। ଗୋଡ଼ିମାଟି ପଥରର ରାସ୍ତା ସେତେବେଳେ ଆଜିର ଏ ଦିଲ୍ଲୀର ରାସ୍ତା ଭଳି ସମତଳ କି ଚିକ୍‌ଚିକ୍ ନ ଥିଲା, ତଥାପି ସେ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇ ପାରୁଥିଲା ତା' ପାଖକୁ ପ୍ରତିଦିନ। ଆଜିକାଲି ଯେତେବେଳେ ସମୟ ବିତେଇବାକୁ ସାଙ୍ଗ ଦରକାର ପଡ଼ନ୍ତି ସିପ୍ରାର, ସେ ଯାଏ ଗାଡ଼ି କି ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ବୋଧେ ଚାଲିକି ଯିବାକୁ ପଡୁଥିଲେ ସେ ଯାଆନ୍ତା ନାହିଁ। ପିଙ୍କିକୁ ଡ୍ରାଇଭ୍ କରି ଘରେ ଛାଡ଼ିଆସିଲା ପରେ ତା' ପାଖକୁ ଆଉ ଥରେ ଯିବାକୁ ମନ ବଳେ ନାହିଁ। ହେଲେ ପିଲାଦିନେ ସିଲୁ ଘର କାହିଁକି ଆଗ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଥିଲା ସ୍କୁଲ୍‌ରୁ ଫେରିଲା ବାଟରେ ବୋଲି ତା'ର ଏକାକୀପଣକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ସିଲୁ ତା' ଘର ଯାଏଁ ବାଟ ଚାଲି ଆସି ଫେରୁଥିଲା।

ଆଜିକାଲିକା ପିଲାଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଖେଳନା ବି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନ ଥିଲା, ନ ଥିଲା ଲୋଭନୀୟ ବ୍ୟାଟେରିଚାଳିତ କି ଆଖିଦୃଶିଆ ଖେଳନା। ଥିଲା କେବଳ କେତେଟା ଶଢ଼େଇ, ରବର କଣ୍ଢେଇ, ଆଉ ଡାଲିଭାତ ରନ୍ଧା କେତେଟା ଡବା ଖୋଳ। ସେଥିରେ ଘମାଘୋଟ ଖେଳ ଚାଲୁଥିଲା। ସବୁ ସରିଗଲା ପରେ ଗୋଟେ ନଡ଼ିଆବାହୁଙ୍ଗା ବ୍ୟାଟ୍‌ରେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବଲ୍‌କୁ ମାରିବାର କିଛି ବୃଥା ପ୍ରୟାସ। ଶେଷକୁ ମୁହଁସଞ୍ଜରେ ସିଲୁ ଘରୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ତା'ପର କାଲିର ଖେଳ ପାଇଁ ସମୟ, ସ୍ଥାନ ଓ ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଁ ସବୁର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସିଲୁକୁ ଧରେଇଦେବା ଆଜି ବି ସିପ୍ରାର ଜଳଜଳ ମନେପଡ଼େ।

ଖେଳ ସରୁ ନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ। ଖରାଦିନିଆ ଛୁଟିରେ ଆମ୍ବକଷି ଗୋଟାଇବା, ଆଉ ବୁଡ଼ାମାରି ଖରାବେଳ ଗାଧୁଆ ଏସବୁ ସହିତ ସିଲୁର

ସ୍ମୃତି କେମିତି ଗୋଟେ ଆଖି ମେଲେଇ ଅନେଇ ରହେ ସିପ୍ରାର ଆଜି ବି ପିଲାଦିନ କଥା ମନେପଡ଼ିଲେ।

ଖେଳଛୁଟିରେ ବେଳେ ବେଳେ ସିଲୁର ମା' ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଘରକୁ ଡାକିନେଇ ଖୁଆଇ ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କ ଗରମ ଗରମ ହାତରନ୍ଧା। ସେତେବେଳେ ସିପ୍ରାକୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ନିଜ ଘରଠୁ ସିଲୁ ଘରଟା ବେଶୀ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା। ତାକୁ ତା' ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ମନ ହୁଏନି। ତା'ର ଏହି ଗୁଣ ପାଇଁ ସେ ବହୁତ ଗାଳି ଶୁଣେ ତା' ନିଜ ମା'ଠୁ। ତାକୁ ଲାଗୁଥିଲା ସେ ସବୁବେଳେ ରହିଯାନ୍ତା କି ସିଲୁ ପାଖରେ।

ହେଲେ ସେ ସୁଖର ସମୟ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ତା' ପାଖ ଛାଡ଼ିଗଲା, ଟ୍ରାନ୍ସଫର ଚାକିରିରେ ସିଲୁର ପରିବାର ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ସିପ୍ରାକୁ ସିଲୁ ସହ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରିଲାନି। ଏବେ ଏତେଦିନ ପରେ ସିଲୁକୁ ଦେଖି ଅଧିକ ଆଦରର ସହ ଆଦରି ନେବା କଥା। ତା' ପାଇଁ ଏ ଉଦାସୀନତା କାହିଁକି? ସମୟ ସହ କ'ଣ ସମ୍ପର୍କ ବି ପାଣି ଫାଟିଯାଏ?

ବହୁତ ଦିନ ପରେ ହଠାତ୍ ସିଲୁର ପୁଣି ସିପ୍ରା ସହ ଯୋଡ଼ିହେବା ପାଇଁ ଏ ଚେଷ୍ଟା। ଔପଚାରିକତା ଛଳରେ ସିପ୍ରା ପଚାରିଲା, ‘‘ଆଉ ତୋର ଖବର କ'ଣ?’’

ସିଲୁ ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲା, ‘‘ଭଲ ସବୁ, ମୋ ଦେଇ ତ ଆଉ ପାଠଶାଠ ହେଲାନି। ମୁଁ ଛୋଟ ଦୋକାନଟାଏ ଖୋଲି ଜୀବନ ଚଲାଇଛି। ବାପା ମା' ଚାଲିଗଲେଣି କୋଉଦିନୁ, ଯାହାହେଉ ଚିହ୍ନିପାରିଲୁ ତୁ ବଡ଼କଥା ଏଇଟା ମୋ ପାଇଁ।’’

ସିପ୍ରା ଖୁସିରେ ଚଉଡ଼ା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା। ଯାହାହେଉ ସେ ତା' ସାଙ୍ଗଠୁ ଢେର୍ ଉପରେ ଅଛି। ଦିଲ୍ଲୀ ଭଳି ସହର, ସଭ୍ୟ ପରିବେଶ, ସୁବିଧା ଆଧୁନିକ ଜୀବନ। ତା' ସାଙ୍ଗ ସିଲୁଠୁ ଢେର୍ ଉପରେ ତା'ର ଜୀବନଯାପନର ଶୈଳୀ। ସେ ବହୁତ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ତା' ପିଲାଦିନ ସାଙ୍ଗକୁ ପଛରେ ପକେଇଦେଇ। ତା' ଭଳି ତାକୁ ତେଜରାତି ଦୋକାନରେ ବସି ହିସାବ କରିବାକୁ ପଡ଼େନି, ବରଂ ବଡ଼ ବଡ଼ କମ୍ପାନିର ହିସାବପତ୍ର ସେ ନିଜେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସ୍କ୍ରିନ୍‌ରେ ଦୁଇ ମିନିଟ୍‌ରେ ରଖି ମୋଟା ଦରମା ନେଇଯାଏ ମାସ ଶେଷକୁ।

ସିଲୁ ଜାମା ପକେଟ୍‌ରୁ ଦୁଇଟା ଟିମାଟିମା ମିଠା ବରକୋଳି ଖାଇଲା ପରି ଲାଗିଲା ସିପ୍ରାକୁ ଏକଥା ଭାବିଲାବେଳକୁ। ସିଲୁ ତା' ସମାସ୍କନ୍ଧ ସାଙ୍ଗ ନୁହେଁ - ସିପ୍ରାର ମନ ଭିତରୁ କିଏ ତାକୁ ହଲେଇ କହିପକେଇଲା। କାହିଁକି ସେ ସିଲୁକୁ ସାଙ୍ଗକରି ପୁଣି ନିଜ ଷ୍ଟାଟସ୍‌କୁ ତଳେ ପକେଇଦେବ?

ମେସେଞ୍ଜରରେ ଲେଖିଦେଲା ସିଲୁକୁ-

‘‘ହଉ ଚାଲୁ ଯେମିତି ଚାଲୁଛି, ଭଲରେ ରହ। ରହୁଛି, ପରେ କଥାହେବା।’’

ହତୋତ୍ସାହ ଜୀବଟାଏ ପରି ସିଲୁର ଅଙ୍ଗୁଳି ଥପ୍‌କିନା ରହିଗଲା ଆଉ କିଛି ଲେଖିବାକୁ ଯାଉଥିବାବେଳେ। ଅନେଇ ରହିଲା ମୋବାଇଲ୍ ସ୍କ୍ରିନ୍‌କୁ, ସିପ୍ରାର ଫଟୋକୁ ଚାହିଁ। ପିଲାଦିନର ସିପ୍ରାକୁ ସେ ଖୋଜିଥିଲା ତା'ର ଡି.ପି. ଗୁଡ଼ିକରେ। ଗୋଟେ ଆଧୁନିକ ନାରୀର ଛାଇସବୁ ମିଳିତ ହୋଇ ସିଲୁ ଆଡ଼କୁ ଅନେଇ କହୁଥିଲେ କିଏ ମଣିଷ ଚିହ୍ନେ ଏଠି।

ସିପ୍ରା ଦିଲ୍ଲୀର ଘରୋଇ କମ୍ପାନିରେ ଚାକିରି କରେ। ତା' ପରି ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତା ଜଣେ ଝିଅର ବାନ୍ଧବୀ ହେବା ପାଇଁ କିଛି ତ ଗୋଟେ ଯୋଗ୍ୟତା ରହିବା ଦରକାର। ଜୀବନଶୈଳୀରେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ, ଷ୍ଟାଟସ୍‌ର ତାଳମେଳ ରହିବା ଦରକାର। ସିପ୍ରାର ଜୀବନ ଯା' ଭିତରେ ବଦଳିଯାଇଛି ଅନେକ ରୂପରେ ପିଲାଦିନଠୁ। ସିପ୍ରା ଏମିତି କିଛି ବିଶ୍ୱାସକୁ ପାଳିପୋଷି ବଡ଼ କରିସାରିଛି ତା' ଭିତରେ। ସମୟ ବିତିଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସିଲୁକୁ ତା' ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ପରିଧିକୁ ପାଛୋଟି ନେଇପାରି ନ ଥିଲା ସିପ୍ରା। ସିଲୁ ପାଖରେ ସିପ୍ରାକୁ ମୁଗ୍ଧ କଲା ଭଳି ଆଉ କିଛି ନ ଥିଲା, ଯାହା ତା'ର ଶହ ଶହ ଫେସ୍‌ବୁକ୍ ସାଙ୍ଗ ଭିତରେ ସେ ଦେଖିପାରୁଥିଲା, ତା' ସିଲୁ ପାଖରେ ନ ଥିଲା, ଚାକଚକ୍ୟ ଜୀବନର ଆକର୍ଷଣରେ ସେ ଆମୋଦିତ ହେଉଥିଲା। ସିଲୁ ପରି ଗୋଟେ ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗ ତା' ପାଇଁ କେତେ ଗ୍ରହଣୀୟ ତା' ଜୀବନର ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ। ସିଲୁ ବିଚ୍ଛେଦରେ ତମାମ ଦିନ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବିତେଇଥିବା ସିପ୍ରା ଆଜି କ'ଣ ଫେସ୍‌ବୁକ୍‌ରେ ଶହ ଶହ ସାଙ୍ଗ ଭିତରେ ସିଲୁକୁ ପୁଣିଥରେ ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେନି। ଖୋଜେନି ତା' ପିଲାଦିନ ସାଙ୍ଗକୁ ତା' ବିତିଥିବା ଧୂଳିଧୂସରିତ ଅତୀତରୁ, ଆଧୁନିକ ଜୀବନକୁ ନେଇ ସେ ଏତେ ସମ୍ମୋହିତ ଯେ ଫେରି ଚାହେଁନି ସିଲୁର ଅମାୟିକ ମନ, ସରଳ ଚେହେରାକୁ।

ସିପ୍ରା ବଦଳିଯାଇଛି, ସିଲୁ ଭାବିଲା ସେଦିନ। ବଦଳିଯାଇଛି ଅନେକ କିଛି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ। ଦୁଇଟା ପୁରୁଣା ସମାନ ଛାଇ ଭିତରେ ଆଜି ଆକାଶ ପାତାଳର ଫରକ। ତା' ଜୀବନ ମୋ'ଠାରୁ ଉନ୍ନତ। ସେ ସାଙ୍ଗ ହୋଉଥିବା ବନ୍ଧୁମାନେ ସବୁ ସିପ୍ରା ଭଳି, ତା'ପରି ମଳିମୁଣ୍ଡିଆ ତେଜରାତି ଦୋକାନୀ ନୁହନ୍ତି। ସବୁ ପିଲାଦିନର ଆତ୍ମୀୟତା କ'ଣ କେତେଟା ବୟସ ପରେ ନିଜର ଯୋଗ୍ୟପଣିଆର ମାପକାଠି ଦେଇ ତଉଲିବାକୁ ପଡ଼େ? ମୋବାଇଲ୍‌ଟା ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଥୋଇଦେଇ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଛାଇ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା। ସତରେ କ'ଣ ସେମାନଙ୍କ ଛାଇ ଆଜି ଅଲଗା ଦିଶୁଛି!

Binapani Pradhan is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Satyabrata Nayak and two kids. She is passionate about Odia literature. She publishes Odia poems and stories regularly. Her hobbies include dancing and painting.

ମୋ ବୋଉର ହାଣ୍ଡିଶାଳରୁ

କଦଳୀ ମଞ୍ଜା ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ମହୁର

ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ:

ପରିବା

କଦଳୀ ମଞ୍ଜା ଛୋଟ ସାଇଜ ୨ଟା
କଞ୍ଚାକଦଳୀ ୧
ବାଇଗଣ ୧
ଆଳୁ ୧
କଖାରୁ ଅଳ୍ପ
ସାରୁ ୨ଟା
ଟମାଟର ୧ ବଡ଼

ମସଲା

ପିଆଜ, ଅଦା, ରସୁଣ, ସୋରିଷ, କଞ୍ଚାଲଙ୍କା, ଧନିଆପତ୍ର
ଗୁଣ୍ଡ ମସଲା (ସ୍ୱାଦାନୁସାରେ)
ହଳଦୀଗୁଣ୍ଡ, ଲୁଣ, ଲଙ୍କାଗୁଣ୍ଡ, ଗରମ ମସଲା, ତେଜପତ୍ର, ଗରମ ମସଲା, ଅଧାଚାମଚ, ଫୁଟଣ ୧ ଛୋଟ ଚାମଚ

ପ୍ରସ୍ତୁତି ପ୍ରଣାଳୀ:

ପ୍ରଥମେ ମଞ୍ଜାକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ କାଟି ତାକୁ ଲୁଣ ଆଉ ହଳଦୀ ଗୋଳାଇ ଅଲଗା ଅଧଘଣ୍ଟା ଅଲଗା ରଖିନେବେ, ଅନ୍ୟ ପରିବାକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ କାଟି ଦହି ନେବେ। ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ମଞ୍ଜାକୁ ଚିପୁଡ଼ି ନେଇ ତା'ର କଷାପାଣି ବାହାର କରି ଆଉ ଥରେ ଧୋଇନେବେ। ପୁଣି ଚିପୁଡ଼ି ରଖିନେବେ। ମସଲା ସବୁକୁ ବାଟିନେବେ। ଏଥର କଡ଼େଇରେ ଦୁଇ ଚାମଚ ରିଫାଇନ୍ ତେଲ ପକେଇ ପ୍ରଥମେ ମଞ୍ଜାକୁ ଟିକେ ଭାଜିବେ, ତା'ପରେ ତାକୁ କାଢ଼ିନେବେ। ଆଉ ଦୁଇ ଚାମଚ ତେଲ ପକେଇ ବାକି ପରିବାକୁ ଟିକେ ଭାଜିବେ।

ସବୁ ପରିବାକୁ କାଢ଼ି ଅଲଗା ରଖିବେ। ଶେଷକୁ ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ିରେ ଲୁଣ ହଳଦୀ ଦେଇ ଭାଜିନେବେ। କଡ଼େଇରେ ଆଉ ଦୁଇ ଚାମଚ ତେଲ ପକେଇ ସେଥିରେ ଫୁଟଣ ପକେଇ ତେଜପତ୍ର ପକେଇବେ। ତା'ପରେ ଆଗରୁ ବଟାଯାଇଥିବା ମସଲା ଆଉ କଟା ଟମାଟର ପକାଇବେ। ତା'ପରେ ଆମର ହଳଦୀ, ଲଙ୍କାଗୁଣ୍ଡ ଆଉ ସ୍ୱାଦ ଅନୁସାରେ ଲୁଣ ପକାଇ ତାକୁ ଟିକେ ସମୟ ଅଳ୍ପ ଆଞ୍ଚରେ ଭାଜିବେ। ତା'ପରେ ଅଳ୍ପ ପାଣିଦେଇ ମସଲାକୁ ତେଲ ବାହାରିବା ଯାଏଁ କଷିବେ। ତା'ପରେ ସବୁ ପରିବା ପକାଇ ଦଶ ମିନିଟ୍ କଷିଦେବେ। ଏଥର ଟିକେ ଆଞ୍ଚ କମ୍ କରି ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି ପକାଇ ଅଳ୍ପ ପାଣି ପକାଇ ଘୋଡ଼େଇ ଦିଅନ୍ତୁ। ସବୁ ପରିବା ସିଝିଗଲା ପରେ ଧନିଆପତ୍ର ଆଉ ଗରମ ମସଲା ପକାଇ ତାକୁ ଓହ୍ଲାଇଦେବେ। ତା'ପରେ ପଖାଳ ସହ କିମ୍ବା ଗରମ ଭାତ ସହ ପରଷନ୍ତୁ।

Nisha Das is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Sanjay Das and two Kids. She is associated with many charity and social activities in India. She likes reading books and cooking.

ସାମଗ୍ରୀ:

ଗୋଟିଏ ମଝି ସାଇଜର ଲାଉ
ଦୁଇ ଚାମଚ ସୋରିଷ
୭/୮ କୋଲା ରସୁଣ
ସ୍ୱାଦାନୁସାରେ ଲୁଣ
୪ରୁ ୫ଟା ଲଙ୍କା
କିଛି ନଡ଼ିଆକୋରା
କିଛି ବଡ଼ି
ହଳଦୀଗୁଣ୍ଡ

ଲାଉ ରାଇ

ପ୍ରସ୍ତୁତି ପ୍ରଣାଳୀ:

ପ୍ରଥମେ ଲାଉକୁ ଚୋପା ଛଡ଼େଇ ଛୋଟ ଛୋଟ କାଟିନେବେ। ସୋରିଷ, ରସୁଣ, କଞ୍ଚାଲଙ୍କାକୁ ଏକାଠି ବାଟିନେବା। ଚୁଲିରେ ଗୋଟେ କଡ଼େଇ ବସେଇ ୩ରୁ ୪ ଚାମଚ ସୋରିଷତେଲ ଦେଇ ପ୍ରଥମେ ବଡ଼ିକୁ ଭାଜିନେବା। ଅବଶିଷ୍ଟ ତେଲରେ ଗୋଟେ ଲଙ୍କା ଫୁଟଣ ପକେଇ ଫୁଟାଇବା ପରେ ସେଥିରେ ଲାଉ, ସୋରିଷବଟା, ଲୁଣ, ହଳଦୀ ଦେଇ ଘୋଡ଼େଇ ବସେଇଦେବା। ପାଣି ଅଳ୍ପ ଦେବା। କାରଣ ଲାଉରୁ ପାଣି ବାହାରିଥାଏ। ଲାଉ ଟିକେ ସିଝି ଆସିବା ପରେ ସେଥିରେ ନଡ଼ିଆକୋରା ଓ ବଡ଼ି ପକେଇଦେବା। ସବୁକୁ ମିଶେଇଦେଇ ଆଉ ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଚୁଲିରେ ବସେଇଦେବା। ତା'ପରେ ଚୁଲିରୁ ଓହ୍ଲେଇନେବା।

Simantini Nanda is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Ekamra Mohapatra. She likes cooking and writing Odia Poems and Stories.

ସୁଜିକେକ୍

ଆମେ ଏବେ ଶିଖିବା ସୁଜିକେକ୍ ପ୍ରେସରକୁକରରେ ତିଆରି, ବିନା ଅଣ୍ଡା।

ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ:

ସୁଜି- ୧.୫ କପ୍
କ୍ଷୀର- ୧ କପ୍
ଦହି- ୧ କପ୍
ଚିନି ପାଉଡର- ୧\୨
ରିଫାଇନ୍ ତେଲ- ୧\୨
ବେକିଙ୍ଗ୍ ପାଉଡର- ୧ ଚାମଚ
ବେକିଙ୍ଗସୋଡା- ୧ ଚାମଚ
ଭାନିଲାଏସେନ୍ସ- ୧ ଚାମଚ

କେମିତି ବନେଇବେ:

ପ୍ରଥମେ ଗୋଟେ ପାତ୍ରରେ ସୁଜି ନେବା। ସୁଜିରେ କ୍ଷୀର ଆଉ ଦହି ମିଶାଇ କିଛି ସମୟ ରଖିବା, ତା'ପରେ ସବୁ ଜିନିଷ ମିଶାଇଦବା। କ୍ଷୀର ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ପଛରେ ମିଶାଇପାରିବେ। ତା'ପରେ ଗ୍ୟାସ୍ ଉପରେ ତାଉଆ ରଖିବା। ତା' ଉପରେ କୁକର ରଖିବା। କୁକରରେ ତେଲ ଲଗାଇ ମଇଦା ପକାଇବା। ତା'ପରେ ସୁଜି ମିଶ୍ରଣକୁ କୁକୁରରେ ଢାଳିଦେବା। ତା'ପରେ କୁକର ଘୋଡ଼ଣୀର ହୁଇସିଲ୍ ଆଉ ରବର କାଢ଼ି ଢାଙ୍କୁଣୀ ଦେଇଦେବା। ତା'ପରେ ୧୫ରୁ ୨୦ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ କେକ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଇଯାଇଥିବ।

Madhusmita Mohapatra is a home maker staying in Kuala Lumpur with her husband Dipak Mohapatra and Son Aurodeep. She is a very good cook and likes experimenting with different delicacies.

Quality Food In Your Neighborhood
TasteBud
Authentic Indian Restaurant
* Catering * Party Hall *
* Private Dining *
* Meeting/Conference *
* Office Lunch Pack *
ଓଡ଼ିଆ ଖାଇବାର ମହକ
What Our Guests Say | Guest Reviews
Apr 21,2018 by Arseny Dugin ★★★★★ Probably, best Indian restaurant in KL. Very Clean, cozy and affordable prices. Highly recommend.
April 18,2018 by Ng Kok Liong ★★★★★ Find the food here to be exceptionally good! The hospitality of Mr Manik make us feel at home! Two thumbs up!!
Jan 01,2017 by Sugu Subramaniam ★★★★★ Great service and friendly environment with variety of food selection....Well done ....first visit but will not be my last ...thumbs up for their service !
Mar 04,2018 by Debasish Mandal ★★★★★ I loved the taste and ambience. Though not a big one but cozy....they have right mix of veg and non veg selection.
Jan 03,2017 by Goh Chee Seng ★★★★★ Food ordered was mutton biryani and it has excellent taste. Service was good and friendly with homely feel. Prices are reasonable too and most importantly the restaurant is clean. Enjoyed my time there.
Dec 13,2016 by Thomas van Ham ★★★★★ Had a lovely dinner at Tastebud as always, price is good, food and service are even better !
Sept 11,2016 by Puvaneswari Narayanasamy ★★★★★ Highly recommended for those who have high expectation of Indian Cuisine (Veg & Non-Veg). TasteBud certainly met my taste bud. 1 word...Perfect
Sept 12,2016 by Elangovan Davin ★★★★ Medium sized restaurant, serves tasty food with good customer service. Apart from car parking, the rest were all good.
013 525 9000 www.tastebud.com.my
No 834, Jalan Sentul Kuala Lumpur 51000
Search Google Map or Waze "TasteBud Sentul"

STAY DIGITALLY AHEAD WITH US